ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

"ਗੁਹਜ ਰਤਨ ਵਿਚਿ ਲੁਕਿ ਰਹੇ, ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਕੁ ਕਢੈ ਖੋਤਿ ॥"

ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਟੀਕਾ

ਸ੍ਰੀ ਅਮੀਰ ਭੰਡਾਰ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ

ਸੈਂਚੀ ਪਹਿਲੀ

ਜਿਸ ਵਿਚ–ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਰਹਿਰਾਸ ਸਾਹਿਬ, ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ
੧੧੭ ਸਾਖੀਆਂ, ਉਥਾਨਕਾਂ, ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਦੇ ਸਹਿਤ ਵਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਟੀਕਾ

ਟੀਕਾਕਾਰ–

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ, ਪਰਮ ਪੂਜਯ, ਵਿਦਿਆ ਮਾਰਤੰਡ, ੧੦੮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ

ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ

ਪਰਮ ਸ਼ਿਸ਼

ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਗਿਆਨੀ)

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ–

ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਐਂਡ ਕੋ:

ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਫੋਨ ਨੰਬਰ ਦੁਕਾਨ ਦਾ 45421–ਘਰ ਦਾ 48023

ਚੌਥੀ ਵਾਰ | ਭੇਟਾ ੨੬) | ਕਪੜਾ ਜਿਲਦ ੨੮)

ਟੀਕਾਕਾਰ–ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ [ਗਿਆਨੀ]

ਡੇਰਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਨਿਮਕ ਮੰਡੀ, ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਤੋ ਵਾਲਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

"ਜਿਨ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਪਰਵਾਣੁ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨ੍ਾ ਕਦੇ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸੇ ਦਰਿ ਸਚੇ ਜਾਣੁ ॥" [ਪੰਨਾ ੪੨੯

ਅਜੇਹੇ ਕਰਨੀ ਵਾਲੇ, ਨਾਮ ਰਸੀਏ, ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਅਪਾਰ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਇਹ ਡੇਰਾ ੧੯੪੫ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੋਂ ਚੜ੍ਹਦੀਆਂ ਕਲਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

੧੧੦੦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ–੧ ਮਾਘ ਸੰਮਤ ੨੦੧੭, ੧੩ ਜਨਵਰੀ ੧੯੬੧
੧੧੦੦ ਦੂਜੀ ਵਾਰ–੧ ਫੱਗਣ ਸੰਮਤ ੨੦੨੨, ੧੨ ਫਰਵਰੀ ੧੯੬੬
੨੫੦੦ ਤੀਜੀ ਵਾਰ–੧ ਚੇਤਰ ਸੰਮਤ ੨੦੨੬, ੧੪ ਮਾਰਚ ੧੯੭੦
੨੫੦੦ ਚੌਥੀ ਵਾਰ–੧ ਭਾਦਰੋਂ ਸੰਮਤ ੨੦੩੩ ੧੬ ਅਗਸਤ ੧੯੭੬

ਛਾਪਕ–ਸਰਦਾਰ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ
ਪ੍ਰਭਜੋਤ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈੱਸ, ਬਹਾਦਰ ਨਗਰ, ਸੁਲਤਾਨਵਿੰਡ ਰੋਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
ਸੋਧਕ–ਗਿਆਨੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

"ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਇ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥"

ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਅਰਥਾਂ ਦੀ

ਸੈਂਚੀ ਪਹਿਲੀ

ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਰਹਿਰਾਸ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ ਸਟੀਕ ਦਾ

 ਤਤਕਰਾ

ਸਾਖੀਆਂ ਦਾ ਤਤਕਰਾ

ਸਾਖੀਆਂ ਦਾ ਕੁਲ ਜੋੜ ੧੧੭

ਸੋਧ ਲਵੋ–

ਅਸ਼ੁੱਧ	ਸ਼ੁੱਧ	ਪੰਨਾ
ਸਨਮੁਖ ਸ਼ਾਹ	ਮਨਸੁਖ ਸ਼ਾਹ	੪੦੫

੧ ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮

ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਦਾ

ਸੰਖੇਪ ਜੀਵਨ ਚਰਿੱਤ੍ਰ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਜਨਮ ਖਾਸ ਮਿੱਠਾ ਟਿਵਾਣਾ (ਜ਼ਿਲਾ ਸਰਗੋਧਾ) ਵਿਖੇ ਪਿਤਾ ਸਰਦਾਰ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਸਤ ਭਰਾਈ ਦੇ ਘਰ, ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਸੰਮਤ ੧੯੦੭ ਨੂੰ ਹੋਇਆ।

ਜਦ ਆਪ ਜੀ ੪ ਸਾਲ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਦੇਵਨੇਤ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਐਸਾ ਰੋਗ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਿਆ, ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਜਤਨ ਪੂਰਬਕ ਇਲਾਜ ਭੀ ਕਰਵਾਏ, ਪਰੰਤੂ ਸਰੀਰ ਅਰੋਗ ਹੋਣ ਵਿਚ ਨਾ ਆਇਆ, ਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਤਥਾ ਹਕੀਮਾਂ ਨੇ ਭੀ ਨਿਰਾਸਤਾ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਆਖਿਰਕਾਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਹੁਣ ਬੱਚਾ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਵਾਈ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਕੀ ਜਤਨ ਕੀਤਾ ਜਾਏ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਫਿਕਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ ਕਿਤਨਾ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਸੰਤ ਮਹਾਤਮਾਂ ਦਿਆਲੂ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਮਹਾਤਮਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਲੈ ਚਲੀਏ (ਉਥੇ ਮਿੱਠੇ ਟਿਵਾਣੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਨਾਮ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ੧੦੮ ਮਹੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੀ।)*

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਆ ਕੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਪਰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ! ਏਹ ਬੱਚਾ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਸਰੀਰਕ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਇਲਾਜ ਕੀਤੇ ਹਨ ਰੋਗ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਇਸ ਬੱਚੇ ਦਾ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਅਸੀਂ ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਈਏ।" ਉਸ ਵਕਤ ਕਹਿਣੀ ਦੇ ਸੂਰੇ ਤੇ ਬਚਨ ਦੇ ਪੂਰੇ–

"ਸੂਰਬੀਰ ਬਚਨ ਕੇ ਬਲੀ ॥ ਕਉਲਾ ਬਪੁਰੀ ਸੰਤੀ ਛਲੀ ॥ ੩ ॥" [ਪੰਨਾ ੩੯੨

ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, "ਕਿ ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਥੇ ਟਿਕਾਣੇ ਤੇ ਛੱਡ ਜਾਓ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਭਾਵ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ, ਤਾਂ ਅਰੋਗ ਹੋ ਜਾਏਗਾ, ਪਰ ਜੇ ਘਰ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਦੁਖੀ ਰਹੇਗਾ।"

---

*ਇਹ ਮਹਾਤਮਾ ਬਾਬਾ ਘਨੱਈਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾ 'ਚੋਂ ਸਤਵੀਂ ਜਗਾ ਪਰ ਸਨ।

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਕਿ ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ! ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰੱਖੋ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਸੁਖੀ ਹੋਈਏ।"

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਮਿੱਠੇ ਟਿਵਾਣੇ ਆਏ ਤਾਂ ਉਸ ਵਕਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਕਛਹਿਰਾ ਭੀ ਓਸੇ ਟਿਕਾਣੇ ਤੇ ਹੀ ਪਵਾਯਾ ਤੇ ਮਿਹਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਯਥਾ—

"ਦੂਖ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਤਾਰਾ ॥" [ਪੰਨਾ ੩੯੨

ਅਰੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਦਾ ਨੇਮ ਬਣਾ ਲਿਆ ਕਿ ਲੰਗਰ ਦਾ ਜਲ ਭਰਨਾ, ਆਏ ਗਏ ਸੰਤ, ਸਾਧ, ਅਭਯਾਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ, ਬਸਤ੍ਰ ਧੋਣੇ,ਭਾਂਡੇ ਮਾਂਜਣੇ, ਲੰਗਰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੜ੍ਹਨੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਸ਼ਬਦ ਹਜ਼ਾਰੇ, ਰਹਿਰਾਸ, ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ, ਅਨੰਦੁ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਬਾਣੀਆਂ ਕੰਠ ਕਰ ਲਈਆਂ।

ਸੰਧਯਾ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਰਹਿਰਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜ਼ੀ ਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਲਿਆਉਂਦੇ ਸਨ।

ਇਉਂ ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਉਂਦਿਆਂ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਈ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਸੋਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸੀ।

ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚਰਦੇ ਵਿਚਰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੰਧਰਬ ਰਾਗੀ ਮਿੱਠੇ ਟਿਵਾਣੇ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੀ ਕਿ ਜਿਥੇ ਵੀ ਜਾਣਾ ਓਥੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਚੌਂਕੀ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਥੇ ਆਪ ੨੨ ਦਿਨ ਠਹਿਰ ਕੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਗਾ ਦੋਨੋਂ ਵੇਲੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੋਹਰ ਰਸ ਭਰੇ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੇ ਹੋਇਆਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਬਾਲਕੇ (ਉਤਮ ਸਿੰਘ) ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਰੱਖੋ ਤੇ ਇਸ ਅਗੰਮੀ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਢੰਗ ਸਿਖਾਓ, ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਬੜੀ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸੰਤ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ੍ਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਉਪ੍ਰੰਤ ਕੁਝ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕੇ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਦਾ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਤਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਕੁ ਦੂਰ ਤਕ ਆਏ, ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਸੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਯਾ ਦੇਂਦੇ ਆਏ ਕਿ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ, ਆਦਰ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿਚ ਕਮੀ ਨਾਂ ਔਣ ਦੇਣੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜਾਨਣਾ। ਇਸੇ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਯਥਾ—"ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਕਰੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥" [ਪੰਨਾ ੬੪੪

ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਇਕ ਸੰਤ, ਮਹੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਅੱਗੋਂ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਉਸੇ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ, "ਆਪ ਇਸ ਬਾਲਕੇ ਨੂੰ ਕਿਧਰ ਲਿਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਸੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, "ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਤਮਾਂ ਨਾਲ ਭੇਜ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਗੁਣ ਸਿੱਖ ਜਾਵੇਗਾ, ਰਾਗ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਸ਼ੌਕ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪ ਹਰੀ ਜਸ ਕਰੇਗਾ।" ਤਾਂ ਉਸ ਸੰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਇਹ ਕੋਈ ਗੁਣ ਸਿੱਖ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਖੰਭ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ ਤੇ ਵਿਗੜ ਜਾਵੇਗਾ।" ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ, "ਜੇਕਰ ਸਾਡੇ ਕੰਮ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਜੋਗਾ ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਵਿਗੜਿਆ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।"

ਯਥਾ—"ਗੰਗਾ ਕੇ ਸੰਗ ਸਲਿਤਾ ਬਿਗਰੀ ॥ ਸੋ ਸਲਿਤਾ ਗੰਗਾ ਹੋਇ ਨਿਬਰੀ ॥
ਬਿਗਰਿਓ ਕਬੀਰਾ ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ ॥ ਸਾਚੁ ਭਇਓ ਅਨ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਚੰਦਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਵਰੁ ਬਿਗਰਿਓ ॥ ਸੋ ਤਰਵਰੁ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੨ ॥
ਪਾਰਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਾਂਬਾ ਬਿਗਰਿਓ ॥ ਸੋ ਤਾਂਬਾ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੩ ॥
ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਕਬੀਰਾ ਬਿਗਰਿਓ ॥ ਸੋ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮੈ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥"

[ਭੈਰਉ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ, ਪੰਨਾ ੧੧੫੮

ਇਉਂ ਸੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਾਂ ਵਿਦਾ ਕਰਕੇ ਵਾਪਸ ਮੁੜ ਆਏ ਅਤੇ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ੧੯੨੩ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆ ਪੁੱਜੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪ ਜੀ ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਨ ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਿਹੈਸ਼ੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿਚ ਲੈ ਆਂਦਾ ਜੋ ਡੇਰਾ ਗਲੀ ਸੱਤੋਵਾਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੱਡੇ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ* ਨੇ ੧੯੦੦ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਵੱਡੇ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਤ ਗੁਰਦਿਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਸ ਡੇਰੇ ਦੇ ਮਹੰਤ ਬਣੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਸ਼ਾਹ ਜੀਵਣੇ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰ: ਨੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ) ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸਥਾਨ ਕੱਚਾ ਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੀ ਇਕ ਦੋ ਹੀ ਰਿਹੈਸ਼ੀ ਕੁਟੀਆਂ ਸਨ ਨਵਿਰਤੀ ਇਤਨੀ ਸੀ ਕਿ ਮੁੰਜ ਕੁੱਟ ਕੇ, ਵਾਣ ਵੱਟਕੇ ਉਪਜੀਵਕਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ ਪਰ ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਿਆ ਸੀ, ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰੇ ਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਨਾਲ ਨਾਲ ਹੀ ਰਾਗ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੋ ਗਏ। ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਸੰਥਾ ਵੀ ਆਪ ਨੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ, (ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਮਹਾਂ ਕਵੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਪਾਸੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ।)

ਸਵੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਚੌਂਕੀ ਸਮੇਂ ਆਪ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਕੀਰਤਨ ਦੁਆਰੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ

*ਜੋ ਬਾਬਾ ਘਨੱਈਆ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ 'ਚੋਂ ਛੇਵੀਂ ਜਗ੍ਹਾ ਭਾ: ਫਲ੍ਹ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸਨ।

ਵੀ ਸਿਰੰਦਾ ਫੜਾ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਦੇ। ਸੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਮਿੱਠੇ ਗਲੇ 'ਚੋਂ ਸ਼ਬਦ ਉਚਾਰਦੇ ਤਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਮਸਤੀ ਵਿਚ ਝੂਮਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੀਆਂ।

ਇਕ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ (ਸੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਬਾਲਕੇ ਨੂੰ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਦੁਆਨੀ ਦਿੱਤੀ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਛੁਪਾ ਕੇ ਜ਼ੇਬ ਵਿਚ ਪਾ ਲਈ। ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਧਿਆਨ ਰਖਿਆ, ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਹਰਿ ਕੀ ਪੌੜੀ ਪਰ ਗਏ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਕੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ?" ਤਾਂ ਦੁਆਨੀ ਦਿਖਾ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ ! ਦੁਆਨੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।" ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇਠਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ, ਉੱਪਰ ਸੋਨਾ ਏਥੋਂ ਦਾ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ, ਸੁੱਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ।" ਇਉਂ ਦੁਆਨੀ ਨੂੰ ਸਰੋਵਰ ਵਿਚ ਹੀ ਸੁੱਟਕੇ ਡੇਰੇ ਆ ਗਏ। ਸੰਤ ਜੀ ਇਤਿਆਦ ਉੱਚ-ਖਿਆਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸਨ।

ਮਹਾਰਾਜ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਰ ਸਾਲ ਦੇ ਸਾਲ ਊਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨੂੰ ਹੋਲੇ-ਮਹੱਲੇ ਸਮੇਂ ਪੁੱਜਦੇ ਸਨ। ਇਥੋਂ ਟਾਂਗੇ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜੰਡਿਆਲੇ ਉਤਰਨਾ, ਜੰਡਿਆਲਿਓਂ ਪੰਡੋਰੀ, ਪੰਡੋਰੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮੀਲ ਚਲ ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਠਹਿਰਣਾ, ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਤੋਂ ਬਿਆਸ ਜਾ ਕੇ ਗੱਡੀ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਜਲੰਧਰ ਉਤਰਨਾ। ਜਲੰਧਰੋਂ ਟਾਂਗੇ ਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਪੁਰ ਜਾਣਾ ਫੇਰ ਅੱਗੋਂ ਊਨੇ ਤੱਕ ਪੈਦਲ ਜਾਣਾ। ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੀ ਹਰ ਸਾਲ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਉਹ ਧੁਨੀ ਲੌਣੀ ਜੋ ਸਭ ਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਲੈ ਔਣਾ ਤੇ ਸਭਨਾਂ ਦੀ ਸਮਾਧੀ ਲੱਗ ਜਾਣੀ।

ਇਉਂ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਘਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਚਿੱਤ ਬਿਰਤੀ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਰਮਾ ਚੌੜੀ ਬਣਵਾਈ ਤੇ ਰੱਖੜੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਦੇ ਦਿਹਾੜੇ ੧੫੦੦) ਰੁਪਯੇ ਦੀ ਲਾਗਤ ਦਾ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਲਗਵਾਇਆ ਸੀ ਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਹਰ ਸਾਲ ਰੱਖੜੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਾਗ ਵਿਦਯਾ ਦੇ ਇਤਨੇ ਗਯਾਤਾ ਸਨ ਜੁ ਬੜੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਰਾਗ-ਗਾਇਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਮਾਣ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਜਿਹਾ ਕਿ–

(੧) ਭਾਈ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾਸ ਜੀ, ਸ਼ਾਹਪੁਰ ਦੇ ਮਹੰਤ। (੨) ਭਾਈ ਸੰਤ ਦਾਸ ਜੀ ਚੱਕ ਮੂਸੇ ਦੇ ਮਹੰਤ। (੩) ਭਾਈ ਦਾਸ ਰਾਮ ਜੀ ਝਾਵਰੀਆਂ ਵਾਲੇ। (੪) ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਰਾਮ ਜੀ ਸ਼ਾਹ ਪੁਰ ਦੇ। (੫) ਸੰਤ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ। (੬) ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੂਰਦਾਸ (ਤਰਨਤਾਰਨ)। (੭) ਭਾਈ ਸੁਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਦਰਗਾਹੀ ਸ਼ਾਹ)। (੮) ਭਾਈ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਾਹ ਜੀਵਣੇ ਵਾਲੇ। (੯) ਭਾਈ ਕਾਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਗਾਂ ਦੇ (ਜੋ ਮਾਤਾ ਨਰੈਣ ਦੇਈ ਜੀ ਪਾਸ ਰਹਿ ਕੇ ਊਨੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਸਨ)। (੧੦) ਭਾਈ ਸੋਭਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (ਇਹ ਬਾਬਾ ਬਿਕ੍ਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਮਾਧ ਦੇ ਪੁਜਾਰੀ ਸਨ)। (੧੧) ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ। ਇਤਿਆਦਿਕ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਵਿਦਯਾ ਸਿਖਾਈ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਭਾਈ ਚੇਤ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ, ਭਾਈ ਜਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਰਾਗੀ ਜਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਅੱਗੇ ਬਿਠਾ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਨ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ਫੇਰ ਪਿਛਾਂ ਹਟਕੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿਣਾ

ਜਦ ਭੋਗ ਪੈਣਾ ਫੇਰ ਡੇਰੇ ਔਣਾ, ਇਉਂ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਾਫੀ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ੨੬ ਮੱਘਰ ੧੯੪੫ ਬਿੱਕ੍ਰਮੀ, ਮੁਤਾਬਕ ੯ ਦਸੰਬਰ ੧੮੮੮ ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਦੀ ਵਸੀਹਤ (ਰਜਿਸਟਰੀ) ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ੨੩ ਦਸੰਬਰ ੧੮੮੮ ਈਸਵੀ, ਪੋਹ ਵਦੀ ਤੀਜ ੧੯੪੫ ਬਿੱਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਗੁਰਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਬਿਰਾਜੇ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਡੇਰੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੰਭਾਲ ਕੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤੇ। ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਉਪਕਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਵੱਡਾ ਉਪਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰ-ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਲਿਖ ਕੇ ਆਦਿ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤਕ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਲਿਖਣ ਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਲ ਬਹੁਤਾ ਖਿਆਲ ਸੀ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਗਿਆ ਪਾਲਕ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਇਸ ਸ਼ੁਭ ਕਾਰਜ ਲਈ ਆਪ ਜੀ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਵਿਆਧੀ ਸੰਯੁਕਤ ਸੀ ਦਮੇ ਦੀ ਦਾਇਮੀ ਬੀਮਾਰੀ ਸੀ। ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਬਹੁਤੇ ਸਾਰੇ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦਿਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਮਹਾਨ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾਉਣ ਦਾ ਹੀਆ ਨ ਕੀਤਾ ਉਪ੍ਰੰਤ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਮਹਾਰਾਜ! ਆਪ ਹੀ ਉੱਦਮ ਕਰੋ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਸੇਵਾ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਦਮਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਉਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਬੀੜ ਹੱਥੀਂ ਲਿਖੀ (ਜੋ ਕਿ ਹਰ ਸੰਗ੍ਰਾਂਦ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅਖੰਡ ਪਾਠਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਡੇਰੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ) ਇਸ ਦੇ ਅਖੀਰਲੇ ਰਾਗਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ ਸਹਿਕਾਰੀ ਹੋ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਾਇਆ ਫੇਰ ਕਈ ਬੀੜਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਕੇ ਬੜੀ ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ ਸੁਧਾਈ ਕੀਤੀ। ਸਾਰੇ ਡੇਰੇ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਪੱਕਿਆਂ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਇਸ ਸੋਹਣੀ ਰੰਗਤ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ*।

ਆਪ ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਬਿਨਾ ਨਾਗਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਨ ਜਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ ਤੇ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਉਪ੍ਰੰਤ ਹੁਕਮ ਸੁਣਕੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਬਾਬਾ †ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਜੋ ਕਿ ਸੱਤਰ ਸਾਲ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਚ ਸਿਰੰਦਾ ਲੈ ਕੇ ਪਹਿਲੀ ਚੌਂਕੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਦੀ ਕਾਰ ਸੇਵਾ ਵੇਲੇ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦਾ ਮਾਣ ਬਖਸ਼ਿਆ) ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਅਥਾਹ ਪਿਆਰ ਸੀ। ਆਪ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸਿਰੰਦਾ ਫੜਾ ਕੇ ਆਪ ਆ ਜਾਂਦੇ। ਆਪਣੇ ਇਕ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰੰਦਾ ਚੁਕਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਜੀ ਪਾਸ ਬਿਠਾ ਆਉਂਦੇ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਿੱਛੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿਰੰਦਾ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਇਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦਾ

---

*ਕਾਂਗੜੇ ਦੇ ਵਡੇ ਭੁਚਾਲ ੧੯੦੫ ਈਸਵੀ ਵਿਖੇ ਇਸ ਡੇਰੇ ਦੀ ਇਮਾਰਤ ਸ਼ੁਰੂ ਸੀ।

†ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਡੇਰਾ ਆਟਾ ਮੰਡੀ ਵਿਚ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਐਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਨ। ਦਾਸ ਵੀ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਕਥਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਨਿਯਮ ਸੀ । ਫੇਰ ਜੇਕਰ ਕਦੀ ਸਿਰੰਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਪਾਸ ਠੀਕ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਿਆ ਕਰਦੇ ਇਉਂ ੧੧੦ ਸਾਲ ਦੀ ਆਯੂ ਤਕ ਆਪ ਜੀ ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਵੱਸ ਲੱਗਦਿਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਨ ਵਲੋਂ ਨਾਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਾਇਆ ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦੋ ਹੀ ਸ਼ਿਸ਼ ਸਨ, ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਜੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਜਿਵੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜੋ ਕਿ ਝੰਗ ਮਘਿਆਣੇ ਦੇ ਵਾਸੀ ਸਨ । ਭਾਈ ਜਿਵੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਖੇ ਰਹਿਕੇ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ । ਇਕ ਦਿਨ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭਾਈ ਜਿਵੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹੰਤੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਦਾਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੀ ਹੀ ਦਾਤ ਬਖਸ਼ੋ, ਮਹੰਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹੀ ਮਹੰਤੀ ਦੇਣੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ।"

"ਤਖਤਿ ਰਾਜਾ ਸੋ ਬਹੈ ਜਿ ਤਖਤੈ ਲਾਇਕ ਹੋਈ ॥" [ਪੰਨਾ ੧੦੮੮

ਇਹ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਬਚਨ ਸੁਣਕੇ ਉਸ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦਾ ਵਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਹੰਤੀ ਦਾ ਅਸ਼ਟਾਮ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ । ਫੇਰ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਸਰੀਰ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ।

ਇਉਂ ਭਾਈ ਜਿਵੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਰਹਿਕੇ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ । ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪਾਵਨ ਕਥਾ ਦਾ ੨੦ ਕੱਤਕ ਸੰਮਤ ੨੦੦੪ ਮੁ: ੫ ਨਵੰਬਰ ੧੯੪੭ ਬੁੱਧਵਾਰ ਨੂੰ ਭੋਗ ਪਿਆ ਇਸ ਕਥਾ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਕੇ ਕਥਾ ਦੇ ਭੋਗ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਕੇ ਸੰਗਤ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ੨੨ ਕੱਤਕ ਸੰਮਤ ੨੦੦੪ ਦਸਮੀ ਥਿਤ ਮੁ: ੭ ਨਵੰਬਰ ੧੯੪੭ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰ ਗਏ ਅਤੇ ੨੩ ਕੱਤਕ ਮੁ: ੮ ਨਵੰਬਰ ੧੯੪੭ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਸਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ।

ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਨਾਲ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਅਥਾਹ ਪ੍ਰੇਮ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸੱਚਖੰਡ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੇਰੇ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਵਿਚ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ।

੧੧ ਸਰੀਰਾਂ ਦੀ ਕਮੇਟੀ ਵਿਚ ਵੱਡੇ ਪ੍ਰਧਾਨ (ਪ੍ਰੇਜੀਡੰਟ) ੧. ਮਹੰਤ ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਿੱਠਿਆਂ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਿ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਪੁਰ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਮਹੰਤ ਸਨ । ੨. ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਨ । ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਸਾਹਿਬਾਨ ਦੇ ਨਾਮ ਇਹ ਹਨ ।

੩. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹੰਤ ਡੇਰਾ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਆਟਾ ਮੰਡੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ । ੪. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਮੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰਾ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਟਾ ਮੰਡੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ । ੫. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਜਮੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਭੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਟੜਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ । ੬. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਤਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਟੜਾ ਕਰਮ ਸਿੰਘ । ੭. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬੁੱਧ ਸਿੰਘ ਜੀ । ੮. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ: ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੰਢ । ੯. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ: ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੰਢ । ੧੦. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ: ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ

ਜੀ ਚੌਲ ਮੰਡੀ। ੧੧. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ: ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ।

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਮੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ੧੯ ਭਾਦਰੋਂ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਮੁ: ੨ ਦਸੰਬਰ ੧੯੬੦ ਭਾਦਰੋਂ ਸੁਦੀ ਦ੍ਵਾਦਸੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ ਦੇ ਸਵਾ ਅੱਠ ਵਜੇ ਗੁਰਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਰਾਤ ਵੇਲੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ; ਆਪ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨਾਲ ਸਵੇਰੇ ਪੰਜ ਵਜੇ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਡੇਰੇ ਗਏ ਅਤੇ ਬੜੇ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਇਹ ਤੁਕਾਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ "ਬਾਬਾ ਬੋਲਤੇ ਤੇ ਕਹਾ ਗਏ" ਅਤੇ ਸੰਤ ਮੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਭਾਈ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਜਲੂਸ ਬੜੀ ਸ਼ਾਨ ਨਾਲ ਕੱਢਣਾ, ਜੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇ ਤਾਂ ਦਾਸ ਹਾਜ਼ਰ ਹੈ, ਡੇਰਿਓਂ ਲੈ ਆਉਣੀ। ਉਪ੍ਰੰਤ ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਗਯਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਹੱਥੀਂ ਪੰਜਾਹ ਰੁਪਯੇ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਬਾਬਾ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਦੇ ਆਓ, ਅਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਹੋਰ ਜਿਸ ਵਸਤੂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਦਸੋ। ਸੋ ਗਯਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰੇ ਜਾ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਮਾਯਾ ਦੇ ਆਏ ਤੇ ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਭੀ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਫਿਰ ਅਰਥੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਭੂਮੀ ਵਿਖੇ ਗਏ। ਏਧਰ ਡੇਰੇ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਭੇਜ ਕੇ ਸੰਤ ਮੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਚਿਖਾ ਦੇ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਵਾਓ। ਤਾਂ ਭਾਈ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ! ਇਹ ਸੇਵਾ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਬਖਸ਼ੋ। ਉਸ ਨੇ ਜਾ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਚਿਖਾ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ। ਇਉਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਨਾਲ ਤੇ ਸਾਧੂਆਂ ਨਾਲ ਅਥਾਹ ਪਿਆਰ ਸੀ।

ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਤੀਤ ਕੀਤੀ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮਹੰਤ ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਚੂਨਾ ਪੀਸ ਕੇ ਕੀਤੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ ਹੀ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ।

ਇਕ ਸਮੇਂ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਦਸਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪਾਸ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੱਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ! ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਧਰਮ ਧੁਰੰਧਰ ਹਿੰਦਵੈਂਣ ਦੇ ਰੱਖਕ ਗੁਰੂ ਪਿਤਾ ਦਾ ਤਪ ਅਸਥਾਨ ਬਕਾਲੇ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲਾ ਭੋਰਾ (ਜਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ੨੬ ਸਾਲ ਤਪੱਸਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ) ਉਥੇ ਸੁੰਦਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੱਖ ਸਾਧੂ ਫਟੇ ਕਛਹਿਰਿਆਂ ਵਾਲੇ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਨਗੇ ਸੋ ਇਹ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਦਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਬਚਨ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਭਾਈ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ। ਆਪ ਦੀ ਨਵਿਰਤੀ ਦਾ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਵਰਨਣ ਕਰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੰਜ ਕੁੱਟ ਕੇ ਵਾਣ ਵੱਟ ਕੇ ਉਪਜੀਵਕਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਸਨ।

ਭਾਵੇਂ ਹੋਰ ਵੀ ਡੇਰੇ ਦੇ ਸਾਧੂ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਹਰ ਸਮੇਂ ਬਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੇ ਤਾਂ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੀ ਕਰ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਭਾਈ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਸੰਤ ਪੰਚਮੀ ੧ ਫੱਗਣ ਸੰਮਤ ੨੦੧੫ ਵੀਰਵਾਰ (ਮੁਤਾਬਕ ੧੨ ਫਰਵਰੀ ਸੰਨ ੧੯੫੯) ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ

ਸੁਣਾਉਣਾ ਅਰੰਭ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਭੋਗ ਪੈਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਇਹ ਤੁਕਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ–

"ਸੁਖਮਨੀ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਨਿੱਧਿ। ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਸੁਣਦਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਜ ਸਿੱਧਿ।
ਸੁਖਮਨੀ ਪੜ੍ਹੀਐ ਦਿਨ ਰਾਤੀ। ਸੁਖਮਨੀ ਸੁੱਖਾਂ ਦੀ ਦਾਤੀ।
ਸੁਖਮਨੀ ਜੇ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਨਾਵੇ। ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਕੋ ਸੋ ਪਾਵੇ।
ਸੁਖਮਨੀ ਕਾ ਪਾਠਕ ਜੋਇ। ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਹੋਇ।
ਅਨਦਿਨ ਸੁਖਮਨੀ ਜੋ ਰਰੇ। ਭਵ ਸਾਗਰ ਤੇ ਸੋ ਨਰ ਤਰੇ।"

ਪਹਿਲੇ ਇਕ ਵਾਰ ਸਵੇਰੇ ਆ ਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਪੰਜ ਕੁ ਮਹੀਨੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਨੂੰ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਆਪ ਆਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੂੰ ਰੋਟੀ ਇਕ ਵਾਰ ਖਾਂਦਾ ਹੈਂ ਕਿ ਦੋ ਵਾਰ ? ਕਿਹਾ ਜੀ ਦੋ ਵਾਰ ਖਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ, ਫੇਰ ਸਾਨੂੰ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਇਕ ਵਾਰ ਖੁਵਾਉਂਦਾ ਹੈਂ ? ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਦੋ ਵਾਰ ਹੀ ਪਾਠ ਸੁਣਾਇਆ ਕਰ। ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਦੋ ਵਾਰ ਪਾਠ ਸੁਣਾਉਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਬਾਣੀ ਨਾਲ ਇਤਨਾ ਪਿਆਰ ਸੀ ਕਿ ਕਈ ਵਾਰ ਅੱਧੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਹੀ ਉੱਠ ਕੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਕਿ ਅਜੇ ਤਕ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਨਹੀਂ ? ਕੀ ਵਕਤ ਹੈ ? ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਲੈ ਚਲੋ ! ਤਾਂ ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੇ ਕਹਿਣਾ, ਮਹਾਰਾਜ ! ਅਜੇ ਤਾਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੈ।

ਇਉਂ ਸਾਰੀ ਆਯੂ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਬਤੀਤ ਕਰਕੇ ੧੧੦ ਸਾਲ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਰੋਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਸੁਣਕੇ ਜੋਗੀਆਂ ਵਾਂਗ ਸਮਾਧੀ ਲਾ ਕੇ ੯ ਵਜੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਕ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਪਣੇ ਚੋਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਉਪ੍ਰੰਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪਾਸ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਲਗਾਤਾਰ ਸਾਢੇ ਵੀਹ ਘੰਟੇ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੂਜੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰ ਦੇ ੯-੩੦ ਵਜੇ ਤਕ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਹਰ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਧੁਨ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਅਤੇ ਕਈ ਰਾਗੀ ਜਨ ਆ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰੀ ਰਾਗੀ ਭਾਈ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੰਧੀ ਦੇ ਜਥੇ ਨੇ ਭੀ ਆ ਕੇ ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਵਿਖੇ ਕੀਰਤਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸੰਗੀਤ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਭੀ ਕੀਰਤਨ ਦੁਆਰਾ ਵੈਰਾਗ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ।

੪ ਪਾਠ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਭਾਈ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਭੀ ਹਿੱਸੇ ਲੀਤੇ। ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵਗੈਰਾ ਕਰਾਕੇ ਜਾਂ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀ ਭਾਈ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਸਿਰੋਪਾਉ ਲੈ ਕੇ ਖੜੇ ਸਨ, ਉਹ ਸਿਰੋਪਾਉ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਬਿਬਾਣ ਪਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ,ਉਸ ਤੋਂ ਉਪ੍ਰੰਤ ਹੋਰ ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੇ ਭੀ ਰੇਸ਼ਮੀ ਚਾਦਰੇ ਪਾਏ। ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਅੱਡਣ ਸ਼ਾਹੀ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼, ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਦੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼, ਉਦਾਸੀਨ ਭੇਖ ਦੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼, ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨ, ਸ਼ਬਦ ਚੌਕੀਆਂ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ, ਅਤੇ

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਗਿਆਨੀ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਦਿ ਸਭ ਸੱਜਣ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਬੈਂਡ ਵਾਜੇ ਅਤੇ ਨਰਸਿੰਘਿਆਂ ਦੀ ਘਨ-ਘੋਰ ਨਾਲ ਠੀਕ ੧੦ ਵਜੇ ਅਰਥੀ ਦਾ ਜਲੂਸ ਬਜ਼ਾਰ ਸੱਤੋ ਵਾਲਾ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਕੇ ਲੂਣ ਮੰਡੀ, ਚਾਵਲ ਮੰਡੀ, ਬਜ਼ਾਰ ਪਾਪੜਾਂ. ਬਜ਼ਾਰ ਕਾਠੀਆਂ, ਘੰਟੇ ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟਿਕਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸਰਾਂ ਅੱਗੋਂ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ, ਚੌਂਕ ਕਰੋੜੀ ਤੋਂ ਬਿਬੇਕਸਰ, ਰਾਮਸਰ ਮੱਥਾ ਟਿਕਾਕੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਾ ਵਿਖੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਅੱਗੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਾ ਵਿਖੇ ਬਿਅੰਤ ਭੀੜ ਸੀ ਤੇ ਸਵੇਰ ਦੇ ੯ ਵਜੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨਾ ਵਿਚ ਵੀ ਕੀਰਤਨ ਅਤੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਤਕ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ। ਅਖ਼ੀਰ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾ ਕੇ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸਾ ਕੀਤਾ, ਪਿੱਛੋਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਅਗਨ ਭੇਟ ਕੀਤਾ। ਫੇਰ ਗੁਰ ਮਰਯਾਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਬੇਕਸਰ ਆਏ, ਓਥੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਪਰ ਸ਼ਸ਼ੋਭਿਤ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਵਲੋਂ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਦੇਗ ਆਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲੇ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤਾ, ਫੇਰ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਹੋਇਆ, ਪਿੱਛੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਮਹੰਤ ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧਿਆ ਤੇ ਹੁਕਮ ਆਇਆ–

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਚਰਨੀ ਲਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਪਾਇਆ ॥
ਜਹ ਜਾਈਐ ਤਹਾ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਸਦਾ ਸੁਭਾਈ ॥ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਸਗਲੇ ਫਲ ਪਾਵਹੁ
ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਾਣ ਅਧਾਰਾ ॥ ਹਨ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਰੇਨਾਰਾ ॥
ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਰਿ ਲੀਨੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਦੀਨੇ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥ ਸਦ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਰਖਵਾਲਾ ॥
ਹਰਿ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨੀ ਪਾਈਐ ॥੩॥
ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਤਿਨ ਹੀ ਜਾਤਾ ॥
ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਸਰਣੀ ਪਾਇਆ ॥੪॥੯॥੫੯॥

[ਪੰਨਾ ੬੨੩

ਉਪ੍ਰੰਤ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਵਰਤਿਆ ਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵਾਪਸ ਡੇਰੇ ਪਰ ਆਈਆਂ, ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਤਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਇਆ।

ਫੇਰ ੨੦ ਪੋਹ ਮੁ: ੩ ਜਨਵਰੀ ੧੯੬੧ ਨੂੰ ਚੌਥੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ੮ ਵਜੇ ਡੇਰੇ ਤੋਂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਗਿਆਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਸਹਿਤ ਜਲੂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਕੀਰਤਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਸਾਣ ਭੂਮੀ ਵਿਖੇ ਪੁੱਜੇ। ਅੱਗੇ ਉਦਾਸੀਨ ਮਹਾਤਮਾਂ, ਮਹੰਤ, ਸੰਤ ਨਰਸਿੰਘਿਆਂ ਦੀ ਘਨਘੋਰ ਵਿਚ

ਉਥੇ ਪੁੱਜੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਦਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਡੇਰੇ ਵਲੋਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨ ਮਸਾਣਾ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚਕੇ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਭੋਗ ਤੋਂ ਉਪ੍ਰੰਤ ਲੁਧਿਆਣੇ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋਏ ਰਾਗੀ ਭਾਈ ਜੀਵਣ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਰਸ ਭਿੰਨਾ ਵੈਰਾਗ ਮਈ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਭੀ ਜਾ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਰਸ ਮਾਣਿਆਂ। ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਕੇ ਫੁੱਲ ਚੁਣਕੇ ਜਲੂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਸਹਿਤ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਧੁਨੀ ਅਤੇ "ਸਤਿਨਾਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ" ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਡੇਰੇ ਪੁੱਜੇ।

ਉਸ ਵਕਤ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪਰਾਤ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਪਲੰਘ ਉੱਪਰ ਰੱਖਕੇ ਸਭ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਸ੍ਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨਾਂ ਵਲੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ। ਜਿਤਨੇ ਦਿਨ ਫੁੱਲ ਡੇਰੇ ਰਹੇ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਪਾਠ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹੇ।

ਚੋਥੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਸਾਧਾਰਨ ਪਾਠ ਆਰੰਭ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦਾ ਭੋਗ ਕਿਰਿਆ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ੨੯ ਪੋਹ ੨੦੧੭ ਮੁ: ੧੨ ਜਨਵਰੀ ੧੯੬੧ ਵੀਰਵਾਰ ਨੂੰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਚੋਥੇ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਅਖੰਡਪਾਠਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਭੀ ਜਾਰੀ ਹੋ ਗਿਆ। ਫੇਰ ਆਪ ਜੀ ਦੀਆਂ ਅਸਥੀਆਂ ਨੂੰ ਹਰਿਦੁਆਰ ਲਿਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਜਲੂਸ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿਚ ਜੀਪ ਤੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਿੰਨ ਵਜੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਝੜੀ ਲੱਗੀ ਰਹੀ। ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਗੱਡੀ, ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਸਮੇਤ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਰਿਦੁਆਰ ਨੂੰ ਚਲ ਪਏ।

੧. ਸ: ਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਰੋੜਾ (ਔਡੀਟਰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ) ਬਜ਼ਾਰ ਗੰਢਾਂ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਦਸਤਾਰ ਬੰਦੀ ਦੀ ਰਸਮ ਤਕ ਇਕੀਹ ਦਿਨ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਨਾਲ ਅਣਥੱਕ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਤੇ ਟਰੇਨ ਦਾ ਡੱਬਾ ਰੀਜ਼ਰਵ ਕਰਵਾਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਹਰਿਦੁਆਰ ਲਿਜਾਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕੀਤਾ।

੨. ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਡੇਰਾ ਮਹੰਤ ਮਿਸ਼ਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

੩. ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ।

੪. ਲਾਲਾ ਰਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ (ਖੱਚਰਾਂ ਵਾਲੇ)।

੫. ਸ: ਜਗਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀ ਵਾਲੇ)।

੬. ਸੰਤ ਸਰੂਪ ਦਾਸ ਜੀ (ਪ੍ਰੇਮੀ)।

੭. ਭਗਤ ਬਿਸੰਭਰ ਨਾਥ ਜੀ।

੮. ਸ: ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ।

੯. ਸ: ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ।

੧੦. ਸ: ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ।

੧੧. ਸ: ਆਗਿਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਕੀਮ।

੧੨. ਸ: ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਸਪੁਤ੍ਰ ਸ: ਬੁਧ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁੜ ਵਾਲੇ)।

੧੩. ਸ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੁਨਿਆਰ।

੧੪. ਸੇਵਾਦਾਰ ਠਾਕੁਰ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਸਿੰਧੀ)।

੧੫. ਕਾਕਾ ਲਵਿੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ।

੧੬. ਭਾਈ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ।

੧੭. ਸ: ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਤਾਰਾਂ ਵਾਲੇ)।

੧੮. ਸ: ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ।

੧੯. ਸ: ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਜਾਜ਼। ਆਦਿ

ਦਾਸ ਭੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਿ: ਸੁਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਪੁੱਜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਪਾ ਕੇ ਗੱਡੀ ਚੱਲੀ ਤੋਂ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਡੇਰੇ ਆਇਆ, ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਅਸਥੀਆਂ ੨ ਮਾਘ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਗੜਵਈ) ਦੇ ਹੱਥੀਂ ਭੀ ਭੇਜੀਆਂ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਪਤਾਲ ਪੁਰੀ ੩ ਮਾਘ ਸੰਮਤ ੨੦੧੭ ਮੁ: ੧੫ ਜਨਵਰੀ ੧੯੬੧ ਨੂੰ ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹ ਕੀਤੀਆਂ। ਏਧਰ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜਲੰਧਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਭਜਨ ਮੂਰਤੀ ਮਹੰਤ ਬਾਵਾ ਸੰਤ ਦਾਸ ਜੀ ਨਰਸਿੰਘਿਆਂ ਦੀ ਘਨਘੋਰ ਵਿਚ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਉਡੀਕ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਿੰਨ ਸੌ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸੰਗਤ ਸੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਆਦਰ ਭਾਵ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ ਤੇ ਸੇਹਰੇ ਚੜ੍ਹਾਏ ਅਤੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਫੁੱਲ ਭੇਟ ਕੀਤੇ। ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਚਾਹ ਵਗੈਰਾ ਪਿਲਾਈ, ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਲੰਧਰ ਭੇਜਕੇ ਬਾਵਾ ਸੰਤ ਦਾਸ ਜੀ ਹਰਿਦੁਆਰ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਗੱਡੀ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਏ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਮਹੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੋਹਤਕ ਵਾਲੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਮਹੰਤ ਬਾਵਾ ਸੰਤ ਦਾਸ ਜੀ ਜਬੀ ਵਾਲੇ ਅੰਬਾਲੇ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਓਹ ਭੀ ਨਾਲ ਹਰਿਦੁਆਰ ਗਏ।

ਫੇਰ ਜਗਾਧਰੀ ਸਟੇਸ਼ਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਭੇਖ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਸਾਹਿਬ ਪੰਡਿਤ ਨਿਸਚਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚਾਹ ਦੀਆਂ ਗਾਗਰਾਂ ਤੇ ਪੱਕਾ ਭੋਜਨ ਲੈ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਆਏ, ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾਕੇ ਆਖਦੇ ਹਨ—"ਅੱਜ ਸਾਡੇ ਬਾਪੂ ਜੀ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਵਿਛੋੜਾ ਦੇ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਘਾਟਾ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੈਰਾਗ ਮਈ ਬਚਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਗੱਡੀ ਚਲ ਪਈ ਤੇ ਆਖਿਆ, "ਅਸੀਂ ਕਾਰ, ਵਿਚ ਬੈਠਕੇ ਤੁਹਾਥੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਹਰਿਦਵਾਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਾਂ।" ਸੋ ਇਹ ਗੱਡੀ ਦੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਹਰਿਦੁਆਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ।

ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਹਰਿਦੁਆਰ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੇ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਉਦਾਸੀ, ਨਿਰਮਲੇ ਤੇ ਹੋਰ ਭੇਖਾਂ ਦੇ ਸਾਧੂ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਬੈਂਡ ਬਾਜਿਆਂ ਨਾਲ ਪਾਲਕੀ ਵਿਖੇ ਫੁੱਲ ਰੱਖ ਕੇ ਜਲੂਸ ਕੱਢਕੇ ਕਨਖਲ ਪਹੁੰਚੇ।

ਜਲੂਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਭਾਈ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦੇ ਗਏ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ੩ ਅਸਟਪਦੀਆਂ ਗੁ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਨਖਲ ਦੇ ਪੌੜਾਂ ਪਰ ਬੈਠਕੇ ਪੜ੍ਹੀਆਂ, ਉਪ੍ਰੰਤ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਪੰਡਤ ਨਿਸਚਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸਾਰੇ ਸੰਤ, ਮਹੰਤ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਰਲ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਕੀਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੇਰ ਅਰਦਾਸਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਸਤ ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਅਸਤੀਆਂ ਜਲ ਪ੍ਰਵਾਹੀਆਂ।

੪ ਮਾਘ ੨੦੧੭ ਮੁ: ੧੬ ਜਨਵਰੀ ੧੯੬੧ ਸਤਾਰ੍ਹਏ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਹਰਿਦਵਾਰ ਖੜਖੜੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਭਵਨ ਵਿਖੇ ਰਖਾਏ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਅਖੰਡਪਾਠ ਦਾ ਭੋਗ ਪੈਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ਬੜੇ ਬੜੇ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਤ ਨਿਸਚਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਗਿਆਨੀ ਗਰੀਬ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਪੰਡਤ ਸੁਚਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਦਿ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਉੱਚ ਜੀਵਨੀ ਸਬੰਧੀ ਵਖਿਆਨਾਂ ਦਵਾਰਾ

ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀਆਂ ਭੇਟ ਕੀਤੀਆਂ, ਉਪ੍ਰੰਤ ਸਮਸ਼ਟੀ ਪੱਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਹੋਇਆ।

ਫੇਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਡੇਰੇ ਵਿਖੇ ਆ ਕੇ ਇਕੀਏ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ੮ ਮਾਘ ੨੦੧੭ ਮੁ: ੨੦ ਜਨਵਰੀ ੧੯੬੧ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਖੰਡਪਾਠਾਂ ਦੇ ਭੋਗ ਪਾਏ ਗਏ.ਉਪ੍ਰੰਤ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਤ ਸੰਤ ਨਿਸਚਲਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਜਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਜਾਨੀ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹਰੀ ਸਿੰਘ (ਐਡੀਟਰ ਨਿਰਮਲ ਉਦੇਸ਼), ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਸੰਤ ਦਾਸ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੋਹਤਕ ਵਾਲੇ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗੋਨਿਆਨਾ ਮੰਡੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਤੁਲਸੀ ਦਾਸ ਜੀ ਕੈਥਲ ਵਾਲੇ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹੀਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਟਿਆਲੇ ਵਾਲੇ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੰਤ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਜਾਨੀ ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧੂੜ ਕੋਟ, ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਜਾਨੀ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਥਾ ਵਾਚਕ ਮੰਜੀ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਆਦਿ ਨੇ ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਉੱਚ ਜੀਵਨੀ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਅੱਡਣਸ਼ਾਹੀ ਭੇਖ ਦੇ ਸਮੂਹ ਮੁਖੀ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ, ਮਹੰਤ, ਸੰਤ, ਨਿਰਮਲ ਭੇਖ ਦੇ ਸਮੂਹ ਮਹੰਤ ਸੰਤ, ਉਦਾਸੀਨ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਦੇ ਮੁਖੀਏ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੋਧਰੀ ਜੀਵਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਦੇ ਪਤਵੰਤੇ ਸਜਣਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਜਾਨੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਰਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਵਲੋਂ ਭੀ ਭਾਈ ਨਿਕਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਰਦਾਸੀਏ ਨੇ ਸਿਰੋਪਾਓ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਿਤ ਨਿਸਚਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਪੁਰਾ ਜਗਾਧਰੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਭੇਖ ਵਲੋਂ, ਨਿਰਮਲ ਮਹਾਂ ਮੰਡਲ ਵਲੋਂ, ਉਦਾਸੀਨ ਭੇਖ ਵਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਝੰਡਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਲੋਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੋਹਤਕ ਵਾਲਿਆਂ ਵਲੋਂ ਆਈਆਂ ਪੰਜੇ ਦਸਤਾਰਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਜਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸੀਸ ਪਰ ਸਜਾਕੇ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਨੁਸਾਰ ੧ ਝਾੜੂ ਤੇ ੧ ਕਟੋਰਾ ਸੌਂਪ ਕੇ ਦਸਤਾਰ ਬੰਦੀ ਦੀ ਰਸਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਉਪ੍ਰੰਤ ਪੱਕਾ ਭੰਡਾਰਾ ਵਰਤਾਇਆ ਗਿਆ।

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਕਰਤਾ

ਜੰਗਾਂ ਜੁੱਧਾਂ ਤੋਂ ਵਿਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਮਰਕੱਸਾ ਖੋਹਲ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਤਲਵੰਡੀ ਸਾਬੋ ਕੀ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ (ਸੰਮਤ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੋਜ ਇਸੇ ਪੋਥੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਉਥਾਨਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹੋ) ਅਰ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਬੋਧ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਆਪ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ,ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ੪੮ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਕ ਖਾਸ ਵਜਕਤੀ ਹੋਏ ਹਨ।

੪੮ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੱਖ ਸਨ ਜੋ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਬਿਦੇਹ ਮੋਖਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਏ. ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਪਰੰਪਰਾ ਲਈ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਟਕਸਾਲ ਕਾਇਮ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਇਸੇ ਆਸ਼ੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਾਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ੪੮ ਸਰੋਤਾਗਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਚੁਕੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਆਨੰਦ ਨਾ ਭੁੱਲਣ ਦਾ ਵਰ ਬਖਸ਼ਿਆ ਤੇ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੌਂਪੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ ਵਿਚੋਂ ਇਹ ਖਾਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪੂਰਬਕ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਰ-ਕਮਲਾਂ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਬੀੜਾਂ ਲਿਖ ਕੇ ਚੌਹਾਂ ਤਖਤ ਸਾਹਿਬਾਂ ਪਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ 'ਦਮਦਮੀ ਬੀੜ' ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਹਿਤ ਸ਼ਹੀਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਾਦੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾ ਵਿਚੋਂ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਯਾਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਖਾਲਸਾ' ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ।*

ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀ ਟਕਸਾਲ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਬਖਸ਼ੀ, ਅਰ ਇਹ ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਆਗਯਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਹੈੱਡ ਗ੍ਰੰਥੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਨਿਬਾਹੁੰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕਥਾ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਹਰ ਸਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਦਾ ਭੋਗ ਪੌਂਦੇ ਰਹੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰੋਤਾਗਣਾਂ ਵਿਚੋਂ ਮੁਖੀ ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਉਪ੍ਰੰਤ ਕਥਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲੀ ਅਰ ਜੋ ਮਹਾਨ ਗੂੜ੍ਹ ਅਰਥ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਓਹੋ ਹੀ ਇੰਨ ਬਿੰਨ ਸੀਨੇ ਬਸੀਨੇ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਗੁਹਝ ਭਾਵਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੱਗੇ ਸੰਗਤਾਂ ਪਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਰਹੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਪ੍ਰੰਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਭਾਈ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਵਰੋਸਾਏ ਹੋਏ ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਉਸ ਤੋਂ ਉਪ੍ਰੰਤ ਪੰਥ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਯਾਨੀ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਯਾਇ), ਦਯਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਸ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲ ਨੂੰ ਸੀਨੇ ਬਸੀਨੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ਆਏ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਮਹਾਨ ਉੱਤਮ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਤੇ ਸੰਤ ਗਯਾਨੀ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

---

*ਨੋਟ—ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖਾਲਸਾ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਸਿਧਾਰ ਗਏ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖਾਲਸਾ ਅਤੇ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ ਏਹ ਸੇਵਾ ਨਿਭਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨੀ ਵਿਦਯਾ ਭੂਸ਼ਨ

ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ਪਿੰਡ ਦਰਗਾਹੀ ਸ਼ਾਹ ਜ਼ਿਲਾ ਝੰਗ ਵਿਖੇ ਸੰਮਤ ੧੯੨੭ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਮਾਤਾ ਠਾਕਰ ਦੇਵੀ ਜੀ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਖਿਆ, ਜਦ ਆਪ ਵਿਦਯਾ ਪਾ ਕੇ ਪੰਦਰਾਂ ਕੁ ਬਰਸ ਦੇ ਹੋਏ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਆਪ ਦੇ ਨਗਰ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਪਹੁੰਚੇ ਅਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਇਆ। ਇਕ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਦਾ ਐਸਾ ਅਨੰਦ ਬੱਝਾ ਜੋ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਗਈ ਨਾ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ, ਨਾ ਹੀ ਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਿਵ ਤੋੜੀ, ਦੋਨੋਂ ਪਾਸੇ ਇਕ ਰਸ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਸੰਗਤਾਂ ਅਨੰਦ ਰਸ ਮਾਨਣ ਵਿਚ ਆਪਾ ਭੁੱਲ ਗਈਆਂ। ਇਸ ਸਮਾਗਮ ਪਰ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭੀ ਆਪਣੇ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਭਰਨ ਆਏ।

ਇਸ ਇਲਾਹੀ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਆਨੰਦ ਨੂੰ ਮਾਣਦੇ ਹੋਇਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਹੋਈ ਕਿ ਐਸੇ ਮਹਾਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਜੇ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਲਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਇਸ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ! ਇਸ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਇਲਾਹੀ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਾਲਕੇ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੋਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖਤ ਦਾ ਸਭ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਅਰ ਬੜੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਾਲ ਮਾਨੋ ਜ਼ੋਹਰੀ ਨੇ ਹੀਰੇ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰ ਕੇ ਤਾਜ਼ ਵਿਚ ਮੜ੍ਹਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਸੰਮਤ ੧੯੪੨ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵਿਚ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪਣੇ ਬਾਲਕੇ (ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਨੂੰ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਅਰ ਸਤੋ ਵਾਲੀ ਗਲੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੱਡੇ ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਜੋ ਡੇਰਾ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਕਿ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਆਪ ਨਿਵਾਸ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਉਥੇ ਹੀ ਬਾਲਕੇ (ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ) ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਰੱਖ ਲਿਆ।

ਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਾਲਕਾ ਸੌਂਪ ਕੇ ਆਪ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਤਤਪਰ ਹੋ ਗਏ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਗਿਆ

ਪਾਲਕ ਬਣ ਕੇ ਡੇਰੇ ਦੀ ਕਾਰ ਚਲੋਣ ਲਈ ਮੁੰਜ ਕੁਟ ਕੇ ਤੇ ਰੱਸੀਆਂ ਵੱਟ ਕੇ ਬਾਜ਼ਾਰ ਵੇਚਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਰਸਦ ਲਿਆ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰਾਗ ਵਿਦਯਾ ਦੇ ਜਾਣੂ ਹੁੰਦੇ ਗਏ ਅਰ ਤਕਰੀਬਨ ਤਿੰਨ ਕੁ ਸਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਜੁਟੇ ਰਹੇ।

ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਮਤ ੧੯੬੪ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵਿਚ ਗੁਰਪੁਰੀ ਜਾਣ ਲੱਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਬਾਲਕੇ (ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ) ਦੀ ਬਾਂਹ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਪਕੜਾ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਇਹ ਮਹਾਨ ਵਿਦ੍ਵਾਨ, ਪੰਥ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਗਯਾਨੀ ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਚਲਾਈ ਹੋਈ ਟਕਸਾਲ ਦਾ ਮੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨੀ।" ਬਾਲਕੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਅੱਜ ਤੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਦੇਵ ਜਾਣ ਕੇ ਸਾਰੀ ਉਮਰਾ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਨਿਬਾਹੁਣੀ।

ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਅੰਤਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਜੋ ਪਾਲਣਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਕਰਕੇ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਓਹ ਆਪਣੇ ਜੇਹੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ, ਜੇਹਾ ਕਿ ਭੱਟਾਂ ਨੇ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਉਪਮਾ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ—

"ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਤੋਹਿ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥" (ਪੰਨਾ ੧੩੯੬)

ਜਿਥੇ ੨੪ ਘੰਟੇ ਗੁਰਦੇਵ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਵਿਚ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ ਸਨ, ਉਥੇ ਨਾਲ ਦੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਦਯਾ ਦਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਯਾਨੀ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਲੋਂ ਭੀ ਜ਼ਰਾ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਉਣ ਦਿੰਦੇ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾ ਦੀ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਉਹੋ ਹੀ ਗੂਹੜ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਕਰ ਕੇ ਇਸ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸੰਭਾਲਣਾ ਦਾ ਭਾਰੀ ਬੋਝ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਪਰ ਚੁਕ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੂਰਨਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਨਿਬਾਹੁਣ ਲਈ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦੀ ਵਿਦਵਤਾ ਭਰੀ ਖੋਜ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਯਾਨੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਛੇ ਸਾਲ ਸੇਵਾ-ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਰ ਉਹ ਅਣਮੋਲ ਵਿਦਿਯਾ ਬੱਦਲ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਊਚ ਨੀਚ, ਸੰਤ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਦੇ ਭਿੰਨ ਭੇਦ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋ ਕੇ, ਸਭਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕ ਰਸ ਸੰਮਤ ੧੯੫੧ ਤੋਂ ਸੰ: ੨੦੧੧ ਤੱਕ ਭਾਵ ੬੦ ਸਾਲ ਬਰਸਾਂਦੇ ਰਹੇ। ਨਿਰਾ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਦਾ ਹੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਖੋਲ੍ਹ ਰੱਖਿਆ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦਸਮ ਬੀੜ, ਵਾਰਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਕਬਿੱਤ ਸਵੱਯੇ, ਗਜ਼ਲਾਂ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੇਦਾਂਤ ਦੇ ਮਹਾਨ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਵਾਹ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਖਾਸ ਗੁਣ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸ ਜਦੋਂ ਭੀ ਕੋਈ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਦ ਭੀ ਕੁਝ ਸ਼ੰਕਾ ਨਵਿਰਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਸਰ ਗਏ ਅਰਥ ਤੋਂ ਮੁੜ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਝਿਝਕ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਉਪਕਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਦੋ ਨਮੂਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ—

ਇਕ ਸਮੇਂ ਇਕ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਨਾਮ ਦਾ ਥਾਣੇਦਾਰ ਪੁਲੀਸ ਵਿਚੋਂ ੯ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ

ਕੱਟਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਆਇਆ। ਬੜਾ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਦਾ ਧਾਰਨੀ ਤੇ ਨਾਮ-ਬਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੀ ਪੂਰਬਲੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਦਾ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਘਰ ਕੱਟ ਕੇ ਕਿਸੇ ਮਹਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸੋਂ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਯਥਾਰਥ ਅਰਥ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰ ਦੀ ਘਾਟ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰੇ। ਇਉਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਖੋਜ ਵਿਚ ਹੀ ਬਤੀਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਪਰ ਮਨ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਾਲਾ' ਕੋਈ ਰਹਿਣੀ, ਕਹਿਣੀ ਦਾ ਪੂਰਨ ਵਿਦ੍ਵਾਨ ਮਹਾਤਮਾ ਨਾ ਮਿਲਿਆ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸਿਫ਼ਤ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਆ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੌਕ ਬੜਾ ਹੈ ਪਰ ਸਮਾਂ ਥੋਹੜਾ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਬਾਕੀ ਹਨ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਤਨੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।

ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਤੇ ਦਿਆਲੂ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਹਾ, "ਚੰਗਾ! ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਸੰਥਾ ਨਾਲ ਕਥਾ ਸੁਣ ਲਿਆ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਚੇਚੀ ਸੰਥਾ ਕਰਾ ਦਿਆ ਕਰਾਂਗੇ।" ਇਉਂ ਸਾਰਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਿਚ ਬਤੀਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ। ਜਦ ਬਾਹਰ ਨਹਿਰ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਵੀ ਨਾਲ ਪੋਥੀ ਹੁੰਦੀ, ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਆਉਂਦੇ, ਡੇਰੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕ ਕੇ ਲੰਮੇ ਪਏ ਹਰ ਵੇਲੇ ਸੰਥਾ ਕਰਾਈ ਜਾਂਦੇ, ਇਉਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਕਥਾ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਰਵਿਦਾਸੀਆ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਸੀ, ਇਹ ਸੰਤਾਂ ਪਾਸ ਆਇਆ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਆਗਿਆ ਬਖਸ਼ੋ ਤਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਦਾਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਨਿਹਾਲ ਹੋਵਾਂ। ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਸਮਾਨ ਹੈ ਹੀ ਸੀ ਪਰ ਹੋਰ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਾ ਕਰ ਸੱਕੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ, "ਮਹਾਰਾਜ! ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਚਮਾਰ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਸੰਥਾ ਕਰਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਓ, ਅਸੀਂ ਚਮਾਰ ਨੂੰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣ ਦੇਣਾ।"

ਸੰਤਾਂ ਕਿਹਾ, "ਪ੍ਰੇਮੀਓ! ਹਰ ਰੋਜ਼ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਹੋ, ਚਮਾਰ ਤਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ।"

"ਸਾ ਜਾਤਿ ਸਾ ਪਤਿ ਹੈ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥" [ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੧੩੩੦

ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਕ ਨਾ ਮੰਨੀ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਉਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਬਈ! ਤੈਂ ਸੰਥਾ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਗਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਾ ਦਿਆ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਹ ਮੰਨ ਗਿਆ। ਸਾਰੀ ਸੰਥਿਆ ਉਸ ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਨੌਂ ਤੋਂ ਯਾਰਾਂ ਤੱਕ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਪੂਰੀ ਕਰਵਾਈ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਗਿ: ਕੇਸਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਓਨ੍ਹੀਂ ਦਿਨੀਂ ਉਹ ਵਜ਼ੀਰ ਹਿੰਦ ਪ੍ਰੈੱਸ ਵਿਚ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਆਦਿ ਦੀ ਸੁਧਾਈ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਪਾਸ ਆ ਕੇ ਵਿਦਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ੧੯੨੫ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ੧੯੨੯ ਤਕ ਲਗਾਤਾਰ ਚਾਰ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਤੀਆਂ। ਫੇਰ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਾਸਤੇ ਸਨਿੰਮ੍ਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ! ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਆਪ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਕਥਾ ਕਰਦੇ ਹੋ

ਦਾਸ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਵੇਹਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਟਾਇਮ ਬਖਸ਼ ਦੇਵੋ। ਤਾਂ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਉਚੇਚਾ ਸਮਾਂ ਸਵੇਰੇ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੋਂ ਆ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੀ ਕਥਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਇਕੱਲੇ ਨੂੰ ਹੀ ਸਾਰਾ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਪੜ੍ਹਾਇਆ। ਇਹ ਹੈ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਮਹਾਨ ਉਪਕਾਰਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਉਪਕਾਰ ਦਾ ਨਮੂਨਾ।

ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਇਤਨਾ ਸਤਿਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਆਪਣੀ ਮਿਸਾਲ ਆਪ ਹੀ ਹਨ।

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਰ-ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀ ਦੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਲਿਖ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। (ਜੋ ਪਿਛੇ ਦੱਸ ਆਏ ਹਾਂ) ਜਿਲਦ ਬੰਨ੍ਹਣ ਲੱਗਿਆਂ ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਕਾਗਜ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੱਤਰੇ ਫੁੱਲ ਗਏ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਭਾਰ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਏਧਰ ਉਸੇ ਦਿਨ ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ ਵੀ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਬੀਤ ਗਏ ਬੜੇ ਇਲਾਜ ਕਰਵਾਏ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਣ ਵਿਚ ਨ ਆਏ, ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵਾਂ ਪਾਸ ਡਰਦਿਆਂ ਡਰਦਿਆਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ! ਆਪ ਸਾਰੀ ਵਾਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ,ਦਾਸ ਦਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਉੱਪਰ ਭਾਰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਇਤਨਾ ਕਸ਼ਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ,ਆਪ ਭਾਰ ਲਹਾ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਸ਼ਿਸ਼ (ਮਹਾਂ ਪੁਰਸ਼) ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਈ ਤੇ ਭਾਰ ਲਹਾ ਦਿੱਤਾ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਆਪ ਵੀ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ।

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਦੇਖ ਕੇ, ਨਿਰਮੋਹ ਰਾਜਾ ਤੇ ਵਿਦੇਹੀ ਜਨਕ ਵੀ ਵਿਸਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਆਪ ਜੀ ਆਪਣੇ ਪੂਜਜ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਬਚਨ ਮੰਨ ਕੇ ਸੰਤ ਜਵਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚ ਜਾ ਪੁੱਜੇ ਤਾਂ ਇਕਲੌਤਾ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਹੋਣਹਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਕਰ ਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕੁਛ ਧੀਰਜ ਕੀਤਾ ਕਿ ਵਿੱਦਿਆ ਪਾ ਕੇ ਛੇਤੀ ਹੀ ਆ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਜਦ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਆਇਆਂ ਕਈ ਸਾਲ ਹੋ ਗਏ ਵਾਪਸ ਨਾ ਗਏ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਪ ਚਲ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪੁੱਜੇ ਤੇ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਬਚੜੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਘਰ ਲੈ ਗਏ। ਘਰ ਜਾ ਕੇ ਗੁਰਦੇਵਾਂ ਤੋਂ ਵਿਛੜ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਦਿਲ ਹੀ ਨਾ ਲੱਗੇ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨ ਰਹਿ ਕੇ ਮੁੜ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਰਤ ਆਏ। ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੇਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਆਏ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਬਾਬਾ ਉਤਮਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜੇਕਰ ਨਾ ਭੀ ਜਾਣਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵਾਂ ਦਾ ਬਚਨ ਨਹੀਂ ਮੋੜਨਗੇ ਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਚਲੇ ਜਾਵਣਗੇ। ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬੁਲਾਕੇ ਕਿਹਾ, "ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਲਿਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਖਿਆਲ ਹੈ?" ਤਾਂ ਕਿਹਾ, "ਮਹਾਰਾਜ! ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਮੋਹ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਹਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਆਪ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਰ ਬਖਸ਼ ਦੇਵੋ।" ਮਹੰਤ ਸਾਹਿਬ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਆਪਣੇ ਲਾਇਕ ਹੋਣਹਾਰ ਤੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹਿਣ। ਸੋ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ, "ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਛੱਡ ਦੇਵੋ ਤੁਹਾਡੇ

ਘਰ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਹੋਰ ਬੱਚਾ ਬਖਸ਼ਣਗੇ।" ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਤੇ ਨਿਸਚਾ ਕਰ ਕੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਚਲੇ ਗਏ ਕੁਛ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਸਾਧ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ ॥" ਅਨੁਸਾਰ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸ: ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੀ) ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਕਦੇ ਲਿਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤੀ ਖਿੱਚ ਨਾ ਕੀਤੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀਰਜਤਾ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਥਾ ਵਿਖੇ ਕਈ ਜਗਿਆਸੂ ਇਕੋ ਅਰਥ ਨੂੰ ਚਾਰ ਚਾਰ ਵਾਰ ਪੁੱਛਦੇ ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੱਥੇ ਉਤੇ ਕਦੇ ਵੱਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪੈਂਦਾ।

ਆਪ ਦਾ ਲਿਬਾਸ ਬੜਾ ਸਾਦਾ, ਖੁਲ੍ਹਾ ਕੁੜਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਬਟਨ ਮਾਰਨ ਦੀ ਭੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸਨ ਸਮਝਦੇ, ਢਿੱਲਾ ਜਿਹਾ ਦੂਹਰਾ ਦਸਤਾਰਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਹੀ ਪੇਚ ਮਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਸਿਆਲ ਹੁਨਾਲ ਵਿਚ ਕੇਵਲ ਕਛਹਿਰਾ ਤੇ ਖੱਦਰ ਦੀ ਚਾਦਰ ਹੀ ਸੇਂਵਦੇ। ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਭੂਮਾਸਨ ਹੀ ਰੱਖਦੇ। ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਕ ਵਜੇ ਉੱਠ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿਕ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਨਿਤਨੇਮ ਵਾਂਗ ਸੁਣਦੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੇਰੇ ਆ ਕੇ ਸੰਥਾ ਕਰਾਉਂਦੇ ਜਿਸ ਦਾ ਭੋਗ ਹਰ ਸਾਲ ਦੀਵਾਲੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾ ਦਿਆ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਕੱਤਕ ਦੀ ਪੂੰਨਿਆਂ ਦੇ ਗੁਰਪੁਰਬ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਵੀਂ ਸੰਥਾ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਕਰਦੇ। ਇਉਂ ਸੱਠ ਸਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਇਸ ਅਣਮੁੱਲ ਭੰਡਾਰੇ ਨੂੰ ਅਤੁੱਟ ਵਰਤਾਇਆ। ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਕੋਈ ਦੇਸ਼,ਇਲਾਕਾ, ਪਿੰਡ, ਸ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਕਸਬਾ ਨਹੀਂ ਜਿਥੋਂ ਆਪ ਜੀ ਤੋਂ ਅੱਖਰੀ ਗਿਆਨ ਤਥਾ ਆਤਮਕ ਗਿਆਨ ਪਾ ਕੇ ਕੋਈ ਸੱਜਣ ਨਾ ਵਰੋਸਾਇਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਛੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਭੇਖ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਆਪ ਜੀ ਤੋਂ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸੱਕਿਆ ਹੋਵੇ।

ਆਪ ਜੀ ਤੋਂ ਵਰੋਸਾਈਆਂ ਮਹਾਨ ਉਤਮ ਵਜਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਕੁ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਮ ਇਹ ਹਨ–

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਤ ਨਿਸਚਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤ ਪੁਰਾ ਮਾਡਲ ਟਾਉਨ (ਜਗਾਧਰੀ)
ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਅੱਡਣਸ਼ਾਹੀ ਸਭਾ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹਰਿਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਾਹਜੀਵਣੇ ਵਾਲੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹੀਰਾਸਿੰਘ ਜੀ ਪਟਿਆਲੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੰਤ ਗੁਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਮਹੰਤ)।
ਸ੍ਰੀਮਾਨ ਮਹੰਤ ਆਸਾਸਿੰਘ ਜੀ ਗੁਨਿਆਣਾ ਮੰਡੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੰਤ ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਮਹੰਤ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਮੋਤੀ ਰਾਮ ਜੀ ਦਿੱਲੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਸੋਭਾ ਰਾਮ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਮੰਨਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, ਡੇਰਾ ਬਾਬਾ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਆਟਾ ਮੰਡੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੰਤ ਨਰੈਣ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਵਾ ਸੰਤ ਦਾਸ ਜੀ (ਮਹੰਤ) ਜਲੰਧਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਵਾ ਸੰਤ ਦਾਸ ਜੀ ਮਹੰਤ ਜਬੀ ਵਾਲੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਟਿਕਣ ਰਾਮ ਜੀ ਹਰਿਦੁਆਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਰਾਮ ਚੰਦ ਜੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਿਸ਼ ਸੰਤ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਕਲਾਨੌਰ)।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਧੂੰਧਾ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਚੇਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਗਿਆਨੀ ਅਰਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗ੍ਰੰਥੀ ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਿਮਲਾ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬਾਂਸ ਬਰੇਲੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਦ ਬਲਾਚੌਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਾਘੋ ਮਾਜਰਾ ਪਟਿਆਲਾ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਠਾਕੁਰ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਨਿਰਮਲ ਆਸ਼੍ਰਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਗਰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੋਢੀ ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਕਰਤਾ-ਕਥਾ ਦੀਪ ਸਾਗਰ ਤੇ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕਾਂ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਸੋਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਬਾਲਾ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਲਾਭ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ, ਡੇਰਾ ਸੰਤ ਕਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਮੁਹਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਦੀਦਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧੂੰਧਾ ਵਾਲੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਭਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਕਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮੌੜ ਮੰਡੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਜਗੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਚਖੰਡ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ (ਝਿੱਕਾ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਰਖੋਵਾਲ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਚੰਨਣ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਰਮਲ ਬਾਗ ਹਰਿਦੁਆਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਦਾਸ ਜੀ ਡੁਲਟਾਂ ਵਾਲੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਪੂਰਨ ਦਾਸ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਵਾਲੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਕ੍ਰੀਟ' ਸਤਿਸੰਗ ਭਵਨ ਨਿਰਮਲ ਛਾਉਣੀ ਹਰਿਦੁਆਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮੁਨੀ ਜੀ ਗੜ੍ਹੇਂਦ ਵਾਲੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਪੁਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਲਧਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਰੱਕਤ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਪਾਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵਿਰੱਕਤ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਰਨ ਤਾਰਨ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਜੰਡਿਆਲੇ ਵਾਲੇ) ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਕੇਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਜੋਧ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਹਰਖੋਵਾਲ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਿਤ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੂਰਮੇ ਦਿੱਲੀ ਨਿਵਾਸੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਡੇਰਾ ਮਿਸ਼ਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰਾ ਸੰਤ ਮਿਸ਼ਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੌਂਕ ਲਛਮਣਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਮੂਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋਲਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਤੇਜਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਅਨੋਕ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੇਦਾਂਤਵੇਤਾ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗਲੀ ਬਾਗ ਵਾਲੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਤ ਭਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਤ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਾਗੋਕੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਧੂੜ ਕੋਟ, ਜ਼ਿਲਾ ਸੰਗਰੂਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਓਅੰਕਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹੰਤ, ਪਿੰਡ ਪਠਲਾਵਾ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਜੀ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਿਯਾ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰਾ ਸ਼ੇਖਵਾਂ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਗੁਰਮੁਖ ਦਾਸ ਜੀ ਸਿੰਧੀ ਹਰਿਦਵਾਰ।
ਮਹੰਤ ਉਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਸਿੰਧੀ (ਬੰਬੇ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਵੇਦਾਂਤ ਮੁਨੀ, ਸੰਤ ਮੇਲਾ ਰਾਮ ਜੀ ਅਲਾਵਲਪੁਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੁਠਾਰੀ ਡੇਰਾ ਲਾਇਲਪੁਰੀਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਰੰਗਾ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰਾ ਬਾਉਲੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਜ ਗ੍ਰਾਂਈਂ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਹਰਿਭਜਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗ੍ਰੰਥੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੁਆਮੀ ਚੇਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੀ ਬੰਬੇ (ਕਲਿਆਣ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਕੇਸਰ ਦਾਸ ਜੀ ਨਿਰਬਾਣ ਅਖਾੜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੂਟਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਹਰੀ ਦਾਸ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਰੰਗੜੇ ਵਾਲੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਸਾਧੂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੇਰੂ ਸਾਹਿਬ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਬੇਰ'।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਿਤ ਭਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੋਕਰੀ ਫੂਲਾ ਸਿੰਘ ਜ਼ਿਲਾ ਫਰੀਦਕੋਟ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬੋਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਾਹਦਰਾ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਦਮੋਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੰਧੀ ਦੇਵਪੁਰਾ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੰਧੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਿੰਧੀ, ਕਾਲਬਾ ਦੇਵੀ ਬੰਬੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬੀਰ ਜੀ ਡੇਰਾ ਉਗੋ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਹੀਰਾ ਦਾਸ ਜੀ ਨਾਥ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿ: ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ ਘੋਲੀਆ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਹਾਰਨਪੁਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਗੁਲਾਬ ਸਿੰਘ ਜੀ ਥੋਹਾ ਖਾਲਸਾ ਵਾਲੇ, (ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਹਨ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਪਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਅੰਬਾਲਾ)
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਜਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਅੰਬਾਲਾ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਤ ਜਸਵੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ ਚੌਂਕ ਫਰੀਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰਾ ਸੰਤ ਮਿਸ਼ਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੁਸਾਇਟੀ ਦੇ ਕੋਸ਼ ਲਿਖਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਨਾਹਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਵੈਦ ਪਿੰਡ ਘੁੰਨਸ, ਡਾਕਖਾਨਾ ਤਪਾ,
ਜ਼ਿਲਾ ਸੰਗਰੂਰ ਸੰਮਤ ੨੦੯੦ ਵਿਚ ਪੜ੍ਹੇ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਨਰਿੰਦ੍ਰ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਸੋਚ' ਆਪ ੧੯੨੪ ਸੰਨ ਵਿਖੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਉਦੇ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੋਪੜ ਨਿਵਾਸੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਆਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰਸੂਲਪੁਰ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਡੇਰਾ ਸੰਤ ਖੜਕ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਚੌਂਕ ਬਾਬਾ ਸਾਹਿਬ)।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਮੇਲਾ ਸਿੰਘ ਜੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਡਤ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀ।
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਬਖਤਾਵਰ ਸਿੰਘ ਜੀ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਜੀ ਅਖਾੜਾ ਸੰਗਲਵਾਲਾ ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਪਰਾਗ ਦਾਸ ਜੀ ਬੰਗੇ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾਸ ਜੀ ਨਿਰਬਾਣ ਪਿੰਡ ਸੇਰੋਂ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਹਰੀ ਦਾਸ ਦੀ ਫੇਲੂ ਦੀ ਪੱਤੀ ਜ਼ਿਲਾ ਜਲੰਧਰ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਸੇਵਾ ਦਾਸ ਜੀ ਮਾਣਕ ਵਾਲੇ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਜੀਵਨ ਦਾਸ ਜੀ ਪਿੰਡ ਅਕਲੀਆ (ਸੰਗਰੂਰ)।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਦਿਆਲ ਦਾਸ ਜੀ ਡੇਰਾ ਅਸਮਾਈਲ ਖਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਕੇਸਰ ਜੀ (ਸੋਧਕ)।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਜੀ ਐਡੀਟਰ "ਖਾਲਸਾ ਸਮਾਚਾਰ" ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (ਡੇਰੇ ਵਾਲੀ ਲਿਖਤੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਦਾ ਹਾਸ਼ੀਆ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ।)

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਿਆਨੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਰਤਨ' ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰੈਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਲੇ।

ਇਤਿਆਦਿਕ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੇ ਆਪ ਜੀ ਤੋਂ ਆਤਮ ਬੋਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਵਖਰੇ ਛਪ ਰਹੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।*

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਭਾਰ ੬੦ ਸਾਲ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਤੇ ਨਿਬਾਹਕੇ ੮੪ ਸਾਲ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ੮੪ ਦੇ ਗੇੜ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕੇ ੨੦੧੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੧ ਕੱਤਕ ਮੁਤਾਬਕ ੧੭ ਅਕਤੂਬਰ ੧੯੫੪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਬਿਰਾਜੇ ਤੇ ਪਿੱਛੇ "ਹੋਦੈ ਗੁਰੂ ਬਹਿ ਟਿਕਿਆ" ਦੇ ਭਾਵ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਆਪਣੀ ਮਹਿਕਦੀ ਫੁਲਵਾੜੀ ਵਿੱਚੋਂ।

"ਤਖਤਿ ਰਾਜਾ ਸੋ ਬਹੈ ਜਿ ਤਖਤੈ ਲਾਇਕ ਹੋਈ॥" [ਪੰਨਾ ੧੦੮੮

ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਥ ਭੂਸ਼ਨ, ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਵਿਦਜਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰ, ਸਹਿਨ ਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਸਾਗਰ ਅਰ ਡੁਲ੍ਹ ਡੁਲ੍ਹ ਡੁਲ੍ਹ ਪੈਂਦੀ ਮਿਠਾਸ ਦੇ ਅਥਾਹ ਸੋਮੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗਜਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸਰਬ ਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਜਾਣ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕਥਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਅਰ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਠ ਤੁਖਾਰੀ ਰਾਗ ਦੇ ਆਰੰਭ ਪਰ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਕੇ।

"ਜੋਤਿ ਓਹਾ ਜੁਗਤਿ ਸਾਇ, ਸਹਿ ਕਾਇਆ ਫੇਰਿ ਪਲਟੀਐ॥" [ਪੰਨਾ ੯੬੬

ਦੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਗਜਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਥਾਪੜਾ ਦੇ ਕੇ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ।

ਬਹੁਤ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਦਰੋਂ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਸਪੈਸ਼ਲ ਕਮਰਾ ਲੈ ਕੇ ਦਾਖ਼ਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਤੇ ਕੁਝ ਦਿਨ ਇਲਾਜ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ, ਫਿਰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਇਆਂ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਇਕ ਹੋ, ਫੇਰ ਵੀ

*ਨੋਟ—ਹੋਰ ਵੀ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੋਜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਡੇਰੇ ਦੇ ਐਡਰੈਸ ਪਰ ਲਿਖਕੇ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ, ਅਸੀਂ ਬੜੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤੇ ਉਹ ਭੀ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਛਾਪ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਜੇ ਕੁਛ ਹੋਰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਲਓ,ਏਸ ਸੰਥਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਤੁਸਾਂ ਹੀ ਨਿਬਾਹੁਣੀ ਹੈ।ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬੜੀ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਸਹਿਤ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਤੇ ਸੀਸ ਰੱਖ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ,ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਕਿਰਪਾ ਭਰਿਆ ਹੱਥ ਸਿਰ ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,ਆਪ ਗੂੰਗਿਆਂ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਅਰਥ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ।

"ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹਿ ਤਿਉ ਬੋਲਹ ਸੁਆਮੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕਵਨ ਹਮਾਰੀ ॥" [ਪੰਨਾ ੫੦੮

ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ, ਦਾਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਹੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਹੱਥ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਦਾਸ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੇਗਾ। ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਕਹਿਣ ਅਨੁਸਾਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੂੰ ਸੰਮਤ ੨੦੧੧ ਅੱਸੂ ੨੦ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਆਪਣੇ ਸੇਵਾ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਆ ਕੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੁਕਰਾਨੇ ਦੇ ਬਚਨ ਕਹੇ। ਡੇਰੇ ਪਰ ਸਰਬਤ ਵਿਦਿਆ-ਰਥੀਆਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਅੰਤਮ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬਿਠਾ ਕੇ ਸ਼ੁਭ ਸਿਖਿਆ ਦੇਂਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਫੁਰਮਾਇਆ, ਕਿ ਪੂਜਜ ਗੁਰਦੇਵ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਖਣਾ, ਗਿਆਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਫਿਰ ਭੀ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਬਰਕਤ ਭਰਿਆ ਹੱਥ ਸਿਰ ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ,ਜਿਵੇਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਤੁਸਾਂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ।

ਇਉਂ ਸ਼ਰਧਾ ਭਰੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਆਗਜਾਕਾਰੀ ਸ਼ਿਸ਼ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗਜਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਸੌਂਪ ਕੇ ਅਤੇ ਡੇਰੇ ਦੀ ਵਸੀਹਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਖਿੜੇ ਮੱਥੇ ੧ ਕੱਤਕ ੨੦੧੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਵਿਦੇਹ ਮੋਖਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ-ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਜਾ ਬਿਰਾਜੇ।

"ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ॥ ਤਿਉ ਜੋਤੀ ਸੰਗਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨਾ ॥" [ਪੰਨਾ ੨੭੮

ਆਪ ਜੀ ਦੀ ਅਰਥੀ ਦੇ ਜ਼ਲੂਸ ਸਮੇਂ ਲੱਖਾਂ ਹੀ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਸੱਜਲ ਸਨ।

ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਰ ਇਕ ਭੇਖ ਦਾ ਸਾਧੂ ਪੁੱਜ ਕੇ ਇਉਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿ "ਅੱਜ ਸੇਵਾ ਪੰਥੀ ਅੱਡਣ ਸ਼ਾਹੀ ਸਭਾ ਦਾ ਸੂਰਜ ਅਸਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।'

ਅਤੇ "ਸਿੱਖ ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ ਅਰ ਹੋਰ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਤਥਾ ਜਗਜਾਸੂ-ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਘਾਟਾ ਪਿਆ, ਹੈ ਉਹ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ।"

ਐਸੇ ਮਹਾਨ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਵਿਦਜਾ ਭੂਸ਼ਨ ਸੰਤ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਜਾਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਕਥਾ ਸਥਾਨ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗਜਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਕਥਾ ਦਾ ਪਰਵਾਹ ਚਲਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਵਰਤਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪੰਥ ਰਤਨ, ਵਿਦਯਾ ਭੂਸ਼ਨ

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਜਨਮ ੭ ਨਵੰਬਰ ੧੯੧੫ ਈਸਵੀ ਨੂੰ ਕੱਤਕ ਦੀ ਪੂੰਨਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਭ ਦਿਹਾੜੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ: ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਮਤੀ ਮਾਤਾ ਫੂਲ ਕੌਰ* ਜੀ ਦੇ ਗ੍ਰਿਹ ਵਿਖੇ, ਗਲੀ ਸਤੋ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਿਚ ਹੋਇਆ। ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਸਕੂਲ ਆਟਾ ਮੰਡੀ ਵਿਖੇ ਵਿਦਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਉਪ੍ਰੰਤ ਜਦ ਭਾਗ ਚਮਕਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਤਾਂ ਇਕ ਦਿਨ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦਿ ਛਕਣ ਲਈ ਆਏ।

ਸੰਤ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਰਮ ਸੇਵਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਭੁਜੰਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸ: ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬੜੀ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਸਿਰ ਮੱਥੇ ਤੇ ਮੰਨ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ! ਦਾਸ ਦੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਚੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਭੁਜੰਗੀ ਆਪ ਦੇ ਪਾਸ ਖੜੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਓ, ਸਾਡੇ ਅੱਛੇ ਭਾਗ ਹੋਣਗੇ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਰਧਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਚਿਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਖੋਂ ਬਚਨ ਕਹੇ, ਕਿ ਜਿਸ ਬਚੜੇ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੈ, ਓਹ ਤਾਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੋ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਰਖੁਰਦਾਰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਵੇ ਤਦ ਉਸ ਨੂੰ ਡੇਰੇ ਭੇਜ ਦੇਣਾ।

ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਭਾਵੇਂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕੁਝ ਮੋਹ ਵਸ ਹੋਏ ਪ੍ਰੰਤੂ ਆਪਣੇ "ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ ॥" ਦੇ ਵਾਕ ਨੂੰ ਨਿਬਾਹੁਣ ਲਈ 'ਸਤਿ ਬਚਨ' ਆਖ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਖੇ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਲੈ ਕੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵਾਂਗੇ।

ਸੋ ਉਸੇ ਦਿਨ ਹੀ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਏ ਤਾਂ ਅੱਗੋਂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਇਸ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਗਏ ਅਰ "ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥" (ਪੰਨਾ ੨੬੮) ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਤੱਤਪਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

---

*ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ-ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਤਾ ਸਤਿਨਾਮ ਕੌਰ ਜੀ ਹੈ।

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਇਕ ਵੱਡਾ ਨਮੂਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਦ ਦੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਤਦ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ੨੭ ਸਾਲ ਤੱਕ ਮੁੜ ਆਪਣੇ ਘਰ ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਵੀ ਮੋਹ ਮਮਤਾ ਵਿਚ ਫਸ ਕੇ ਨਹੀਂ ਗਏ, ਹਾਲਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡੇਰੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਤੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਮਾਤਾ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।

ਮਾਤਾ, ਪਿਤਾ, ਵੀਰਾਂ, ਭੈਣਾਂ ਦੇ ਅਥਾਹ ਮੋਹ ਜਾਲ ਪਾਉਣ ਪਰ ਭੀ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਇਕ ਨਿਮਖ ਗੈਰ ਹਾਜ਼ਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਦਾਦਾ ਗੁਰੂ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ੨੭ ਸਾਲ ਅਥਾਹ ਤੇ ਇਕ-ਰਸ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਦੇ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਸ਼ਰਧਾ ਭਰੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਕਿ "ਇਕ ਵਾਰੀ ਮੇਰੇ ਜਿਉਂਦਿਆਂ ੨ ਘਰ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਚਰਨ ਪਾਓ" ਠੀਕ ੨੮ ਬਰਸਾਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਸੰਗਤਾਂ ਸਮੇਤ (ਜਦੋਂ ਦਾਸ ਵੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੀ) ਮਾਤਾ ਜੀ ਵਲੋਂ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਪਾਠ ਦੇ ਭੋਗ ਸਮਾਗਮ ਪਰ ਆਪਣੇ ਜਨਮ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਕਦਮ ਰੱਖੇ। ਇਹ ਹੈ–ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦਾ ਇਕ ਨਮੂਨਾ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਬੇ-ਮਿਸਾਲ ਹੈ।

ਇਸ ਵੇਲੇ ਆਪ ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਚਲਾਈ ਹੋਈ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਮਹਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸੰਮਤ ੨੦੨੬ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਯਾਰਵੀਂ ਕਥਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਹਾਨ ਯੱਗ ਰਚਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਮਹੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰਪੁਰੀ ਪਧਾਰ ਜਾਣ ਉਪ੍ਰੰਤ ੮ ਮਾਘ ੨੦੧੭, ਮੁਤਾਬਕ ੨੦ ਜਨਵਰੀ ੧੯੬੧ ਸ਼ੁਕਰਵਾਰ ਨੂੰ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਇਸ ਡੇਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੰਭਾਲ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਭੀ ਸਮੂਹ ਭੇਖ ਤਥਾ ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ ਵਲੋਂ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਪ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਨਤਾ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹ ਰਹੇ ਹਨ।

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗਿਆਨੀ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸੱਚਖੰਡ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਚਲਾਈ ਹੋਈ ਟਕਸਾਲ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਦਸਤਾਰ ਸਮੂਹ ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ, ਸੰਤਾਂ, ਮਹੰਤਾਂ ਵਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹੰਤ ਹਰਿਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਹੱਥੀਂ ੧੭ ਕੱਤਕ ਸੰਮਤ ੨੦੧੧, ਮੁਤਾਬਕ ੨ ਨਵੰਬਰ ੧੯੫੪ ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ।*

***ਮਹਾਂ ਪੁਰਖਾਂ ਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਕਲਮ ਤੋਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਛਪ ਚੁਕੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ :–**

ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਆਦਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਟੀਕ।
ਸੈਂਚੀ ਪਹਿਲੀ–ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ, ਰਹਿਰਾਸ, ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲੇ ਸਮੇਤ।

(ਬਾਕੀ ਦੇਖੋ ਫੁਟਨੋਟ ਸਫਾ ਨੰ: ੩੪)

ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰ ਚਰਨਾਂ ਵਿਚ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਡੇਰੇ ਦੀ ਮਹੰਤੀ ਵੀ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਦੀ ਦਸਤਾਰ-ਬੰਦੀ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਪੰਡਿਤ ਨਿਸਚਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਤਪੁਰਾ ਮਾਡਲ ਟਾਊਨ ਜਮਨਾ ਨਗਰ (ਜਗਾਧਰੀ) ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(ਸਫਾ ਨੰ: ੩੩ ਦੇ ਫੁਟਨੋਟ ਦੀ ਬਾਕੀ)

ਸੈਂਚੀ ਦੂਜੀ–ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ, ਮਾਝ ਰਾਗੁ ਸੰਪੂਰਨ।
ਸੈਂਚੀ ਤੀਜੀ–ਗਉੜੀ ਰਾਗੁ ਸੰਪੂਰਨ।
ਸੈਂਚੀ ਚੌਥੀ–ਆਸਾ ਰਾਗੁ ਸੰਪੂਰਨ।
ਸੈਂਚੀ ਪੰਜਵੀਂ–ਗੂਜਰੀ, ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ, ਬਿਹਾਗੜਾ, ਵਡਹੰਸੁ, ਸੋਰਠਿ, ਧਨਾਸਰੀ, ਜੈਤਸਰੀ, ਟੋਡੀ, ਬੈਰਾੜੀ ਰਾਗੁ ਦਾ ਸਾਖੀਆਂ, ਉਥਾਨਕਾਵਾਂ, ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਸਮੇਤ ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੀਕ।

ਅੱਗੋਂ ਛੇਵੀਂ ਪੋਥੀ ਛਪਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੈ, ਉਮੀਦ ਹੈ ਛੇਤੀ ਤੋਂ ਛੇਤੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸਟੀਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਪਾਠਕਾਂ ਦੇ ਕਰ-ਕਮਲਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਜਾਵੇਗਾ।

ਕੁਝ ਚੋਣਵੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਸਟੀਕ :–

੧. ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ–ਛੱਕੇ, ਛੰਤਾਂ ਸਮੇਤ, ਨੌਂ ਧੁਨਾਂ, ਸੱਤ ਬਲਵੰਡ ਦੀ ਵਾਰ ਸਮੇਤ।

੨. ਭਗਤਬਾਣੀ ਸਟੀਕ–ਭਾਗ ੧. ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਤੋਂ ਗੋਂਡ ਰਾਗੁ ਤੱਕ।
ਭਾਗ ੨. ਰਾਮਕਲੀ ਤੋਂ ਚਉਬੋਲੇ ਤੱਕ।
ਭਾਗ ੩. ਸਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੋਂ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਤੱਕ ਸਾਖੀਆਂ ਉਥਾਨਕਾਵਾਂ, ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਦਾ ਬਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਸਟੀਕ।

੩. ਅਨੰਦ ਸਾਗਰ–ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦੁ ਸਾਹਿਬ, ਰਾਮਕਲੀ ਸਦੁ, ਸਹੰਸਰ ਨਾਮਾ–ਅਲਹ ਅਗਮ ਖੁਦਾਈ ਬੰਦੇ ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਸਟੀਕ।

੪. ਜ਼ਫਰਨਾਮਹ ਸਟੀਕ–
ਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਦੀ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੱਲ ਲਿਖੀ ਫਤਹ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਸਮੇਤ ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਹਕਾਯਤਾਂ ਦਾ ਠੇਠ ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀ ਵਿਚ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇਕ ਵਿਚਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਟੀਕ ਜੋ ਕਿ "ਕਹਿਬੇ ਕਉ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ॥" ਦੇ ਮਹਾਂ ਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

੫. ਬਾਰਹਮਾਹ ਮਾਝ, ਤੇ ਬਾਰਹਮਾਹ ਤੁਖਾਰੀ ਸਟੀਕ।

੬. ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ, ਸਿੱਧ ਗੋਸਟਿ।

੭. ਸੈਂਚੀ ਸੱਤਵੀਂ–ਰਾਮਕਲੀ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ (੯੧੭ ਪੰਨੇ) ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ, ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਦਾ (੯੮੮ ਪੰਨੇ ਤੱਕ) ਸੰਪੂਰਨ ਸਟੀਕ।

ਅੰਤ ਵਿਖੇ ਸਨਿੰਮ੍ਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸਨਮਾਨ ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨੀ, ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤਥਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਉਤਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਥਵਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਸੰਤ ਗਯਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸੰਬੰਧੀ ਦਾਸ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਆਪਣੀ ਤੁਛ ਬੁੱਧੀ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਗਯਾਤ ਹਿਤ ਜੀਵਨੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਹੀ ਤ੍ਰੁਟੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ–

"ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਨਹਿ ॥" (ਪੰਨਾ ੨੭੨)

ਦੇ ਮਹਾਂਵਾਕ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਅਲਪੱਗ ਜੀਵ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਗਤਿ ਮਿਤ ਕੀ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ । ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਹਾਂ ਪੁਰਖ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗਯਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਕੁਝ ਵਿਦਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਆਸਰੇ ਪਰ ਜੋ ਭੀ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਗੰਮਤਾ ਤੋਂ ਪਰੇਡੇ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸ੍ਰੋਤਾਗਣਾ ਪਾਸ ਸਆਦਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਸਤਿਕਾਰ ਵਿਚ ਨਯੂਨਤਾ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੈਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖਿਮਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਕੇ ਧੰਨਵਾਦੀ ਬਨਾਉਣ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੀ ।

ਗੁਰੂ ਪੰਥ ਅਤੇ ਸਮੂਹ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਅਦਨਾ ਦਾਸ–

ਗਿਆਨੀ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ (ਆਜ਼ਾਦ)

"ਆਜ਼ਾਦ ਕੁਟੀਆ" ਹੰਡਿਆਇਆ ਰੋਡ, ਬਰਨਾਲਾ

ਹਾਲ–ਗੁਰਦ੍ਵਾਰਾ ਕਰਮ ਸਰ, (ਰਾੜਾ ਸਾਹਿਬ) ਜ਼ਿਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ

ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਟੀਕ

* ਸੰਬੰਧੀ *

ਪ੍ਰਾਰੰਭਿਕ ਬਿਨਯ

ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਤੋਂ ਉਚਾਰੇ ਹੋਏ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਗੂੜ੍ਹ ਅਰਥ ਸਿਧਾਂਤ ਇੰਨ ਬਿੰਨ ਸੀਨੇ ਬਸੀਨੇ ਚਲੇ ਆ ਰਹੇ ਮਹਾਨ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਅੱਜ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਗਜਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਰਸਨਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪੂਰੀ ਸੂਝ ਬੂਝ ਦੇ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਖ਼ਾਸ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੁ ਗੁਹਝ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾ ਸੀਨੇ ਬਸੀਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸੰਪੁਟ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣ ਦਿੱਤਾ, ਸਗੋਂ 'ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ, ਦੇ ਨਾਮ ਹੇਠਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੈਂਚੀ ਛਾਪ ਕੇ ਹਰ ਦੂਰ ਨੇੜੇ ਬੈਠੇ ਗੁਰਮੁਖ ਪਜਾਰਿਆਂ ਤੇ ਸਿਧਾਂਤ ਖੋਜੀਆਂ ਨੂੰ ਅਰਥ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਸੁਖੈਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਰਲ ਸਾਧਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ ਵਿਖੇ ਉਹ ਗੂੜ੍ਹ ਗਜਾਨ ਸਭ ਕੁਝ ਸੰਖੇਪ ਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਟੀਕੇ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣੇ ਅਸੰਭਵ ਹਨ।

ਇਸ ਟੀਕੇ ਸੰਬੰਧੀ ਵਧੇਰੇ ਕੁਝ ਨਾ ਆਖਦੇ ਹੋਯਾਂ ਸਿਰਫ ਇਤਨਾ ਹੀ ਆਖ ਦੇਣਾ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਟੀਕਾ—

"ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਮਾਨੋ ਟੇਪ ਰੀਕਾਰਡ ਹੈ।"

ਪੂਰਨ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਟਾਖਜ ਦ੍ਵਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਤਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਕ ਵਿਦਜਾ ਦਾ ਬਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਟੀਕਾ ਕਰਵਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੁਰਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾ ਅਰਥ ਗਜਾਨ ਦਾ ਲਾਭ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਅਰਥਾਂ' ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਜਾ ਦਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ
ਚਰਨ-ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਦਾ ਭਿਖਸ਼ੂ—
ਗਜਾਨੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ 'ਰਤਨ'
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਮਤ ਪ੍ਰੈੱਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

‡ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ‡

ਸ੍ਰੀ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ

ਕ੍ਰਿਤ–ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ, ਮਾਨਯੋਗ, ਵਿਦਯਾ ਮਾਰਤੰਡ,
ਬ੍ਰਹਮ ਗਯਾਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ
* ਪਰਮ ਸ਼ਿਸ਼ *
ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ, ਵਿਦਯਾ ਭੂਸ਼ਨ, ਗਯਾਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਤੋਵਾਲਾ, ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਮੰਗਲ

"ਸਲੋਕ ॥ ਡੰਡਉਤਿ ਬੰਧਨ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ॥
ਡੋਲਨ ਤੇ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਰਿ ਹਥ ॥" ॥੧॥

[ਪੰਨਾ ੨੫੬

"ਆਦਿ ਗੁਰ ਏ ਨਮਹ ॥ ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰ ਏ ਨਮਹ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਏ ਨਮਹ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਏ ਨਮਹ ॥ ੧ ॥" ॥੨॥

[ਪੰਨਾ ੨੬੨

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਪੁਰੁਸ਼ੋਤਮੰ, ਪਰਮ ਪਰਾਵਰ ਨਾਥ ॥
ਯੁਗਲ ਚਰਨ ਮਮ ਬੰਦਨਾ, ਧਰ ਪਰ ਧਰਿ ਕਰਿ ਮਾਥ ॥੩॥

[ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰ., ਅਧਿ : ੧

ਦੋਹਰਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਿੰਧੁ ਕੋ, ਹਾਥ ਜੋਰਿ ਪਰਨਾਮ।
ਜਿਸ ਕਰੁਨਾ ਤੇ ਵਡ ਅਘੀ, ਪਾਵਹਿੰ ਗਤਿ ਬਿਸਰਾਮ ॥੪॥

[ਪੂਰਬਾਰਧ, ਅਧਿ: ੧੪

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ॥ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਕੰਦਨ ਬਿਘਨ, ਬਦਨ ਸੁ ਮੰਗਲ ਸਾਲ।
ਪਰਨ ਸ਼ਰਨ ਕਰ ਚਰਨ ਕੋ, ਨਮਸਕਾਰ ਧਰਿ ਭਾਲ ॥੫॥
[ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਅਧਿ: ੧

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ

"ਘਨਹਰ ਬੂੰਦ ਬਸੁਅ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੁਸਮ ਬਸੰਤ ਗਨੰਤ ਨ ਆਵੈ ॥
ਰਵਿ ਸਸਿ ਕਿਰਣਿ ਉਦਰੁ ਸਾਗਰ ਕੋ ਗੰਗ ਤਰੰਗ ਅੰਤੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥
ਰੁਦ੍ਰ ਧਿਆਨ ਗਿਆਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਕਬਿ ਜਨ ਭਲ੍ਯ ਉਨਹ ਜੋੁ ਗਾਵੈ ॥
ਭਲੇ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਤੋਹਿ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥" ੬ ॥ [ਪੰਨਾ ੧੩੯੬

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ—ਰਾਮਦਾਸ ਸੁਖਰਾਸ ਪ੍ਰਭੁ, ਸੇਵਕ ਤ੍ਰਾਸ ਬਿਦਾਰ।
ਪਗ ਪਰ ਮੁਰ ਪਰਣਾਮ ਹੈ, ਪਰਨਾ ਸ਼ਰਨ ਵਿਚਾਰ ॥੭॥
[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਅਧਿ: ੧

"ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਤ ਨਯਨ ਕੇ ਤਿਮਰ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨੁ ॥
ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ ॥
ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਜੀਅ ਕੀ ਤਪਤਿ ਮਿਟਾਵੈ ॥
ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥
ਸੋਈ ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੁ ਬਲ੍ਯ ਭਣਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਰਹੁ ॥
ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਲਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਨਰਹੁ ॥੮॥"
[ਪੰਨਾ ੧੪੦੫

"ਹਮ ਅਵਗੁਣਿ ਭਰੇ ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛਾਡਿ ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥
ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਭਰਮ ਪੈ ਭੂਲੇ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥
ਇਕੁ ਉਤਮ ਪੰਥੁ ਸੁਨਿਓ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਮਿਲੰਤ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ ॥
ਇਕ ਅਰਦਾਸਿ ਭਾਟ ਕੀਰਤਿ ਕੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥੯॥"
[ਪੰਨਾ ੧੪੦੬

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ—ਸ੍ਰੀ ਅਰਜਨ ਸ਼੍ਰੋਤਾ ਅਰਜ਼, ਸਿਰਜਨ ਆਰਜਤਾਯ।
ਲਰਜ਼ਤਿ ਜਮ ਜਿਨ ਨਾਮ ਤੇ, ਬੰਦੋਂ ਤਿਨ ਜੁਗ ਪਾਯ ॥੧੦॥
[ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਅਧਿ: ੧

"ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਤ ਦੇਵ ਸਬੈ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰ ਮਹਾ ਸਿਵ ਜੋਗ ਕਰੀ ॥
ਫੁਨਿ ਬੇਦ ਬਿਰੰਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਰਹਿਓ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਨ ਛਾਡਿ੍ਉ ਏਕ ਘਰੀ ॥
ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਹੈ ਸੰਗਤਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੀ ॥
ਰਾਮਦਾਸਿ ਗੁਰੂ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਗੁਰ ਜੋਤਿ ਅਰਜੁਨ ਮਾਹਿ ਧਰੀ ॥" ੧੧ ॥

[ਪੰਨਾ ੧੪੦੮

"ਜਗ ਅਉਰੁ ਨ ਯਾਹਿ ਮਹਾਤਮ ਮੈ ਅਵਤਾਰੁ ਉਜਾਗਰੁ ਆਨਿ ਕੀਅਉ ॥
ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਕੋਟਿਕ ਦੂਰਿ ਗਏ ਮਥੁਰਾ ਜਿਨ੍ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਅਉ ॥
ਇਹ ਪਧਤਿ ਤੇ ਮਤ ਚੂਕਹਿ ਰੇ ਮਨ ਭੇਦੁ ਬਿਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨ ਬੀਅਉ ॥
ਪਰਤਛਿ ਰਿਦੈ ਗੁਰ ਅਰਜੁਨ ਕੈ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ਲੀਅਉ ॥"੧੨॥

"ਜਬ ਲਉ ਨਹੀ ਭਾਗ ਲਿਲਾਰ ਉਦੈ ਤਬ ਲਉ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਬਹੁ ਧਾਯਉ ॥
ਕਲਿ ਘੋਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੈ ਬੂਡਤ ਥੇ ਕਬਹੂ ਮਿਟਿ ਹੈ ਨਹੀ ਰੇ ਪਛੁਤਾਯਉ ॥ ਡੂਬਤ
ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੁ ਯਹੈ ਮਥੁਰਾ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਅਵਤਾਰੁ ਬਨਾਯਉ ॥
ਜਪ੍ਯਉ ਜਿਨ੍ ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਫਿਰਿ ਸੰਕਟ ਜੋਨਿ ਗਰਭ ਨ ਆਯਉ॥"੧੩॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ–ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਹਰਿਗੋਵਿੰਦ ਬਰ, ਸਨੱਧਬੱਧ ਧਰਿ ਧਜਾਨ।
ਬੰਦ ਦੋਊ ਕਰ ਬੰਦਨਾ, ਸੁੰਦਰ ਦੁਤਿ ਮਦਨਾਨ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ–ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿਰਾਇ ਕੇ, ਨਾਇ ਧਜਾਇ ਅਘ ਜਾਇ।
ਕਰਿ ਪਦ ਪਰ ਪਰਣਾਮ ਕੋ, ਜਿਹ ਤੇ ਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਆਇ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ–ਦਰਸ਼ਨ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੋ, ਨਿਪੁਨ ਹਰਨ ਜੁਰ ਤੀਨ।
ਚਰਨ ਮਨੋਹਰ ਬੰਦਨਾ, ਜਿਨ ਸਿੱਖਨ ਸੁਖ ਕੀਨ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ–ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦਰ ਧਰਮ ਧੁਜ, ਹਰਤਾ ਤੁਰਕਨ ਮੂਲ।
ਚਰਨ ਸ਼ਰਨਿ ਤਾਰਨ ਤਰਨ, ਨਮੋ ਹੋਇ ਅਨਕੂਲ ॥ ੧੭ ॥

[ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰ:, ਅਧਿ: ੧

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਦੋਹਰਾ–ਜਗ ਕਰਤਾ ਹਰਤਾ ਪ੍ਰਭੂ, ਸ਼ਾਹਿਨ ਸ਼ਾਹ ਨਰਿੰਦ।
ਪਾਦ ਪਦਮ ਤੇ ਬੰਦਨਾ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ॥ ੧੮ ॥

ਕਬਿੱਤ–ਛਾਇ ਜਾਤੀ ਏਕਤਾ, ਅਨੇਕਤਾ ਬਿਲਾਇ ਜਾਤੀ;
ਹੋਵਤੀ ਕੁਚੀਲਤਾ ਕਿਤਾਬਨ ਕੁਰਾਨ ਕੀ।
ਪਾਪ ਹੀ ਪ੍ਰਪੱਕ ਜਾਤੇ, ਧਰਮ ਧਸੱਕ ਜਾਤੇ;
ਬਰਨ ਗ਼ਰੱਕ ਜਾਤੇ, ਸਹਿਤ ਬਿਧਾਨ ਕੀ।
ਦੇਵੀ ਦੇਵ ਦੇਹੁਰੇ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੂਰ ਹੋਤੇ;
ਰੀਤਿ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਕਥਾ ਬੇਦਨਿ ਪੁਰਾਨ ਕੀ।
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੁਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਪਾਵਨ ਪਰਮ ਸੂਰ,
ਮੂਰਤਿ ਨ ਹੋਤੀ ਜਉ ਪੈ ਕਰੁਣਾਨਿਧਾਨ ਕੀ॥ ੧੯ ॥
[ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ,ਰਿਤੁ ੫. ਅੰਸੂ ੫੨

ਦੋਹਰਾ–ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਸਮ ਗੁਰ, ਮੱਧ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋਇ।
ਤਿਨ ਚਰਨਨ ਮਮ ਬੰਦਨਾ, ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ਸੋਇ ॥ ੨੦ ॥

ਦਸੋਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆਂ

ਛਪਯ–ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਅਮਰ ਦਾਸ, ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਧਾਰਿਓ।
ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਇ, ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਿਚਾਰਿਓ।
ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਭਇਓ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਇਕ ਮਨ ਕੀਨੋ।
ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼, ਦਾਨ ਸੰਗਤ ਕੋ ਦੀਨੋ।
ਕਲਾ ਧਾਰ ਭਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ, ਅਮਰ ਭਈ ਜੁਗ ਜੁਗ ਸਿੱਖੀ।
ਜੈਕਾਰ ਭਇਆ ਤਿਹੁ ਲੋਕ ਮੈ, ਇਹ ਬਿਰਦ ਕੀ ਪੈਜ ਸਤਿਗੁਰ ਰੱਖੀ ॥ ੨੧ ॥

ਦੋਹਰਾ–ਏਕ ਜੋਤ ਦਸ ਰੂਪ ਗੁਰ, ਜਿਨ ਤੇ ਤਰਿਓ ਜਹਾਨ।
ਸਭ ਕੇ ਪਦ ਅਰਬਿੰਦ ਕੋ, ਸਦਾ ਬੰਦਨਾ ਠਾਨ ॥ ੨੨ ॥

ਦਸੋਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰੂ, ਧਰਿਓ ਜਗਤ ਅਵਤਾਰ।
ਪ੍ਰਿਥਕ ਪ੍ਰਿਥਕ ਮੁਰ ਬੰਦਨਾ, ਸਿਰ ਚਰਨਨ ਪਰ ਧਾਰ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਦੋਹਰਾ–ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਉਦਿਧ, ਮਾਨਕਿ ਮਨਨ ਵੈਰਾਗੁ।
ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਬੰਦੋਂ ਕਰ ਅਨੁਰਾਗੁ ॥ ੨੪ ॥

ਜਿਸ ਮਹਿਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗਜ਼ਾਨ ਹੈ, ਮਾਣਿਕ ਭਗਤਿ ਵਿਰਾਗ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਉਦਧਿ, ਬੰਦੋਂ ਕਰਿ ਅਨੁਰਾਗ ॥ ੨੫ ॥

[ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੂ: ਅਧਿ: ੫੯

ਪਾਵਨ ਭੂਸ਼ਨ

ਚੌਪਈ–ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਨਕ ਰੂਪ। ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਮੋਤੀ ਆਨੂਪ।
ਅਮਰ ਗੁਰੂ ਮਣੀਆਂ ਕੀ ਥਾਇ। ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰ ਹੀਰੇ ਪਾਇ।
ਗੁਰੁ ਅਰਜਨ ਸਵਜੇ ਕੀ ਜਾਇ। ਹਰਿਗੁਬਿੰਦ ਗੁਰ ਲਾਲ ਬਨਾਇ।
ਹਰੀ ਰਾਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਪੂਰ। ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵਿਚ ਚਮਕੇ ਨੂਰ।
ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਸੂਤ ਸੁਧਾਰ। ਕਲਗੀਧਰ ਸੁ ਮੇਰੁ ਸਵਾਰ।
ਐਸੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ। ਬਹੁਰ ਨ ਹੋਵੈ ਆਵਣ ਜਾਣੀ।
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਧਾਰ। ਅਮੀਰ ਕਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਅਲੰਕਾਰ ॥ ੨੬ ॥

ਵਿਦਯਾ ਦਾਤੇ ਦਾ ਮੰਗਲ

ਦੋਹਰਾ–ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਉਚਰ ਅਮੀਰ ਪਦ, ਅੰਤ ਸਿੰਘ ਪਦ ਦੇਇ।
ਤਿਨ ਚਰਨਨ ਮਮ ਬੰਦਨਾ, ਬਿਨੈ ਹਮਾਰੀ ਲੇਇ ॥ ੨੭ ॥

ਧਰੀਏ ਆਦ ਅਕਾਰ ਪਦ, ਔ ਮਕਾਰ ਅਚ ਹੀਨ।
ਪੁਨ ਈਕਾਰ ਰਕਾਰ ਧਰ, ਅਚ ਹੀਨੰ ਯੁਤ ਕੀਨ ॥ ੨੮ ॥

ਅੰਤ ਸਿੰਘ ਪਦ ਜੋੜ ਕੇ, ਸ੍ਰੀ "ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ" ਜਾਨ।
ਆਗੇ ਅਰਥ ਬਖਾਨ ਹੋਂ, ਸੁਣੋ ਸਜਨ ਧਰ ਧਿਆਨ ॥ ੨੯ ॥

ਕਬਿੱਤ–ਆਦ ਜੋ ਅਕਾਰ ਸੋ ਤੋ ਵਾਚਕ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨ ਦੇਵ,
ਦੇਵ ਦੇਵ ਵਾਚਕ ਮਕਾਰ ਪਦ ਜਾਨੀਏ।
ਈਰ ਪਦ ਸਰੁਸਤੀ ਰਖਜਕ ਬ੍ਰਹਮਦੇਵ,
ਬ੍ਰਿਤੀ ਮਾਹਿ ਨਾਸਕ ਅਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਭਾਨੀਏ।

ਸ੍ਰਗੁਣ ਨ੍ਰਿਗੁਣ ਚਿਦ ਰੂਪ ਜੋ ਅਮੀਰ ਹਰੀ,
ਸੋਈ ਮਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟ ਮਹਾਨੀਏ।
ਹੋਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਿਰਪਾਲ ਕਿਰਪਾਲ ਪਰ,
ਨਮੋ ਨਮੋ ਨਮੋ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਠਾਨੀਏ ॥ ੩੦ ॥

ਦੋਹਰਾ—ਨਮੋ ਨਮੋ ਪੁਨ ਪੁਨ ਨਮਹਿ, ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ।
ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਦ ਆਦ ਉਚਾਰ ਕੈ, ਅੰਤ ਸਾਰਿੰਗ ਅਰਿ ਧਰਨ ॥ ੩੧ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

"ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥
ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ੩੨ ॥

[ਪੰਨਾ ੨੯੩

ਸਲੋਕੁ ॥ "ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ ॥
ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥"੩੩॥

[ਪੰਨਾ ੨੮੯

‡ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ‡

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਸਾਜੀ ਨਿਵਾਜ਼ੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀਓ! ਆਪਣੀਆਂ ਰਸਨਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਗੱਜ ਕੇ ਆਖਹੁ, "ਸਤਿਨਾਮੁ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!" ਇਸ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਦੇ ਮੌਰ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਅਧਿਸ਼ਠਾਤਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਹਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਰੰਪਰਾ ਰੀਤੀ ਸੇ ਵਰੋਸਾਇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀਮਾਨ ੧੦੮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਭਾਈ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਹੋਏ ਹਨ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੀ ਮਹਾਨ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕਥਾ (ਸੰਥਾ) ਦਾਸ (ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ) ਨੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗੋਚਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

੧ ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਹਿਲੀ ਉਥਾਨਕਾ

ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਦੇ ਮਾਣ, ਨਿਤਾਣਿਆਂ ਦੇ ਤਾਣ, ਨਿਓਟਿਆਂ ਦੀ ਓਟ, ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਨੇ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਬਾਣੀ ਅਰਥਾਂ ਸਮੇਤ ਸੁਣਾਈ ਹੈ, ਹੁਣ ਉਹ ਸਾਖੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੋ—

ਨੈਣਾ ਦੇਵੀ ਦਾ ਜੋ ਪਹਾੜ ਹੈ, ਤਿਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ *ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਸਨ। ਫੱਗਣ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਹੋਲੇ ਮਹੱਲੇ ਦੇ ਪੁਰਬ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਬੜੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਿਸ਼ਾਂਤਰਾਂ ਤੋਂ ਆਣਕੇ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ। ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹਰ ਇਕ ਸਿੱਖ (ਬਾਵਨ ਅੱਖਰੀ, ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ, ਵੱਡਾ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ, ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ, ਸਿੱਧ ਗੋਸਟਿ ਇਨ੍ਹਾਂ) ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਨਿਤ ਨੇਮ ਨਾਲ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਸੀ‡।

ਜਪੁਜੀ, ਰਹਿਰਾਸ, ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲਾ, ਇਹ ਤਿੰਨ ਸੰਧਿਆ ਕਹੀਆਂ ਹਨ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਪਾਠ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹੈ ਉਹ ਕੀੜਿਆਂ ਦਾ ਖਾਣਾ ਹੈ।

ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉੱਠਕੇ ਸੌਚ-ਇਸ਼ਨਾਨ ਆਦਿ ਕਰਕੇ ਬੜੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਨਾਲ ਆਸਣ ਤੇ ਬੈਠਕੇ 'ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ' ਦਾ ਪਾਠ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਸਿੱਖ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਕਲਗੀਧਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਣਾਈ ਦੇਂਦੀ ਸੀ। ਪਾਠ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਜਦ ਉਸ ਨੇ ਤੀਜੀ ਪੌੜੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ—

"ਧਧੈ ਧਰਮੁ ਧਰੇ ਧਰਮਾ ਪੁਰਿ ਗੁਣ ਕਾਰੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥
ਧਧੈ ਧੂਲਿ ਪੜੈ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਕੰਚਨ ਭਏ ਮਨੂਰਾ ॥

---

*ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸੰਮਤ ੧੭੨੧ ਵਿਚ ਮਾਖੋਵਾਲ ਪਿੰਡ ਦੀ ਧਰਤੀ ਖਰੀਦ ਕੇ ਇਹ ਸ੍ਰੀ ਆਨੰਦ ਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਬੜਾ ਸੋਹਣਾ ਨਗਰ ਆਬਾਦ ਕੀਤਾ,ਜੋ ਜ਼ਿਲਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਪੁਰ, ਊਨਾ ਤਹਸੀਲ ਵਿਚ ਹੈ। 'ਖਾਲਸੇ ਦੀ ਵਾਸੀ' ਕਰਕੇ ਇਹ ਨਗਰ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ।

‡ਪਰ ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੀਆਂ ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਸਮਝਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤੇ ਖੰਡੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜੋ ਬਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਓਹ ਪੰਜ ਬਾਣੀਆਂ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਲਈਆਂ ਹਨ। ਜਪੁਜੀ, ਜਾਪੁ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਵੈਯੇ, ਚੌਪਈ ਤੇ ਅਨੰਦ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਚਾਲੀ ਪਉੜੀਆਂ।

ਧਨੁ ਧਰਣੀ ਧਰੁ ਆਪਿ ਅਜੋਨੀ ਤੋਲਿ ਬੋਲਿ ਸਚੁ ਪੂਰਾ ॥
ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ 'ਕੈ' ਜਾਣੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥''

ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ "ਕੇ ਜਾਣੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥" ਪੜ੍ਹਿਆ।

[ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੩੦

ਤਾਂ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ, "ਹੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਿੱਖਾ! ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰ।" ਤਿੰਨ ਵੇਰ ਆਖਣ ਪਰ ਭੀ ਸਿੱਖ ਨੇ ਸੁਣਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਅਰਥ ਦੀ ਨਾ ਸਮਝ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਠ ਕਰਦਾ ਅੱਗੇ ਲੰਘ ਗਿਆ।

ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ–'ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਸਮਝਾ, ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰੇ।' ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਹੀ, ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਕ ਨਹੀਂ, ਦੋ ਨਹੀਂ, ਚਾਰ ਪੰਜ ਚਪੇੜਾਂ ਮਾਰ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਤੂੰ ਪਾਠ ਸ਼ੁੱਧ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ?" ਪਾਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਚੁਪ ਕਰਕੇ ਸਹਾਰ ਲੀਤੀਆਂ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕਿਹਾ ਤੇ ਪਾਠ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨ ਵਾਸਤੇ ਦੀਵਾਨ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਪਰ ਕੀਰਤਨ ਕਿਥੋਂ ਸੁਣਿਆਂ ਜਾਏ, ਉਹ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਉਸਾਰਦਾ ਤੇ ਢਾਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਭੋਗ ਪੈਂਦਿਆਂ ਹੀ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਖਲੋ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼! ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਤੱਲਕ ਪੰਚਮ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ–

੧. "ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਕਿਛੁ ਕਰਮੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ॥
ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ ॥੪॥" [ਪੰਨਾ ੭੫੦

੨. "ਜੇ ਡਿਠੈ ਮਨੁ ਧੀਰੀਐ ਕਿਲਵਿਖ ਵੰਞਨਿ੍ ਦੂਰੇ ॥
ਸੋ ਕਿਉ ਵਿਸਰੈ ਮਾਊ ਮੈ ਜੋ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥੭॥" [ਪੰਨਾ ੭੬੧

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਫਲਾਣੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਗੁਨਾਹ ਚਪੇੜਾਂ ਮਾਰੀਆਂ ਹਨ, ਇਸ ਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਬੇਅੱਦਬੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਇਹ ਦੰਡ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੈ।

ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ–ਹੇ ਸਿੱਖਾ! ਜੇਹੜੀਆਂ ਚਪੇੜਾਂ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰੀਆਂ ਹਨ ਉਸ ਦੀ ਦਰਦ ਹੁਣ ਤਕ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਤੂੰ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਇਕ ਅੰਗ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣਦਿਆਂ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚ ਘਬਰਾਹਟ ਦੀ ਝਰਨਾਟ ਛਿੜ ਪਈ, ਰੋਮਾਂਚ ਖੜੇ ਹੋ ਗਏ "ਸਤਿਨਾਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ" ਆਖਦਾ ਹੋਇਆ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੁ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ–ਹੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼! ਮੈਂ ਨਾਚੀਜ਼ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਚਰਨਾਂ ਦਾ ਸੇਵਕ, ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਅੰਗ ਕਿਵੇਂ ਭੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਆਪ ਬਖਸ਼ ਲੋ! ਬਖਸ਼ ਲੋ!! ਬਖਸ਼ ਲੋ!!!

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ–ਹੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਅਰਦਾਸ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਦਸਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਅਸ਼ੁੱਧ ਪਾਠ ਕਰਨਾ ਇਹ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅੰਗ ਭੰਗ ਕਰਨੇ ਜਿਤਨਾਂ ਪਾਪ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ?

ਚੌਥੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਨਟਨਾਰਾਇਨ ਰਾਗੁ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ–

"ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਬਾਣੀ ਵਿਚਿ ਬਾਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੇ ॥
ਗੁਰੁਬਾਣੀ ਕਹੈ ਸੇਵਕੁ ਜਨੁ ਮਾਨੈ ਪਰਤਖਿ ਗੁਰੂ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥੫॥"

[ਪੰਨਾ ੯੮੨

ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਹਨ, ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਉਪਮਾ ਹੋਰਨਾਂ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਭੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖੀ ਹੈ–

੧. 'ਆਨੰਦ ਕੋ ਘਰ ਹੈ, ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਸਰ ਹੈ, ਕਿ ਦੇਵਨ ਕੋ ਤਰ ਹੈ, ਕਿ ਗਯਾਨ ਕੋ ਸਮਾਜ ਹੈ ।
ਕਾਲ ਹੂੰ ਕੋ ਕਾਲ ਹੈ, ਕਿ ਰੀਤਿ ਹੀ ਕੀ ਪਾਲ ਹੈ, ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਕੋ ਮਾਲ ਹੈ, ਕਿ ਭਵ ਕੋ ਜਹਾਜ਼ ਹੈ ।
ਵੇਦ ਕੋ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਕਿ ਧਾਰਜੋ ਰੂਪ ਸ਼ਾਂਤਿ ਹੈ, ਕਿ ਮੋਖ ਹੂੰ ਕੋ ਕਾਂਤਿ ਹੈ, ਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਵਿਰਾਜ ਹੈ ।
ਰਾਗਨ ਕੋ ਬਾਗ ਹੈ, ਕਿ ਜੀਵਨ ਕੋ ਭਾਗ ਹੈ, ਕਿ ਧਰਾ ਕੋ ਸੁਹਾਗ ਹੈ, ਕਿ ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਹੈ ॥੧॥'

੨. 'ਏਕ ਹੀ ਚਢਾਏ ਫਲ ਚਾਰੋਂ ਫਲ ਦੇਤ ਜੋਈ, ਯਾ ਮੈ ਕੋਟਿ ਜੀਵਨ ਕੇ ਚੀਤਿ ਆਛੇ ਧਸ ਗੇ ।
ਪਾਤਕੀ ਮਲੀਨ ਅਕਲੀਨ ਛੀਨ ਦੀਨਨ ਕੇ, ਜਾਂਕੇ ਨੈਕ ਦੇਖਤੇ ਕਰੋਰੋਂ ਪਾਪ ਨਸ ਗੇ ।
ਆਲਸੀ ਅਭਾਗੀ ਭੀਰੁ ਭੋਗਨ ਕੇ ਰਾਗੀ ਮੂਢ, ਬਾਣੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੇ ਸੁ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਧਾ ਰਸ ਗੇ ।
ਫਸਗੇ ਪਬੀਲੇ ਰੰਗ ਰੂਪ ਜੋ ਨਿਹਾਰੇ ਨੈਨ, ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਜੂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਬਸ ਗੇ ॥੨॥'

੩. 'ਕਾਹੂ ਕੋ ਭਰੋਸੋ ਹੈ ਜ਼ਮੀਨ ਕੋ ਜ਼ਮਾਨੇ ਬੀਚ, ਕਾਹੂ ਕੋ ਭਰੋਸੋ ਜੋਰ ਚਾਕਰੀ ਜਹਾਜ਼ ਪੈ ।
ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਭਰੋਸੋ ਭਾਰੀ ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਮੀਤ, ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਭਰੋਸੋ ਹੈ ਕੁਟੰਬੀ ਕਰੈਂ ਕਾਜ ਪੈ ।
ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਭਰੋਸੋ ਦੇਵਬਾਨੀ ਅਰ ਪਾਰਸੀ ਕੋ, ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਭਰੋਸੋ ਸੰਤਗੀਰੀ ਕੀ ਮਿਜ਼ਾਜ਼ ਪੈ ।
ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਭਰੋਸੋ ਚਾਰੁ ਚਾਤੁਰੀ ਚਲਾਕੀ ਚੋਖ, ਮੋਕੋ ਤੋ ਭਰੋਸੋ ਏਕ ਗ੍ਰੰਥ ਮਹਾਰਾਜ ਪੈ ॥ ੩ ॥'

੪. ਤਥਾ–ਪੰਚਮ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ–

"ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਕੇਰ ਸਰੀਰ ਜੁਊ, ਸਭਿ ਥਾਨ ਸਮੈ ਸਭਿ ਸਭਿ ਨਾ ਦਰਸੈ ਹੈਂ ।
ਗ੍ਰੰਥ ਰਿਦਾ ਗੁਰ ਕੋ ਇਹ ਜਾਨਹੁ, ਉੱਤਮ ਹੈ ਸਭਿ ਕਾਲ ਰਹੈ ਹੈਂ ।
ਮੋਰੇ ਸਰੂਪ ਤੇ ਯਾਂ ਤੇ ਹੈ ਦੀਰਘ, ਸਾਹਿਬ ਜਾਨਿ ਅਦਾਇਬ ਕੈ ਹੈ ।
ਪੂਜਹੁ ਚੰਦਨ ਕੇਸਰ ਕੋ ਘਸਿ, ਧੂਪ ਧੁਖਾਇਕੈ ਫੂਲ ਚਢੈ ਹੈ ॥ ੫॥

[ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ, ਰਾਸਿ ੩ ਅੰਸੂ ੫੦

੫. ਕਬਿੱਤ ॥ ਸੁਧਾ ਕੀ ਤਰੰਗਨੀ ਸੀ ਰੋਗ ਭ੍ਰਮ ਭੰਗਨੀ ਹੈ, ਮਹਾਂ ਸ੍ਵੇਤ ਰੰਗਨੀ ਮਹਾਨ ਮਨ ਮਾਨੀ ਹੈ ।
ਕਿਧੋਂ ਯਹਿ ਹੰਸਨੀ ਸੀ ਮਾਨਸ ਵਿਤੰਸਨੀ ਹੈ, ਗੁਨੀਨ ਪ੍ਰਸੰਸਨੀ ਸਰਬ ਜਗ ਜਾਨੀ ਹੈ ।

ਕਿਧੋਂ ਚੰਦ ਚਾਂਦਨੀ ਸੀ ਮੋਹ ਘਾਮ ਮੰਦਨੀ ਹੈ, ਰਿਦੇ ਕੀ ਅਨੰਦਨੀ ਸਦੀਵ ਸੁਖਦਾਨੀ ਹੈ।
ਪ੍ਰੇਮ ਪਟਰਾਨੀ ਸਜਾਨੀ, ਗਜਾਨ ਕੀ ਜਨਿਨ ਜਾਨੀ, ਗੁਨੀ ਭਨੀ ਬਾਨੀ ਤਾਂ ਕੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰਬਾਨੀ ਹੈ।
[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੂਰ: ਅਧਿ: ੨੪

੬. 'ਤੀਨੋ ਲੋਕ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਚੌਦਾਂ ਹੀ ਭਵਨ ਵਿਚ, ਕੌਣ ਹੈ ਸਹਾਈ ਰਾਖਾ ਸੱਚਾ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦਾ।
ਤਾਰਨਾ ਉਬਾਰਨਾ ਉਧਾਰਨਾ ਹੈ ਵਸ ਕੀਧੇ, ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਜਿੰਦੜੀ ਨਿਮਾਣੀ ਦਾ।
ਇਕੋ ਸਮਰੱਥ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਬਾਣੀ ਹੈਗੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵਖਾਣੀ ਦਾ।
ਬਾਣੀ ਤਰਾਨੀ ਤੇ ਲੰਘਾਨੀ ਭਵ ਸਿੰਧ ਤਾਈਂ, ਫੜੋ ਜਗ ਆਇ ਕੇ ਸਹਾਰਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ।

੭. "ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜੋ ਬੋਲੈ ਸੋ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥"
[ਪੰਨਾ ੪੯੪

੮. ਤਥਾ–"ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣਹੁ
ਗੁਰਸਿਖਹੁ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਮੁਹਹੁ ਕਢਾਏ ॥" [ਪੰਨਾ ੩੦੮

ਇਸ ਸਿੱਖ ਨੇ 'ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ, ਦਾ' ਪਾਠ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਭਾਰੀ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ 'ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਰਤਾ ਜਾਣੈ ਕੈ ਜਾਣੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥' ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਕੇ ਜਾਣੈ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ' ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਗੁਰੂ ਸੂਰਬੀਰ ਕੇ ਕੀਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਾਵ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਸ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਅਤੇ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਬਿਅੱਦਬੀ ਹੋਈ ਸਮਝ ਕੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ–

'ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ! ਅਰਥ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਠ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਤੇ ਪਾਠ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧੀ ਬਿਨਾਂ ਫਲ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥ ਸੁਣਾਓ।'

ਸੰਗਤ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਫੁਰਮਾਇਆ "ਇਸ ਵੇਲੇ ਯੁੱਧ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਜੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਰਥ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ।"

ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪੂਰੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਹੋ ਚੁਕੇ ਸਨ ਪਰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੇ ਪਹਾੜੀਏ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਈ। ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੈਠਕੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਧਰਮ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਅਸੀਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਚੁੱਕ ਕੇ ਅਨੰਦਗੜ੍ਹ ਕਿਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਜਾਣ ਵਾਸਤੇ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਉਮੀਦ ਹੈ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਣਗੇ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੀ ਜਿੱਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ।

ਇਹ ਮਤਾ ਪਕਾ ਕੇ 'ਭੀਮ ਚੰਦ' ਰਾਜੇ ਨੇ ਆਟੇ ਦੀ ਗਊ ਬਣਾ ਕੇ ਨਾਲ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਦੇ ਕੇ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਤਯਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਕਿ ਤੂੰ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜਾ ਕੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਕਹੋ, ਕਿ ਰਾਜਾ ਭੀਮ ਚੰਦ ਗਊ ਉਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖ ਕੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਦੀ ਸੌਂਹ ਖਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਇਕ ਵਾਰ ਸਾਡੀ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਛੱਡ ਜਾਓ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ।

ਉਸ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆ ਕੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਅਜੇ ਕਹਿ ਹੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਭੇਜਿਆ ਹੋਇਆ ਏਲਚੀ ਆ ਪਹੁੰਚਾ, ਉਸ ਨੇ ਆ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ ਅਤੇ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀ ਕਸਮ ਖਾ ਕੇ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਇਕ ਵਾਰ ਇਸ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਓ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪ ਜੀ ਨਾਲ ਜੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ! ਦੋਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੌਂਹਾ ਪਰ ਇਤਬਾਰ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਮਕੌਰ ਸਾਹਿਬ ਆ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਨਾਲ ੪੦ ਸਿੰਘ ਸਨ।

ਮਗਰੋਂ ਭੀਮ ਚੰਦ ਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬੇਈਮਾਨੀ ਹੋ ਗਈ, ਕੁਝ ਸੈਨਾਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਭੇਜੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ੧੦ ਲੱਖ ਹੋਰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ—

"ਗੁਰਸਨਹ ਚਿ ਕਾਰੇ ਕੁਨਦ ਚਿਹਲ ਨਰ ॥ ਕਿ ਦਹ ਲਖ ਬਰਆਯਦ ਬਰੋ ਬੇਖ਼ਰ ॥ ੧੯ ॥"

ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਨਾਲ (ਚਿਹਲ ਨਰ) ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਭੀ (ਗੁਰਸਨਹ) ਭੁੱਖੇ, ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਵਾਸਤੇ ਹੁਣ ਜੰਗ ਦੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਦੱਸ ਲੱਖ ਫੌਜ ਬੇ-ਖਬਰੀ ਨਾਲ ਅਰਥਾਤ ਦੱਸੇ ਬਗੈਰ ਹੀ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਆ ਗਈ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਇਹ ਬਚਨ ਭੀ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਦੀ ਕਸਮ ਪਰ ਇਤਬਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਤੇਲ ਨਾਲ ਬਾਂਹ ਭਿਉਂਕੇ ਤਿਲਾਂ ਵਿਚ ਪਾਓ, ਜਿਤਨੇ ਕੁ ਤਿਲ ਬਾਂਹ ਨਾਲ ਲੱਗ ਜਾਣ ਉਤਨੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਵੀ ਖਾਣ ਤਾਂ ਭੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਰ ਇਤਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਜੋ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਅੰਤ ਤਕ ਖਰਾਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਥਾ—

"ਕਸੇ ਕ਼ਉਲ ਕੁਰਆਂ ਕੁਨਦ ਐਤਬਾਰ ॥ ਹੁਮਾ ਰੋਜ਼ ਆਖਰ ਸ਼ਵਦ ਮਰਦ ਖੁਆਰ ॥ ੧੫ ॥"

ਸਾਡਾ ਭਰੋਸਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਉਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਥਾ–

"ਮਰਾ ਐਤਬਾਰੇ ਬਰ ਈਂ ਕ਼ਸਮ ਨੇਸਤ ॥ ਕਿ ਏਜ਼ਦ ਗਵਾਹ ਅਸਤ ਯਜ਼ਦਾਂ ਯਕੇਸਤ ॥ ੧੩ ॥"

[ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ ੧੩੮੯

ਦੱਸ ਲੱਖ ਫੌਜ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਘਬਰਾਏ ਨਹੀਂ, ਬੜੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਕੀਤਾ।

ਦੋ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਾਹਿਬ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਤੇ ਜੁਝਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਮੁਗਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤੇ ਪਹਾੜੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਮਿਲਵੇਂ ਦਲਾਂ ਨਾਲ ਡੱਟਕੇ ਟਾਕਰਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਚੰਗੇ ਆਹੂ ਲਾਹੇ। ਆਖਰਕਾਰ ਏਸੇ ਜੰਗ ਵਿਚ ਦੋਨੋਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਅਲੌਕਿਕ ਬੀਰਤਾ ਵਿਖਾਂਦੇ ਹੋਏ ਸੰਮਤ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ੧੭੬੧ ਪੋਹ ਦਿਨ ੮ ਨੂੰ ਸੱਚਖੰਡ ਪਧਾਰ ਗਏ।

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਕਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਚਲੇ ਗਏ, ਓਥੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਜੰਗ ਹੋਇਆ।

ਮੁਕਤਸਰ 'ਟਿੱਬੀ' ਤੇ ਬੈਠਕੇ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਤੁਰਕੀ ਸੈਨਾ ਪਰ ਬਾਣਾਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ।

ਜਿਹੜਿਆਂ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤਿਆਂ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਬੇਦਾਵਾ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ 'ਨਾ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਸਿੱਖ ਹਾਂ' ਓਹੀ ਚਾਲੀ ਮੁਕਤਿਆਂ ਨੇ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਜੋ ਅਨੰਨ ਸਿੱਖ ਭਾਈ 'ਲੰਗਾਹ' ਤੇ 'ਪੈਰੋਸ਼ਾਹ' ਹਨ,ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਔਲਾਦ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਮਾਈ ਭਾਗੋ ਹੈ ਜ਼ਿਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਝਬਾਲ

ਪਿੰਡ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਤਿਸਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਖਿਦਰਾਣੇ ਦੀ ਢਾਬ) ਮੁਕਤਸਰ ਆਣ ਕੇ ਸਰਹੰਦ ਦੇ ਸੂਬੇ ਵਜ਼ੀਰ ਖਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਹੀ ਫੌਜ ਨਾਲ ਟਾਕਰਾ ਕਰਕੇ ਚੰਗੇ ਹੱਥ ਵਿਖਾਏ, ਆਖਿਰ ਆਪ ਵੀ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ।

ਜੰਗ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਰਣਿਭੂਮਿਕਾ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਪਰ ਇਕ ਭਾਈ ਮਾਂਹ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸੁਆਸ ਚਲ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਪਾਸ ਬੈਠ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਰਨੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਮੂੰਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਜਦ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰਜੀਤਤਾ ਆਈ।

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ "ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਮੰਗਣਾ ਹੈਈ ਮੰਗ ਲੈ।" ਤਾਂ ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਕੋ ਵਾਸ਼ਨਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਾਂ ਨੇ ਬੇਦਾਵਾ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹ ਪਾੜ ਦਿਓ।" ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਖੀਸੇ 'ਚੋਂ ਕਢ ਕੇ ਭਾਈ ਮਾਂਹ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਬੇਦਾਵਾ ਪਤ੍ਰ ਪਾੜ ਦਿੱਤਾ ਭਾਈ ਮਾਂਹ ਸਿੰਘ ਜੀ ਖ਼ੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਸੱਚਖੰਡ ਚਲੇ ਗਏ।

ਭਾਈ ਮਹਾਂ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ਬੇਦਾਵਾ ਪੱਤ੍ਰ ਚਾਕ ਕਰਵਾ ਕੇ ਇਥੇ ਹੀ ਟੁੱਟੀ ਸਿੱਖੀ ਗੰਢੀ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਨੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਨੂੰ 'ਮੁਕਤੀ' ਪਦਵੀ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦਾ ਨਾਮ *ਮੁਕਤਸਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਲਵੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ† (ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ) ਚਲੇ ਗਏ। ਜੰਗ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਥੇ ਹੀ ਸਿੱਖਾਂ ਨੇ ਦੋ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ! ਹੁਣ ਜੰਗ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਓ ਤੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥ ਭੀ ਸੁਣਾਓ।

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ਼ ਬਹਾਦੁਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ 'ਬਿਪਾਸਾ' ਨਦੀ ਨੂੰ ਅਮਾਨਤ ਸੌਂਪ ਗਏ ਸੀ, ਧੀਰਮਲ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਸਤੇ" ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ–

ਇਕ ਸਮੇਂ ਜ਼ਿਲਾ ਗੁਜ਼ਰਾਤ ਟਾਂਗੇ ਨਗਰ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲੁਬਾਣਾ ਵਾਪਾਰ ਵਾਸਤੇ ਖੇਪ ਲੱਦ ਕੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿਖੇ, ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਰਮ ਦਾ ਫਲ ਜਦ ਅੱਗੇ ਆ ਗਿਆ ਤਦ ਓਹ ਜਹਾਜ਼ ਡਾਂਵਾਂ ਡੋਲ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਿਆ। ਜਹਾਜ਼ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਜਤਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤੇਰੇ ਕੀਤੇ ਪਰ ਸਫਲਤਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੋਈ। ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਸ ਨੇ ਜਹਾਜ਼ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ

---

*ਮੁਕਤਸਰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਲਾ ਫ਼ੀਰੋਜ਼ਪੁਰ ਵਿਚ ਹੈ। ਹਰ ਮਾਘੀ ਨੂੰ ਇਥੇ ਬੜਾ ਭਾਰੀ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ੪੩੦੦) ਰੁਪਏ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ ਜਾਗੀਰ ਸਿੱਖ ਰਾਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ।

†ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਬਠਿੰਡਾ, ਥਾਣਾ ਰਾਮਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਸਾਬੋ ਕੀ ਤਲਵੰਡੀ ਪਾਸ ਇਹ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ। ਭਾਈ ਡਲੇ ਸਿੱਖ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵੇਖ ਕੇ ਕਲਗੀਧਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ, ਨੌਂ ਦਿਨ, ਨੌਂ ਘੜੀਆਂ, ਨੌਂ ਪਹਿਰ, ਨੌਂ ਪਲ ਇਥੇ ਠਹਿਰੇ ਸਨ।

ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪੀਰਾਂ ਨੂੰ ਮਨਾਓ ਜਿਸ ਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਬਚ ਜਾਏ। ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਇਤਨਾ ਫਿਕਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਤਨਾ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਮਾਲ ਬਹੁਤ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਉਤੇ ਜੋ ਭੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ ਓਹ ਇਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਨਿਮਾਣੇ ਦਾਸ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਤਾਂ ਦਸਵੰਦ ਦੇ ਨਾਲ ਪੰਜ ਸੌ ਮੋਹਰ ਭੇਟਾ ਕਰਾਂਗਾ।

ਜਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲੁਬਾਣੇ ਨੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ–

"ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਕਵਨੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥" [ਪੰਨਾ ੨੦੯

ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਤਾਰਾਂ ਨੇ, ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਭੋਰੇ ਵਿਖੇ ਬੈਠੇ ਤਪ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮਾਧੀ ਹਿਲਾ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲੁਬਾਣੇ ਦਾ ਜਹਾਜ਼ ਪਾਰ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੋ ਜੇਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

"ਝੜ ਝਖੜ ਓਹਾੜ ਲਹਰੀ ਵਹਨਿ ਲਖੇਸਰੀ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਉ ਆਲਾਇ ਬੇੜੇ ਡੁਬਣਿ ਨਾਹਿ ਭਉ ॥੪॥" [ਪੰਨਾ ੧੪੧੦

ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਓਟ ਨਾਲ ਵਾਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੜਾ ਰੁਪਯਾ ਖੱਟਿਆ। ਵਾਪਾਰ ਤੋਂ ਵਿਹਲਾ ਹੋ ਕੇ ਮੁੜ ਜਹਾਜ਼ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਵਾਪਸ ਆਇਆ।

ਦਿੱਲੀ ਆਣ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਿਹੜੇ ਗੁਰੂ ਹਨ ?" ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਅੱਠਵੇਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਨ ਪਰ ਓਹ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾ ਗਏ ਹਨ, ਸਮਾਵਣ ਲੱਗਿਆਂ ਇਕ ਬਚਨ ਕਹਿ ਗਏ ਸਨ ਕਿ–

"ਬਾਬਾ ਬਸਹਿ ਜਿ ਗ੍ਰਾਮ ਬਕਾਲੇ। ਬਨਿ ਗੁਰ, ਸੰਗਤਿ ਸਕਲ ਸਮਾਲੇ ॥*"
[ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ, ਰਾਸਿ ੧੦ ਅੰਸੂ ੫੨

ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਪਰ ਜੇ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿੱਖ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਕਦੇ ਨਾ ਤੁਰਦਾ ਤੇ ਆਖ ਦੇਂਦਾ ਜਦੋਂ ਗੁਰੂ ਪਰਗਟ ਹੋਣਗੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਸਵੰਧ ਦੇ ਦਿਆਂਗਾ ਹੁਣ ਕੌਣ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਉਥੇ ਤਾਂ ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਵਾਲਾ ਪਿਆਰ ਲਹਿਰੇ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕੋਈ ਸੌਦੇ ਬਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਕਿਸੇ ਭੌਰੇ ਦੀ ਦਿਲੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ।

---

*ਛੇਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹਿਲ ਸਨ—ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਦਮੋਦਰੀ ਜੀ, ਮਾਤਾ ਮਰਵਾਹੀ ਜੀ। ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦੇ ਦੋ ਸਪੁੱਤਰ ਸਨ—ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਤੇ ਬਾਬਾ ਅਟਲ ਸਾਹਿਬ ਜੀ। ਮਾਤਾ ਦਮੋਦਰੀ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਤੇ ਸਪੁੱਤਰੀ ਬੀਬੀ ਵੀਰੋ ਜੀ ਸਨ। ਮਾਤਾ ਮਰਵਾਹੀ ਦੇ ਸਪੱਤਰ ਸੂਰਜ ਮਲ ਜੀ ਅਤੇ ਅਣੀਰਾਇ ਜੀ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਧੀਰਮਲ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਸਪੁੱਤਰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਰਾਮ ਰਾਇ ਜੀ ਸਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਰਿਰਾਇ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹਨ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਇ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ 'ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ' ਹਨ। ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਭਰਾ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ 'ਬਾਬਾ ਜੀ' ਲੱਗੇ ਹਨ।

ਜਦ ਸਾਰੀ ਮੰਜ਼ਲ ਤਹਿ ਕਰਕੇ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਆ ਪਹੁੰਚਾ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਵਾਰ ਡੇਰਾ ਲਗਾਇਆ। ਯਥਾ–"ਵਹਿਰ ਗ੍ਰਾਮ ਤੇ ਕੀਨਸਿ ਡੇਰਾ। ਸੌਜ ਸੰਭਾਰਿ ਧਰੀ ਤਿਸ ਬੇਰਾ ॥੧੯॥" [ਰਾਸਿ ੧੧ ਅੰਸੂ ੪

ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਲੁਬਾਣੇ ਦੇ ਆਵਣ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਸੁਣ ਕੇ ਸਭ ਸੋਢੀਆਂ ਨੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਭਾਵ ਕਾਰਕੁਨ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਕਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਤੇ ਆਪ ਸੋਢੀ, ਭੱਲੇ, ਤੇਹਣ ੨੨ ਮੰਜੀਆਂ ਲਗਾਕੇ ਬੈਠ ਗਏ। ਭਾਈ ਧੀਰਮਲ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠ ਗਿਆ।

ਜਦ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੇ ਜਾਕੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਤਾਂ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਸੁਣਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਤਨੇ ਗੁਰੂ ਕਿਥੋਂ ਆ ਗਏ, ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਪੈਸਿਆਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਿਯਮ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਜੇਹੜਾ ਆਪੇ ੫੦੦ ਮੋਹਰ ਮੰਗੇਗਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦਿਆਂਗਾ।

ਸੋਢੀਆਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜਦ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਅੱਗੇ ਦੋ ਦੋ* ਮੋਹਰਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕੀ ਗਿਆ। ਧੀਰਮਲ ਅੱਗੇ ਵੀ ਦੋ ਮੋਹਰਾਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਜਦ ਪੰਜ ਸੋ ਮੋਹਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਾ ਮੰਗੀ ਤਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ, ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ ਆ ਕੇ ਸੋਚਾਂ ਸੋਚਦਿਆਂ ਦਿਨ ਵੀ ਬੀਤ ਗਿਆ ਤੇ ਰਾਤ ਵੀ ਲੰਘ ਗਈ।

ਜਦ ਪਹਿਰ ਰਾਤ ਰਹਿੰਦੀ ਉੱਠ ਕੇ ਸੋਚ ਪਾਣੀ ਕਰ ਕੇ ਜਪੁਜੀ ਆਦਿਕ ਨਿਤਨੇਮ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰ ਕੇ ਵੇਹਲਾ ਹੋਇਆ ਤਦ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਫੁਰੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਉਚਾਰੇ ਹੋਏ ਬਚਨ ਐਵੇਂ ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ, ਮੇਰੇ ਹੀ ਮੰਦ ਭਾਗ ਹਨ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਨਿਯਮ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਜਦ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਦ ਅੰਨ-ਜਲ ਛਕਣਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਛਕਣਾ। ਉਦਾਸ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਫਿਰ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਅੱਗੋਂ ਜਿਹੜਾ ਭੀ ਮਿਲੇ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਪੁੱਛਦਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਹੋਰ ਭੀ ਕੋਈ ਸੋਢੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭੇਟਾ ਨਾ ਮਿਲੀ ਹੋਵੇ ? ਤਾਂ ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਇਕ ਤੇਗਾ ਤੇਗਾ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਅਲਮਸਤ ਫਕੀਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸੋਝੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਉਸ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਲਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਕਰ ਆ।

ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਓਥੇ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਦੋ ਮੋਹਰਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆ।

ਤਿਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸਾਡੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਕੇ ਢੁੱਕਦਾ ਪਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਜਗਤ ਦਾ ਗੁਰੂ ਬਣ ਕੇ ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ ਇਹ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਪੰਡ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਉਠਾਉਣਾ ਕਰੀਏ। ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਘਟਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਆਖਿਰਕਾਰ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਸਾਡੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਨਹੀਂ ਘੱਟਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਜਦ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਮੱਥਾ ਟੇਕ ਕੇ ਉੱਠਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ, ਹੇ ਭਾਈ! ਸਾਡੇ ਮੋਢੇ ਵੱਲ

---

*ਗੁਰ ਬਿਲਾਸ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਦਸਵੀਂ ਵਿਖੇ ਪੰਜ ਪੰਜ ਮੋਹਰਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹਨ। ਰਹੋ ਵਿਚਾਰ।

ਤਾਂ ਦੇਖ, ਜਹਾਜ਼ ਡੁਬਣ ਵੇਲੇ ਤਾਂ ਹਾੜੇ ਕੱਢਦਾ ਸੈਂ ਤੇ ਪੰਜ ਸੌ ਮੋਹਰ ਦਸਵੰਧ ਦੇ ਸਹਿਤ ਦੇਣੀ ਕਹੀ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਦੋ ਮੋਹਰਾਂ ਰੱਖ ਕੇ ਖਹਿੜਾ ਛੁਡਾਂਦਾ ਹੈਂ।

"ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਚੰਦ। ਕਹਜੋ ਤਿਸੈ, 'ਹੇ ਸਿੱਖ ਬਿਲੰਦ।
ਗੁਰੂ ਘਰ ਕੀ ਜੋ ਅਹੈ ਉਪਾਇਨ। ਸੋ ਦੀਜਹਿ, ਨਹਿੰ ਰਾਖਹੁ ਆਇਨ ॥੩੭॥
ਸਾਗਰ ਸਮੈ ਜਹਾਜ ਲੰਘਾਵਨਿ। ਤਹਿੰ ਜੋ ਕੀਨਿ ਸੰਕਲਪ ਉਠਾਵਨਿ।
ਅਰੁ ਦਸੌਂਧ ਗੁਰੁ ਕੋ ਹੈ ਜੇਤਾ। ਅਰਪਨਿ ਦਰਬ ਕਰਹੁ ਅਬਿ ਤੇਤਾ ॥"੩੮॥

[ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ, ਰਾਸਿ ੧੧ ਅੰਸੂ ੭

ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਢਹਿ ਪਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਗਦ ਗਦ ਹੋ ਕੇ ਇਤਨਾਂ ਰੋਇਆ ਜੋ ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਭਿਉਂ ਦਿੱਤੇ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪਿੱਠ ਤੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਕੇ ਉਠਾਇਆ ਤੇ ਆਖਿਆ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ! ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕਰੀਂ, ਜੇ ਤੈਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਦਿਆਂਗੇ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕੀਤਾ, ਹਜ਼ੂਰ ਤੋਂ ਆਗਿਆ ਲੈ ਕੇ ਡੇਰੇ ਆ ਪਹੁੰਚਾ, ਬਜ਼ਾਰੋਂ ਬੜਾ ਸੋਹਣਾ ਕਪੜਾ ਲੈ ਕੇ ਰਾਤੋ ਰਾਤ ਹੀ ਇਕ ਨਵੀਂ ਪੁਸ਼ਾਕ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਈ ਤੇ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਕਾਲਾ ਕਰ ਕੇ ਢੰਡੋਰਾ ਫਿਰਾ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਰੌਲਾ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 'ਸਾਚੋ ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ! ਸਾਚੋ ਗੁਰੂ ਲਾਧੋ।' ਮੁੜ ਡੇਰੇ ਆਣ ਕੇ ੫੦੦ ਅਸਵਾਰ ਸੂਰਮਾ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ, ਨਵੀਂ ਪੁਸ਼ਾਕ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸੌ ਮੋਹਰ ਦਸਵੰਧ ਸਮੇਤ ਲੈ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਹਜ਼ੂਰ ਪਹੁੰਚਾ। ਦੋਵੇਂ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਵਗੈਰਾ ਕਰਾ ਕੇ ਨਵੀਂ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦੀ ਗੁਰ-ਗੱਦੀ ਪਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਪੁਨਾ ਦਸਵੰਧ ਸਮੇਤ ਪੰਜ ਸੌ ਮੋਹਰ ਅੱਗੇ ਭੇਟਾ ਰੱਖੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੂਣ ਸਵਾਇਆ ਹੋ ਗਿਆ। ਲੇਕਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਸੋਢੀਆਂ ਦੇ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਬੜੀ ਈਰਖਾ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਧੀਰਮਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬਹਾਦਰੀ ਨਾਲ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਘਰ ਬਾਰ ਲੁਟ ਲਿਆ ਪਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਨੰਦ ਹੀ ਰਹੇ, ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਸੋਕ ਨਾ ਹੋਇਆ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਾ ਸਹਾਰ ਸਕਿਆ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਮਾਤਾ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸੂਰਮੇ ਭੇਜ ਕੇ ਧੀਰਮਲ ਦਾ ਸਾਰਾ ਘਰ-ਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸਹਿਤ ਹੀ ਲੂਟ ਲਿਆ, ਅਰ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧੀਰਮਲ ਦੀ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਗਈ।

ਜਦ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਧੀਰਮਲ ਦਾ ਘਰ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਧੀਰਮਲ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਦਿਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੇ ਹੋਰ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਨਾ ਦਿੱਤੀ।

ਫਿਰ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੇ ਭਾਈ! ਅਸੀਂ ਵੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਭੀ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਿਆਂ ਚਿਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਪੁਜਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ

ਨੇ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਦਰਸ਼ਨੀ ਡਿਉਢੀ ਦੇ ਬੂਹੇ ਬੰਦ ਕਰ ਲੀਤੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤ ਵਿਖੇ ਇਹ ਭਰਮ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅੰਦਰ ਆ ਕੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਮਾਨਤਾ ਘਟ ਜਾਏਗੀ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ, ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਥੜਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ, ਓਥੇ ਹੀ ਬੈਠ ਗਏ। ਓਥੋਂ ਹੀ ਦਰਸ਼ਨ ਪਰਸਨ ਕਰ ਕੇ ਆਪ ਤੁਰ ਪਏ ਤੇ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਦੇਗ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਅੰਦਰੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਆ ਜਾਈਂ।

ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਜੋ ਭੀ ਕੁਝ ਮਿਲਿਆ ਓਹੀ ਕੁਝ ਲੈ ਕੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਦੋੜ ਪਈਆਂ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਜੋ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਹੈ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੈਠ ਕੇ ਦਮ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦ ਮਾਈਆ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਰ ਪਏ। ਜਿੱਥੇ ਹੁਣ ਕੋਠਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਇਥੇ ਆ ਕੇ ਠਹਿਰੇ। ਇਥੇ ਹੀ ਮਾਈਆਂ ਨੇ ਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨ ਪਰਸੇ ਤੇ ਭੇਟਾ ਅੱਗੇ ਰੱਖੀਆਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਬਚਨ ਫੁਰਮਾਇਆ—

"ਮਾਈਆਂ ਰੱਬ ਰਜਾਈਆਂ।"

ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਮਾਈਆਂ ਰੱਜੀਆਂ ਪੁੱਜੀਆਂ ਹਨ। ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਮਗਰੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਭੀ ਆ ਗਏ, ਆ ਕੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ—'ਹੇ ਪ੍ਰਭੋ! ਸਾਥੋਂ ਭੁੱਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਆਪ ਬਖ਼ਸ਼ ਲਓ। ਅਸੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਜੁ ਹੋਏ।'

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ—'ਤੁਸੀਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਨਹੀਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਕਦੇ ਬੂਹੇ ਬੰਦ ਨਾ ਕਰਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਅੰਦਰ ਸੜੀਏ ਹੋ।'

'ਨਹਿੰ ਮਸੰਦ ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ। ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਗਨ ਤੇ ਅੰਤਰ ਸਰੀਏ ॥ ੩੨ ॥'

[ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ, ਰਾਸਿ ੧੧, ਅੰਸੂ ੨੨

ਪ੍ਰੰਤੂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਅਖਾਣ ਐਸਾ ਹੈ ਕਿ—'ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਅੰਦਰ ਸੜੀਏ।' ਰਹੋ ਵਿਚਾਰ।

ਪਰ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਸਨ। ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਭੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਹੋਏ, ਫਿਰ ਭਲਾ ਇਹ ਬਚਨ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿ 'ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੀਏ ਅੰਦਰ ਸੜੀਏ।'

ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਭਾਈ ਮੱਖਣ ਸ਼ਾਹ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਕੇ ਆ ਪਹੁੰਚਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰਲ ਕੇ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਨੂੰ ਤੁਰ ਪਏ। ਕਈ ਦਿਨ ਬਾਬੇ ਬਕਾਲੇ ਠਹਿਰੇ, ਜਦ ਈਰਖਾ ਵਧਦੀ ਵੇਖੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਓਥੋਂ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੂੰ ਖਾਸੇ ਵਿਚ ਬਿਠਾ ਕੇ ਅੱਗੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਿੱਛੇ ਸੰਗਤਾਂ ਹਨ। ਮਗਰ ਮਗਰ ਦੂਜੇ ਖਾਸੇ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਹੈ, ਜਦ ਚੱਲਦੇ ਚੱਲਦੇ ਬਿਪਾਸਾ ਨਦੀ ਪਰ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਖਾਸੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਉਤਰ ਕੇ ਕੀਹ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿੱਛੇ ਦੂਜਾ ਖਾਸਾ ਭੀ ਹੈ। ਪੁੱਛਣ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਇਸ ਵਿਚ ਬੀੜ ਹੈ। ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਉਹ ਬੀੜ ਲੈ ਕੇ ਬਿਪਾਸਾ ਨਦੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਕੇ ਇਹ ਬਚਨ ਕਿਹਾ, 'ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਧੀਰਮਲ ਲੈਣ ਵਾਸਤੇ ਆਵੇਗਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਬੀੜ ਦੇ ਦੇਣੀ।'

ਬਿਪਾਸਾ ਨਦੀ ਭਾਵੇਂ ਠਾਠਾਂ ਮਾਰਦੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਜਿਉਂ ਕੀ ਤਿਉਂ ਹੀ ਇਕ ਟਿਕਾਣੇ ਪਰ ਪਈ ਹੈ।

ਰਾਹ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਇਕ ਮੁਸਾਫਰ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੂੰ ਧੀਰਮਲ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਕਹੀਂ ਕਿ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਬਿਪਾਸਾ ਨਦੀ ਵਿਖੇ ਰੱਖ ਗਏ ਹਨ ਤੂੰ ਆ ਕੇ ਲੈ ਜਾ।

ਉਸ ਮੁਸਾਫਰ ਨੇ ਜਦ ਧੀਰਮਲ ਨੂੰ ਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸਾ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਧੀਰਮਲ ਬੜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਹੀ ਸੁੱਖਣਾ ਸੁੱਖਦਾ ਪਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਨੂੰ ਬੀੜ ਮਿਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪੰਜ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕਰਾਵਾਂਗਾ।

ਧੀਰਮਲ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਕਰਵਾਕੇ ਨਾਲ ਟੋਭੇ ਲੈ ਕੇ ਨਦੀ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਆ ਪਹੁੰਚਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਚੌਂਕੀ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਇਸ ਨੇ ਅੱਠਾਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀਆਂ ਤੱਕ ਅਰਦਾਸਾ ਸੁਧਾ ਕੇ ਟੋਭੇ ਵਿਚ ਵਾੜੇ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੀੜ ਨ ਲੱਭੀ, ਬੜਾ ਘਬਰਾਇਆ। ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਮਹਾਤਮਾ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ, ਇਤਨੀ ਸੰਗਤ ਕਿਉਂ ਖੜੀ ਹੈ, ਟੋਭੇ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਵੜੇ ਹਨ ? ਤਾਂ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਨਦੀ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਸੌਂਪ ਗਏ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਲੱਭਦੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਤੁਸੀਂ ਨਾਮ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ, ਤਾਂ ਲੱਭੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ? ਨੌਵੇਂ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੇ ਅਰਦਾਸੇ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾਓ ਫਿਰ ਦੇਖੋ ਲੱਭਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਹੀਂ। ਧੀਰਮਲ ਨੇ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ, ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਦ ਨੌਮੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਤੱਕ ਅਰਦਾਸਾ ਸੋਧ ਕੇ ਟੋਭੇ ਵਿਚ ਵਾੜੇ ਤਾਂ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਲੱਭ ਪਈ। ਜੋ ਬੀੜ ੧੩ ਦਿਨ ਬਿਪਾਸਾ ਨਦੀ ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਵਿਚ ਰਹੀ ਹੈ।

"ਨਿਕਸਜੋ ਗ੍ਰਿੰਥ ਬਿਲੋਕਜੋ ਤਬੈ। ਊਪਰ ਜਲ ਸੋਂ ਭੀਜਜੋ ਤਬੈ॥
ਸ਼ੁਸ਼ਕ ਬਸਤ੍ਰ ਤਬਿ ਤਰੇ ਬਿਛਾਇ। ਆਤਪ ਨੀਕੀ ਰੀਤਿ ਲਗਾਇ॥੩੯॥
ਖੋਲਿ ਬਿਲੋਕਜੋ ਸਭਿ ਬਿਸਮਾਇ। ਊਪਰ ਤੇ ਭੀਗਜੋ ਸਭਿ ਥਾਂਇ॥
ਜਹਿਂ ਲਗਿ ਅੱਖਰ ਹੈਂ ਬਿਚ ਲਿਖੇ। ਪਹੁੰਚਜੋ ਨੀਰ ਨ ਤਿਨ ਕੇ ਬਿਖੇ॥੪੦॥
ਸਕਲ ਸ਼ੁਸ਼ਕ ਜਜੋਂ ਕੇ ਤਜੋਂ ਅਹੇ। ਦੇਖਤਿ ਰਿਦੇ ਅਚੰਭਾ ਲਹੇ॥
ਜਬਿ ਕੋ ਧਰਜੋ ਦਿਵਸ ਤਬਿ ਗਿਨੇ। ਤ੍ਰੈ ਦਸ ਬੀਤੇ ਤਿਸ ਨਰ ਭਨੇ॥੪੧॥
ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ਬਚਾਯੋ। ਨੀਰ ਬਰਨ* ਪਰ ਛੁਹਨਿ ਨ ਪਾਯੋ।
ਬਡ ਉਤਸਾਹ ਕਰਤਿ ਲੇ ਚਾਲੇ। ਬਾਦਿਤ ਕੋ ਬਜਵਾਇ ਬਿਸਾਲੇ†॥੪੨॥
ਚੌਰ ਢੁਰਤਿ ਚਾਰਹੁ ਦਿਸ਼ਿ ਸੋਇ। ਸੰਖ ਬਜਾਇਂ ਸ਼ਬਦ ਬਡ ਹੋਇ।
ਅੰਜੁਲ ਪੁਸ਼ਪਨਿ ਕੋ ਬਰਖਾਵੈਂ‡। ਗੁੰਦਤ ਗਨ ਮਾਲਾ ਲਰਕਾਵੈਂ०॥੪੩॥

---

*ਅੱਖਰਾਂ ਤੱਕ।
†ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਾਜੇ ਬਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਲੈ ਕੇ ਚੱਲੇ।
‡ਬੁਕ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਫੁੱਲ ਵਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।
०ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾਂ ਗੁੰਦ ਕੇ ਲਟਕਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਧੂਪ ਧੁਖਾਵਤਿ ਚਲਤਿ ਅਗਾਰੀ। ਭਜੇ ਅਨੰਦ ਸਭਿਨਿ ਮਹਿਂ ਭਾਰੀ।
ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰੇ ਨਰ ਸਾਰੇ। ਹਿਤ ਆਦਰ ਹੁਇ ਮਿਲੇ ਅਗਾਰੇ ॥੪੪॥"
[ਗੁਰ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸੂਰਜ, ਰਾਸਿ ੧੧, ਅੰਸੂ ੨੯

ਇਸ ਵੇਲੇ ਓਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਪਾਵਨ ਬੀੜ 'ਧੀਰਮਲ' ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਜਾ ਕੇ ਲੈ ਆਓ।

ਹਜ਼ੂਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਪਾ ਕੇ ਕਈ ਸਿੰਘ ਤੁਰ ਪਏ। ਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਆ ਕੇ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤ ਭੇਟਾ ਰੱਖ ਕੇ ਦੋ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਧੀਰਮਲ ਜੀ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜੋ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਹੈ, ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੰਗ ਭੇਜੀ ਹੈ। ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਵਾ ਕੇ ਫਿਰ ਆਪ ਜੀ ਨੂੰ ਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਧੀਰਮਲ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ, ਕ੍ਰੋਧਵਾਨ ਹੋ ਕੇ ਆਖਦਾ ਹੈ, "ਹੋਰ ਕੋਈ ਮੰਗਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੇਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ ਪਰ ਤੁਸਾਂ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੰਗ ਭੇਜੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਦੇਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ।"

ਜੇ ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਖਵਾਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਤਾਕਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੀੜ ਆਪ ਰਚ ਲੈਣ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਰੇ ਜਵਾਬ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿੱਖ ਵਾਪਸ ਹੱਟ ਆਏ, ਆ ਕੇ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਅੱਗੇ ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਦੱਸਿਆ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਬੀੜਾਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਭੀ ਸਨ, ਭਾਈ ਬੰਨੋ ਜੀ ਵਾਲੀ ਬੀੜ ਸੀ ਅਤੇ ਇਕ ਉਦਾਸੀ ਸੰਤ ਨੇ ਭੀ ਆਪਣੇ ਹਸਤ-ਕਮਲਾਂ ਨਾਲ ਬੜੇ ਸੋਹਣੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਬੀੜ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਸੀ।*

---

*ਜਿਸ ਪਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਦਸਖਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਵਾਰ ਹਜ਼ੂਰ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਆਇਆ ਪਰ ਸਮਾਂ ਨਾ ਮਿਲਿਆ।

ਪੁਨਾ–ਉਹ ਸੰਤ ਇਕ ਦਿਨ ਲਿਆ ਕੇ ਉਹ 'ਪਾਵਨ ਬੀੜ' ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਮੁਸਾਹਿਬ ਜੋ 'ਨੰਦਚੰਦ' ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੇ ਗਿਆ ਕਿ ਤੂੰ ਇਸ ਉੱਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਸਖ਼ਤ ਕਰਾਂ ਰੱਖੀਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ।

ਉਹ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਆਪਣੇ ਘਰ ਰੱਖ ਕੇ ਜਦ 'ਨੰਦਚੰਦ' ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮੋਤੀਆਂ ਵਰਗੇ ਬੜੇ ਸੋਹਣੇ ਸੁਥਰੇ ਅੱਖਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਦੇਖ ਕੇ ਮਨ ਭਰਮ ਗਿਆ ਤੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਖਦਾ ਹੈ ਇਹ ਬੀੜ ਦੇਣ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕਰ ਲੀਤੀ। ਜਦ ਉਹ ਉਦਾਸੀ ਸੰਤ ਮੰਗਣ ਵਾਸਤੇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਇਹ ਟਾਲ-ਮਟੋਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਰੇ। ਆਖਰਕਾਰ ਸੰਤ ਫੇਰੇ ਪਾ ਕੇ ਥੱਕ ਗਿਆ ਤੇ ਛਿੱਥਾ ਹੋ ਕੇ ਬੋਲਿਆ। ਅੱਗੋਂ ਨੰਦਚੰਦ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਜਾਹ ਚਲਿਆ ਜਾਹ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਬੀੜ ਨਹੀਂ ਦੇ ਗਿਆ।" ਦਰਵਾਨਚੀਆਂ ਨੂੰ ਭੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ, ਇਸ ਸੰਤ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਣਾ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਫਕੀਰਾਂ ਦਾ ਰੱਬ ਬੇਲੀ ਹੈ, ਇਕ ਦਿਨ ਦਸਮ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਡਣ ਵਾਸਤੇ

(ਬਾਕੀ ਦੇਖੋ ਫੁਟਨੋਟ ਸਫਾ ੫੫)

ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਜੇਕਰ ਅਸਾਂ ਨਵੀਂ ਬੀੜ ਤਯਾਰ ਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੰਸੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। ਸੰਸਿਆਂ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਿੱਖ ਨਰਕ ਗਾਮੀ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਜੋ ਹੋਇਆ 'ਜੋ ਸਿੱਖ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਰ ਸ਼ੰਕਾ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਨਰਕ ਗਾਮੀ ਹੋਵੇਗਾ।'

ਦੇਖੋ! ਨਾਰਦ ਮੁਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਰ ਸੰਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਚੌਰਾਸੀ ਲੱਖ ਜੂਨ ਭੋਗਣ ਦਾ ਸਰਾਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਗੁਰੂ ਦਾ ਇਹ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਜੋ ਆਪਣਿਆਂ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਰਕਾਂ ਵਿਚ ਪਾਵੇ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖ ਕੇ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਤਮਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਸੰਮਤ ੧੭੬੨ ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਪਾਠ ਅਰਥਾਂ ਸਮੇਤ ਅਰੰਭ ਕਰਕੇ ਸੰਮਤ ੧੭੬੩ ਸਾਵਣ ੨੩ ਨੂੰ ਨੌਂ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਅੱਠ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਮੁਕੰਮਲ '੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ' ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 'ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ' ਤੱਕ ਭੋਗ ਪਾ ਦਿੱਤਾ।

'ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਨੌ ਦਿਨੈ ਤਲਵੰਡੀ ਰਖੈ ਮੁਕਾਮ।
ਡੇਰਾ ਤੋਰਾ ਰੁਖ ਦਖਣ ਛਡ ਤੁਰਕਨ ਬਡ ਥਾਨ॥ ੮॥'

(ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਕ੍ਰਿਤ ਭੰਗੂ ਰਤਨ ਸਿੰਘ, ਪੰਨਾ ੭੩)

ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਸਿੱਖ ਰੱਬੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਅਰਥਾਂ ਸਮੇਤ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ

(ਸਫਾ ੫੪ ਦੇ ਫੁਟਨੋਟ ਦੀ ਬਾਕੀ)

ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਤ ਮਿਲ ਪਿਆ। ਸੰਤ ਨੇ ਬੜੀ ਵੈਰਾਗ ਦਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ–

ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ! ਦਾਸ ਨੇ ਬੜੇ ਸੋਹਣੇ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਪਾਵਨ ਬੀੜ ਲਿਖ ਕੇ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਕਰ-ਕਮਲਾਂ ਦੇ ਦਸਖ਼ਤ ਕਰਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਨੰਦਚੰਦ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ,ਉਹ ਹੁਣ ਦੇਂਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਮੁੱਕਰ ਹੀ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਨੰਦਚੰਦ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭੀ ਝੂਠ ਬੋਲ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸੰਤ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਬੀੜ ਨਹੀਂ ਦੇ ਗਿਆ।

ਪਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਭ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਸਚਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬਚਨ ਫੁਰਮਾਇਆ, 'ਹੇ ਨੰਦਚੰਦ! ਤੂੰ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਬੀੜ ਦਾ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਭੋਗ ਪਾਏਗਾ ਉਹ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।' ਉਹ ਬੀੜ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਡਰੋਲੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਵਾਸਤੇ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਅੰਨ੍ਹਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਸਾਖੀ ਦੇ ਦੱਸਣ ਦਾ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਹੋਰ ਭੀ ਸਨ।

ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦੇਹ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲ ਦਾ ਚਸ਼ਮਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਇਗਾ। ਸਾਡੀ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚਸ਼ਮਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਰਹੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤੀ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਦੇਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਸੋਹਣਾ ਚਾਨਣ ਪਾਇਆ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਥਾ ਵਾਲੇ ਅਸਥਾਨ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਪੂਰਬ ਵੱਲ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਇਕ 'ਲਿਖਣਸਰ' ਅਸਥਾਨ ਹੈ, ਓਥੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕਲਮਾਂ ਘੜਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਬਚਨ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ– 'ਸਾਡੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਾਂਸ਼ੀ ਜਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਏਹੀ ਅਸਥਾਨ ਸਾਡੇ ਸਿੱਖਾਂ ਲਈ ਕਾਂਸ਼ੀ ਹੈ।'

ਯਥਾ–"ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹਮਾਰੀ ਕਾਸ਼ੀ। ਪੜ੍ਹ ਹੈਂ ਇਹਾਂ ਢੇਰ ਮਤਿ ਰਾਸੀ।
ਲੇਖਕ ਗੁਣੀ ਕਵਿੰਦ ਗਿਆਨੀ। ਬੁਧਿ ਸਿੰਧੁ ਹ੍ਵੈ ਹੈ ਇਤ ਆਨੀ।"

ਦੋਹਿਰਾ–ਤਿਨ ਕੇ ਕਾਰਨ ਕਲਮ ਘੜ੍ਹ, ਦੇਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹਮ ਡਾਰ।
ਸਿੱਖ ਸਖਾ ਇਤ ਪੜ੍ਹੈਂਗੇ, ਹਮਰੇ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ।

ਤਥਾ–'ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠ ਸੁ ਦਮਦਮੈਂ, ਲਿੱਖਨ ਘੜ ਸੁਟ ਦੇਂ।
ਹਮਰੀ ਕਾਸ਼ੀ ਯਹ ਭਈ, ਆਇ ਮੂਰਖ ਈਹਾਂ ਪੜੇਂ।'
(ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਕ੍ਰਿਤ ਭੰਗੂ ਰਤਨ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਪੰਨਾ ੭੨)

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਰ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਕਥਾ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾ ਕੇ ਚਾਲੇ ਪਾ ਦਿੱਤੇ। ਰਸਤੇ ਵਿਖੇ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ 'ਸਤਿਨਾਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ' ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਂਦੇ ਹੋਏ ੧੭੬੪ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ੨੨੦੦ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸਨ। ੧੪ ਮਹੀਨੇ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਰਹੇ ਹਨ, ਓਥੇ ਹੀ *ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀ ਬੀੜ ਬੱਧੀ ਹੈ ਅਰ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਅਰਥ ਸੁਣਾਏ ਹਨ। ਇਕ ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਰਥ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸੁਣਾਏ ਹਨ।

---

*ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦੀਆਂ ਬੀੜਾਂ ਦੇ ਭੀ ਚਾਰ ਭੇਦ ਹਨ ਜੋ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ।

੧. ਇਕ ਬੀੜ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਬਾਣੀ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਸੰਮਤ ੧੭੭੮ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਭੋਗ ਹਕਾਇਤਾਂ ਤੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

"ਇਕ ਦਿਨ ਆਗਿਆ ਪੰਥ ਕੀ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪਾਇ।
ਬਾਣੀ ਦਸਮੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰ ਧਰ ਭਾਇ ॥ ੨੦ ॥"

ਚੌਪਈ–"ਏਕ ਜਿਲਦ ਮੈ ਦੀਨੀ ਕਰ ਹੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਭੋਗ ਹਕਾਇਤ ਪਰ ਹੈ।"

੨. ਦੂਜੀ ਬੀੜ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਨੇ ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਬੈਠ ਕੇ ਸੰਮਤ ੧੮੦੪ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਦਾ ਭੋਗ ਸਫੋਟਕਾਂ ਪਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਿਆਣੇ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

(ਬਾਕੀ ਦੇਖੋ ਫੁਟਨੋਟ ਸਫ਼ਾ ੫੭ ਤੇ)

੧੭੬੫ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵਿਚ ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਮਾਉਣ ਲੱਗਿਆਂ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਬਾਬੇ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਟਕਸਾਲ ਚਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕਾਂਸ਼ੀ ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਭੇਜਿਆ ਅਰ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਭੇਜਿਆ। ਇਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾ ਟਕਸਾਲ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਤੋਂ ਚਲੀ ਆ ਰਹੀ ਹੈ।

(ਸਫਾ ੫੬ ਦੇ ਫੁਟਨੋਟ ਦੀ ਬਾਕੀ)

ਯਥਾ–'ਦੂਸਰ ਬੀੜ ਦਮਦਮੇ ਭਈ। ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਸ਼ਹੀਦ ਰਚਈ।
ਸੰਮਤ ਅਠਾਰਾਂ ਸੈ ਚਾਰ। ਮਧ ਕਰਜੋ ਉਨ ਯਹਿ ਉਪਕਾਰ।
ਭੋਗ ਸਫੁਟਕ ਕਬਿਤਨ ਪਰ ਹੈ। ਇਹੋ ਪਛਾਨ ਸਿਆਨੇ ਰਰ ਹੈ।'

੩. ਤੀਜੀ ਬੀੜ ਭਾਈ ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਜੀ ਗ੍ਰੰਥੀ ਨੇ ਪਟਨੇ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਸੰਮਤ ੧੮੩੨ ਵਿਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਭੋਗ ਛੱਕਿਆਂ ਪਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ–ਸੁਖਾ ਸਿੰਘ ਗ੍ਰੰਥੀ ਔਰ। ਰਚੀ ਬੀੜ ਪਟਨੇ ਮੈ ਗੌਰ।
ਅਠਾਰਾਂ ਸੈ ਬੱਤੀ ਮਾਂਹਿ। ਰਖਿਓ ਸੁਖਮਨਾ ਛੱਕੇ ਵਾਹਿ।
†'ਅੰਕਪਰਲੀ' ਲੋ ਅਨਕ ਪ੍ਰਸੰਗ। ਰਾਖੇ ਓਨ ਆਪਨੈ ਢੰਗ।
ਭੋਗ ਛਕਯੋਂ ਪਰ ਪਾਯੋ ਤਾਂਹਿ। ਤੀਨ ਬੀੜ ਹੋਈ ਬਿਧਿ ਯਾਹਿ।'

੪. ਚੌਥੀ ਬੀੜ ਭਾਈ ਚੜ੍ਹਤ ਸਿੰਘ ਨੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਬੀੜ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜ ਪੱਤਰੇ ਹੋਰ ਵਧਾ ਦਿੱਤੇ। ਉਹ ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਅੱਗੋਂ ਬਾਬੇ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਨੇ ਲੈ ਲਿਆ ਜੋ ਪਟਿਆਲੇ ਮੋਤੀ ਬਾਗ਼ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਹੈ।

ਯਥਾ–'ਪੁਨ ਚੜ੍ਹਤ ਸਿੰਘ ਤਾਕੇ ਪੂਤ। ਅੱਖਰ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਸਮ ਸੂਤ।
ਕਰਕੈ ਪਾਂਚ ਪੱਤਰੇ ਔਰ। ਗੁਰ ਤਰਫੋਂ ਲਿਖ ਪਾਏ ਗੌਰ।
ਔਰ ਗ੍ਰੰਥ ਇਕ ਵੈਸਾ ਕੀਓ। ਸੋ ਬਾਵੇ ਹਾਕਮ ਸਿੰਘ ਲੀਓ।
ਸੋ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮੋਤੀ ਬਾਗ। ਹੈ ਅਬ ਹਮਨੇ ਪਿਖਯੋ ਬਿਲਾਗ।'

(ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕ੍ਰਿਤ ਗਿ: ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ)
(ਚੌਥੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਧਿਆਇ ੩੬ ਪੰਨਾ ੩੦੬)

---

†'ਅੰਕ ਪਰਲੀ' ਬਾਣੀ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਅੰਕ ਪਲੀ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅਨੇਕਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗ ਰੱਖੇ ਹਨ।

* ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਗਿਆਨੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ *

ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ

ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ —— ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ

ਭਾਈ ਦੀਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ | ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਜੀ | ਭਾਈ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ | ਭਾਈ ਸੂਰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ | ਭਾਈ ਕੌਲ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਚੰਦਾ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਸੰਤ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਜੱਸਾ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਭਾਈ ਹਜਾਰਾ ਸਿੰਘ ਜੀ | ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਸੰਤ)

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਵੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ | ਭਾਈ ਭਗਵਾਨ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਸੰਤ)

ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ
ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ
ਬਾਜ਼ਾਰ ਸੱਤੋ ਵਾਲਾ
*ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਲੇ
(ਦੇਹਾਂਤ ੧ ਕੱਤਕ ਸੰ: ੨੦੧੧)

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੀ (ਅੱਜ ਕੱਲ੍ਹ)
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾਲੇ

ਭਾਈ ਫਤੇ ਚੰਦ ਜੀ (ਸੰਤ)
(ਸ਼ਾਹਜੀਵਣੇ ਵਾਲੇ)

(ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਸਿੰਘ ਜੀ)
(ਕਮਾਲੀਏ ਵਾਲੇ)

ਸੰਤ ਬਾਬਾ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਜੀ

ਸੰਤ ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਜੀ
(ਮੁਰਾਲੇ ਵਾਲੇ)

ਸੰਤ ਸੁੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ

ਸੰਤ ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਖਾਲਸਾ' ਭਿੰਡਰਾਂ ਵਾਲੇ
ਜਨਮ ੧ ਫੱਗਣ ੧੯੫੯ ਦੇਹਾਂਤ ੧੫ ਹਾੜ ੨੦੨੬

ਸੰਤ ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਖਾਲਸਾ' | ਸੰਤ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਜੀ 'ਗਿਆਨੀ'

---

*ਏਸੇ ਸੰਪ੍ਰਦਾਈ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸ੍ਰੀ ਮਾਨ ੧੦੮ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਤ ਅਮੀਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ੧੯੫੧ ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ੨੦੧੧ ਤੱਕ ਪੂਰੇ ੬੦ ਸਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ।

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੂਸਰੀ ਉਥਾਨਕਾ

ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਪਾਸ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਨੇ ਦੋ ਹੱਥ ਜੋੜਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ–

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਿਹੜੇ ਅਵਤਾਰ ਹਨ ? ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਤਾਰ ਕਈ ਪਰਕਾਰ ਦੇ ਮੰਨੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ–

(੧) ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ।
(੨) ਅਵੇਸ਼ਾ ਅਵਤਾਰ।
(੩) ਨਿੱਤ ਅਵਤਾਰ।
(੪) ਨਮਿੱਤਕ ਅਵਤਾਰ।
(੫) ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ।
(੬) ਪੂਰਨ ਤਮ ਅਵਤਾਰ।

ਗੁਰ ਉੱਤਰ–

(੧) ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਰਾਜੇ ਆਦਿਕ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੁਕਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਿਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਅੰਸ਼ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਰਾਜੇ ਸਭ ਪਰਜਾ ਪਰ ਹੁਕਮ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਈਸ਼੍ਵਰ ਅੰਸ਼ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ। ਯਥਾ ਪ੍ਰਿਥੂ ਆਦਿਕ। ਵਾ–ਅੰਸ਼ਾ ਅਵਤਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਭੀ ਆਖਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਖੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਦੀਆਂ ਦੋ ਚਾਰ ਕਲਾ ਹੋਣ। ਯਥਾ ਪਰਸਰਾਮ ਆਦਿਕ। ਪਰਸਰਾਮ ਵਿਖੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਦੀਆਂ ੨ ਕਲਾ ਸਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਾ ਅਵਤਾਰ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ।

(੨) ਅਵੇਸ਼ਾ ਅਵਤਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜਾ ਕਿਸੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਕਲੰਦਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਤੇ ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ–

"ਆਉ ਕਲੰਦਰ ਕੇਸਵਾ॥ ਕਰਿ ਅਬਦਾਲੀ ਭੇਸਵਾ॥" [ਪੰਨਾ ੧੧੬੭

(੩) ਨਿੱਤ ਅਵਤਾਰ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੈ।

"ਸਾਧ ਰੂਪ ਅਪਣਾ ਤਨੁ ਧਾਰਿਆ॥ ਮੰਹਾ ਅਗਨਿ ਤੇ ਆਪਿ ਉਬਾਰਿਆ॥"

[ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੦੫

(੪) ਨਮਿੱਤਕ ਅਵਤਾਰ ਨਰਸਿੰਘ ਤੇ ਬਾਵਨ ਆਦਿਕ ਹਨ। ਜਿਹੜਾ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਨਰਸਿੰਘ ਅਵਤਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਦੀ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ ਕੇਵਲ ਬਲ ਰਾਜਾ ਦੇ ਛਲਣ ਵਾਸਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ।

(੫) ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਕਲਾ ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ।

(੬) ਤਮ=ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹਨ। ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜੈਸਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

"ਗੁਰ ਜੈਸਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੇਵ॥" (ਪੰਨਾ ੧੧੪੨

"ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਾਖੀ ਮੇਰੀ॥੪॥੧੦॥" [ਪੰਨਾ ੭੫੦

ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ ਅਵਤਾਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਮੰਨਿਆਂ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇ। ਜੇਕਰ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਜੀ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਪਾਂਧੇ ਤੇ ਫੇਰ ਮੁੱਲਾਂ ਪਾਸ ਬੈਠਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਆਏ ਹਨ।

ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਵਸ਼ਿਸ਼ਟ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ੬੪ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਦਿਆ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾ ਮਿੱਤਰ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ੮ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਵਿਦਯਾ ਸਿੱਖੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਦੁਰਬਾਸ਼ਾ ਰਿਖੀ ਜੀ ਪਾਸੋਂ ੮ ਦਿਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਦੀਪਨ ਗੁਰੂ ਪਾਸੋਂ ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਵਿਦਯਾ ੬੪ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖੀ ਹੈ।

ਫੇਰ—ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸ ਦੀ ਸੀ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੀ ਆਯੂ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਸ ਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਮਰਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਭੀ ਇਤਨੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਿਤਨੇ ਕੁ ਕੰਮ ੭੦ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਵੇਦ ਪ੍ਰਮਾਣ ਤੇ ਲੌਕਿਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਕੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੂਰਨ ਅਵਤਾਰ ਹਨ।

'ਗੁਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਰੂਰ ਬਿਸ਼ਨੂੰ; ਗੁਰੂਰ ਦੇਵ ਮਹੇਸ਼੍ਵਰ:।
ਗੁਰੂਰ ਸਾਖਯਾਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਰਸੀ; ਤਸਮਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵੇ ਨਮਹ॥੧॥
[ਗੁਰੂ ਗੀਤਾ

ਲੌਕਿਕ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਚ ਭੀ ਇਹ ਗੱਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ—

ਬਿਆਸ ਜੀ ਨੇ ਭਵਿਸ਼ਤ ਪੁਰਾਣ ਵਿਖੇ ਅਠਾਈਵੇਂ ਧਿਆ ਦੇ ੩੩ ਵੇਂ ਸਲੋਕ ਤੋਂ ੪੪ ਵੇਂ ਸਲੋਕ ਤਕ ੧੨ ਸਲੋਕ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਹਨ:—

ਯਥਾ—"ਏਵੰ ਵੈ ਧਰਮ ਪਰਾਚੁਰਯੰ ਭਵਿਸ਼ਯਤਿ ਯਦਾ ਕਲੌ॥੩੩॥
ਤਦਾ ਵੈ ਲੋਕ ਰਖਯਾਰਥੰ ਮਲੇਛਾਨਾਂ ਨਾਸ ਹੇਤਬੇ।
ਪਸਿਚਮੇਤ੍ਰ ਸੁਭੇ ਦੇਸ਼ੇ ਬੇਦੀ ਵੰਸੇ ਚ ਨਾਨਕੋ॥੩੪॥"*
[ਭਵਿਸ਼ਤ ਪੁਰਾਣ ਅਧਿ: ੨੮

---

*ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਇਸ ਵਾਰਤਾ ਨੂੰ ਇਉਂ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਹਨ— ਔਰ ਭਵਿਖਤ ਪੁਰਾਣ ਮੈ ਪੂਰਨ ਅਵਿਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ। ਅਠਾਈਸਮੇਂ

(ਬਾਕੀ ਦੇਖੋ ਫੁਟਨੋਟ ਸਫਾ ੬੧ ਤੇ)

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ–

[ਸਫਾ ੬੦ ਦੇ ਫੁਟ ਨੋਟ ਦੀ ਬਾਕੀ]

ਅਧਜਾਇ ਮੈ ਤੇਤੀਸਮੇਂ ਸ਼ਲੋਕ ਸੇ ਲੇ ਕਰ ਚੌਤਾਲੀਸਮੇ ਸ਼ਲੋਕ ਤਕ ਬਾਰਾਂ ਸ਼ਲੋਕੋਂ ਮੇਂ ਸ੍ਵਾਮਿ ਕਾਰਤਕ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨੇ ਪਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦੀਆ ਹੈ। ਵੋਹ ਸ਼ਲੋਕ ਯਹਿ ਹੈਂ—

ਏਵੰ ਵੈ ਧਰਮਜ ਪ੍ਰਾਚੁਰਯੰ ਭਵਿਸ਼ਜਤਿ ਯਦਾ ਕਲੌ ॥ ੩੩ ॥
ਤਦਾ ਵੈ ਲੋਕ ਰਖਜਾਰਥੰ ਮਲੇਛਾਨਾ ਨਾਸ਼ ਹੇਤਵੇ ॥
ਪਸਿਚਮੇ ਤੁ ਸ਼ੁਭੇ ਦੇਸ਼ੇ ਵੇਦੀ ਵੰਸ਼ੇ ਚ ਨਾਨਕੇ ॥ ੩੪ ॥
ਨਾਮਨਾ ਭੁਵਿ ਰਾਜ ਰਿਖੀ ਬ੍ਰਹਮ ਗਜਾਨੈਕ ਮਾਨਸ: ॥
ਭਵਿਸ਼ਜਤਿ ਕਲੌ ਸਕੰਦ ਤਤ੍ਵ ਬਿੱਤਜ ਕਲਿਯਾ ਹਰੇ ॥੩੫॥
ਸ ਸ੍ਰੀ ਮਨ ਰਾਜ ਸਾਰਦੂਲਾਨੁਪਦਿੱਸ਼ਜਤਿ ਪੁਨਾ ॥
ਮਲੇਛਾਨ ਹਨਿਸ਼ਯੰਤਿ ਸਕੰਦ ਧਰਮ ਤੱਤੋਪਦੇਸ਼ ਕ੍ਰਿਤ ॥ ੩੬ ॥
ਤੇਨੋਪਦਿਸਟੰ ਮਾਰਗ ਵੈ ਯੇ ਗ੍ਰਹੀਸਜੰਤਿ ਭੂਮਿ ਪਾ: ॥
ਤੇ ਵੈ ਰਾਜ ਕਰਿਸ਼ਜੰਤਿ ਤਸਜਾ ਸਿਖਜਾਨੁਸਾਰਿਤਾ ॥ ੩੭ ॥
ਧਰਮੇਣ ਰਾਜਜ ਬ੍ਰਿਧਿਸਚ ਕਲੌ ਤੇਸਾਂ ਭਵਿਸ਼ਜਤਿ ॥
ਤੇਸਾਂ ਰਾਜਜਾਂਤ ਪਰੇ ਕਾਲੇ ਮਲੇਛਾ ਗੌਰ ਮੁਖਾ ਨ੍ਰਿਪਾ: ॥ ੩੮ ॥
ਪ੍ਰਬਲਾਸੰ ਭਵਿਸ਼ਯੰਤਿ ਸਕੰਦ ਪ੍ਰਜਾ ਰਖਜਣ ਤਤਪਰਾ ॥
ਅਲਪ ਕਾਲੇਨ ਤੇਸਾਂ ਤੁ ਰਾਜਜ ਬ੍ਰਿਧਿ ਭਵਸ਼ਜਤਿ ॥ ੩੯ ॥
ਨ੍ਰਿਪਬਲੰ ਹਰਿਸਯੰਤਿ ਗੌਰ ਵਰਣਾ ਗਜਾਯਨ ਗਾ: ॥
ਅਸ਼ੀਤਿ ਸ਼ਤ ਰਾਜਯੰਤੇ ਨੀਤਿ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਨੁਸਾਰਤਾ: ॥ ੪੦ ॥
ਕ੍ਰਿਤ੍ਵਾ ਪਸਚਿਮ ਦੇਸ਼ੀਯੇ ਨ੍ਰਿਪੈਰ ਯਾਸਯੰਤਜ ਦਰਸ਼ਨੰ ॥
ਯਦਾ ਬੇਦੇ ਚ ਬਿਪ੍ਰੇ ਚ ਬੈਗਮਬੇ ਚ ਵਿਸ਼ੁਜਧ ਧੀ ॥ ੪੧ ॥
ਤਦਾ ਨ੍ਰਿਪਾ ਬਿਜਯੰਤਿ ਮਲੇਛਾਨ ਧ੍ਰਮੰ ਪਰਾਜਜਨੁਖਾਨ ॥
ਤਸਮਿਨ ਕਾਲੇ ਖੰਡ ਨਾਥਾ ਸਤਸਸਚ ਸਹੱਸ੍ਰਸਾ: ॥ ੪੨ ॥
ਭਵਿਸ਼ਯੰਤਿ ਕਲੌ ਸਕੰਦ ਰਾਜਜ ਪਾਲਨਾ ਤਤਪਰਾ ॥
ਰਾਜ ਰਿਖਿ ਮਤ ਮਾਰਗੀਣਾ ਮਾਗਜਾ ਲੋਕੇ ਭਵਿਸ਼ਯਤਿ ॥ ੪੩ ॥
ਏਵ ਸਤ ਤ੍ਰਯੰ ਰਾਜਜੰ ਕ੍ਰਿਤਾ ਪਚਾਸ ਉਤਰੰ ॥
ਧ੍ਰਮੇਣੈਵ ਕਲੌ ਸਕੰਦ ਤਤ: ਸੰਸਜਾ ਗਮਿਸਜਤਿ: ॥ ੪੪ ॥

[ਪੰਥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਨਵੀਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਬਿਸ੍ਰਾਮ ੩

ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਭਾਈ ਕਾਨ੍ਹ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਵੀ ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਇਹ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੇਖੋ "ਭਵਿਸ਼ ਪੁਰਾਣ"।

"ਨਾਰਾਇਨ ਨਿਜ ਰੂਪ ਧਰ, ਨਾਥਾਂ ਨਾਥ ਸਨਾਥ ਕਰਾਯਾ॥"
[ਵਾਰ ੨੪ ਪੌ: ੧

ਵੇਦਾਂ ਨੇ ਭਟ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ–

"ਆਪ ਨਰਾਇਣੁ ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਗ ਮਹਿ ਪਰਵਰਿਯਉ॥" [ਪੰਨਾ ੧੩੯੫

"ਜੋਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਕਹਾਯਉ॥" [ਪੰਨਾ ੧੪੦੮

ਪ੍ਰਸ਼ਨ—

(੧) ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਕਿਸ ਨਮਿੱਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ? ਅਤੇ–

(੨) ਜਪੁਜੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਿਸ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ?

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਜੀ ! ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਧਰਤੀ ਪਰ ਬੜੇ ਬੜੇ ਪਾਪ ਅਤਿਆਚਾਰ ਵਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ।"

ਚਉਪਈ॥ "ਜਬ ਜਬ ਹੋਤ *ਅਰਿਸਟਿ ਅਪਾਰਾ॥ ਤਬ ਤਬ ਦੇਹ ਧਰਤ ਅਵਤਾਰਾ॥"
[ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ; ਪੰਨਾ ੧੫੫

ਅਰਜਨ ਨੇ ਭੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਅੱਗੇ ਏਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਕਿ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਅਵਤਾਰ ਕਿਉਂ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ–

'ਯਦਾ ਯਦਾ ਹੀ ਧਰਮਸ੍ ਗਿਲਾਨੀਰ ਭਵਤੀ ਭਾਰਤ।
ਅਭਿਉਥਾਨਮ ਧਰਮਸ੍, ਤਦਾਤਮਾਨੰ ਸਿਰਜਾਮੀਹਮ॥ ੭॥'

ਹੇ ਭਾਰਤ ! ਜਦੋਂ ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਵਿਖੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਗਿਲਾਨੀ ਭਵਤੀ=ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਰਮ ਦੀ ਉਥਾਨਮ=ਉਤਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਦਾਤਮਾਨੰ=ਤਦ ਤਦ ਹੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਸਿਰਜਾਮੀਹਮ=ਰਚਦਾ ਹਾਂ। ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। [ਗੀਤਾ, ਧਿਆਇ ੪

ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਇਤਨੇ ਪਾਪ ਵਧ ਗਏ ਜੋ ਧਰਮ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੀ ਨਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਧਰਮ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਮੁੱਖੀ ੨ ਅਸਥਾਨਾਂ ਤੋਂ ਧਰਮ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ।

"ਚਲੀ ਪਾਪ ਕੀ ਜਗਤ ਕਹਾਨੀ॥ ਭਾਜਾ ਧਰਮ ਛਾਡ ਰਜਧਾਨੀ॥"
[ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ ੫੭੨

ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਚਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀਆਂ ਕਥਨ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ–

੧. ਰਾਜੇ ਲੋਕ, ੨. ਤੀਰਥ, ੩. ਮਹਾਤਮਾ, ੪. ਬ੍ਰਾਹਮਣ।

ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ 'ਚੋਂ ਧਰਮ ਲੋਪ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

੧. ਰਾਜੇ ਲੋਕ ਧਰਮਾਤਮਾਂ ਹੋਣ ਤਾਂ ਪਰਜਾ ਵਿਖੇ ਧਰਮ ਅੰਸ਼ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।ਆਮ ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਕਿ–

'ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਤਥਾ ਪਰਜਾ।'

ਕਲਜੁਗੀ ਰਾਜੇ ਬਿਅਦਲੀ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹਨ।

---

*ਪਾਪ।

ਯਥਾ–'ਭਏ ਬਿਅਦਲੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ, ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਉਮਰਾਵ ਕਸਾਈ॥'
[ਵਾਰ ੧, ਪਉੜੀ ੭

ਤਥਾ–"ਕਲਿ ਕਾਤੀ ਰਾਜੇ ਕਾਸਾਈ ਧਰਮੁ ਪੰਖ ਕਰਿ ਉਡਰਿਆ॥
ਕੂੜੁ ਅਮਾਵਸ ਸਚੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀਸੈ ਨਾਹੀ ਕਹ ਚੜਿਆ॥
ਹਉ ਭਾਲਿ ਵਿਕੁੰਨੀ ਹੋਈ॥ ਆਧੇਰੈ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਈ॥"
[ਵਾਰ ਮਾਝ, ਪੰਨਾ ੧੪੫

'ਕਲਿ ਆਈ ਕੁੱਤੇ ਮੁਹੀ ਖਾਜ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਰ ਗੁਸਾਈ।
ਰਾਜੇ ਪਾਪ ਕਮਾਵਦੇ ਉਲਟੀ ਵਾੜ ਖੇਤ ਕਉ ਖਾਈ।
ਪਰਜਾ ਅੰਧੀ ਗਿਆਨ ਬਿਨ ਕੂੜ ਕੁਸੱਤ ਮੁਖਹੁ ਆਲਾਈ।
ਚੇਲੇ ਸਾਜ ਵਜਾਇੰਦੇ ਨੱਚਣ ਗੁਰੂ ਬਹੁਤ ਬਿਧ ਭਾਈ।
ਸੇਵਕ ਬੈਠਨ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਗੁਰ ਉਠ ਘਰੀਂ ਤਿਨਾੜੇ ਜਾਈ।
ਕਾਜ਼ੀ ਹੋਏ ਰਿਸ਼ਵਤੀ ਵੱਢੀ ਲੈ ਕੇ ਹੱਕ ਗਵਾਈ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖਾ ਦਾਮ ਹਿਤ ਭਾਵੈਂ ਆਇ ਕਿਥਾਊ ਜਾਈ।
ਵਰਤਿਆ ਪਾਪ ਸਭਸ ਜਗ ਮਾਂਹੀ॥ ੩੦॥'
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ, ਵਾਰ ੧

ਤਥਾ–"ਬਹੁ ਵਾਟੀਂ ਜਗ ਚਲੀਆਂ ਜਬ ਹੀ ਭਏ ਮੁਹੰਮਦ ਯਾਰਾ।
ਕੌਮ ਬਹੱਤਰ ਸੰਗ ਕਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਪਸਾਰਾ।
ਰੋਜ਼ੇ ਈਦ ਨਿਮਾਜ਼ ਕਰ ਕਰਮੀ ਬੰਦ ਕੀਆ ਸੰਸਾਰਾ।
ਪੀਰ ਪਕੰਬਰ ਔਲੀਏ ਗੌਂਸ ਕੁਤਬ ਬਹੁ ਭੇਖ ਸਵਾਰਾ।
ਠਾਕੁਰ ਦੁਆਰੇ ਢਾਹਿਕੇ ਤਿਹ ਠਉੜੀ ਮਾਸੀਤ ਉਸਾਰਾ।
ਮਾਰਨ ਗਊ ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਪਾਪ ਬਿਥਾਰਾ।
ਕਾਫਰ ਮੁਲਹਦ ਇਰਮਨੀ ਰੂੰਮੀ ਜੰਗੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦਾਰਾ।
ਪਾਪੇ ਦਾ ਵਰਤਿਆ ਵਰਤਾਰਾ॥ ੨੦॥"
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ, ਵਾਰ ੧

ਪੁਰਾਤਨ ਇਤਿਹਾਸ ਲਿਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੀ ਹਾਲਤ ਸੀ। ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ-ਦਾਇਕ ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਸੀ।

'ਕੁਤਬ ਦੀਨ ਏਬਕ' ਨੇ ਮੇਰਠ ਅਤੇ ਕਲੰਜਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਖੇ ਜੋ-ਜੋ ਮੰਦਰ ਸਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹ ਕੇ ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਪਰ ਮਸੀਤਾਂ ਬਣਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਹਿੰਦੂ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ ਅਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬੱਚੀਆਂ ਨੂੰ ਗਜਨੀ ਭੇਜਿਆ।

'ਅਲਾਉਦੀਨ ਖਿਲਜੀ' ਨੇ ਭੀ ਆਪਣੀ ਹਕੂਮਤ ਅੰਦਰ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਾਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਬਣਨਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਲਾਦਾਂ ਪਾਸੋਂ ਕਤਲ

ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ।

'ਅਮੀਰ ਤੈਮੂਰ' ਨੇ ਭੀ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਦੀਪਾਲ ਪੁਰ ਦੇ ੫ ਹਜ਼ਾਰ, ਅਯੁੱਧਿਆ ਪੁਰੀ ਦੇ ੧੪ ਹਜ਼ਾਰ, ਬਨਾਰਸ ਦੇ ੩੩ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਮੁਖੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੇ। ਭਟਨੇਰ ਦੇ ੨੯ ਹਜ਼ਾਰ ਹਿੰਦੂ ਜੀਉਂਦੇ ਮਕਾਨਾਂ ਵਿਚ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਜੁਗ ਦੇ ਰਾਜੇ ਲੋਕ ਪਾਪ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨ ਵਿਖੇ ਤੁਲੇ ਹੋਏ ਸਨ।

੨. ਧਰਮ ਦੀ ਦੂਜੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਤੀਰਥ ਸਨ, ਤੀਰਥਾਂ ਉੱਪਰੋਂ ਭੀ ਧਰਮ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਅੱਗੇ ਨਾਲੋਂ ਤੀਰਥਾਂ ਪਰ ਦੁਗਣਾ ਚੋਗੁਣਾ ਅੱਧਰਮ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹਰਿਦੁਆਰ ਗੰਗਾ ਨਦੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਸ਼ਨਾਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਜਾ ਕੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀਆਂ ਬੋਤਲਾਂ ਠੰਢੀਆਂ ਕਰਕੇ ਪੀਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਤੇ ਦੁਗਣਾ ਪਾਪ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਥਾ—

"ਨਾਵਣ ਚਲੇ ਤੀਰਥੀ ਮਨਿ ਖੋਟੈ ਤਨਿ ਚੋਰ ॥
ਇਕੁ ਭਾਉ ਲਥੀ ਨਾਤਿਆ ਦੁਇ ਭਾ ਚੜੀਅਸੁ ਹੋਰ ॥"

[ਵਾਰ ਸੂਹੀ, ਪੰਨਾ ੭੮੯

ਤਥਾ—"ਨਾਵਨ ਕਉ ਤੀਰਥ ਘਨੇ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਪੂਜਨ ਕਉ ਬਹੁ ਦੇਵ ॥
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਛੂਟਨੁ ਨਹੀ ਮਨ ਬਉਰਾ ਰੇ ਛੂਟਨੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵ ॥੪॥੧॥੬॥੫੭॥"

[ਗਉੜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ, ਪੰਨਾ ੩੩੬

ਤਥਾ—"ਤੀਰਥਿ ਜਾਉ ਤ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ॥ ਪੰਡਿਤ ਪੂਛਉ ਤ ਮਾਇਆ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥"

[ਆਸਾ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੩੮੫

ਤੀਰਥਾਂ ਪਰ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸਗੋਂ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਵੱਧਦਾ ਹੈ। ਏਸ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਹੀ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਸਜ਼ਾ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ—"ਅਨੇਕ ਤੀਰਥ ਜੇ ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਾ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹਉਮੈ ਕਦੇ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜਿਸੁ ਨਰ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਜਾਇ ਧਰਮਰਾਇ ਤਿਸੁ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥ ੩॥"

[ਗੂਜਰੀ ਮਹਲਾ ੩, ਪੰਨਾ ੪੯੧

੩. ਧਰਮ ਦੀ ਤੀਜੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਮਹਾਤਮਾ ਸਨ। ਮਹਾਤਮਾ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਧਰਮ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਕੇਵਲ ਪਖੰਡ ਦੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੈ।

ਯਥਾ—"ਰਹਿਓ ਸੰਤ ਹਉ ਟੋਲਿ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇਰੇ ਡਿਠੇ ॥
ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਪਸੀਅਹ ਮੁਖਹੁ ਏ ਪੰਡਿਤ ਮਿਠੇ ॥
ਬਰਸੁ ਏਕੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਿਨੈ ਨਹੁ ਪਰਚਉ ਲਾਯਉ ॥
ਕਹਤਿਅਹ ਕਹਤੀ ਸੁਣੀ ਰਹਤ ਕੋ ਖੁਸੀ ਨ ਆਯਉ ॥"

[ਸਵਈਏ ਮ: ੩, ਪੰਨਾ ੧੩੯੫

ਤਥਾ–'ਥੰਮੇ ਕੋਇ ਨ ਸਾਧ ਬਿਨ ਸਾਧੁ ਨ ਦਿੱਸੈ ਜਗ ਵਿਚ ਕੋਆ।
ਧਰਮ ਧੌਲ ਪੁਕਾਰੈ ਤਲੇ ਖੜੋਆ ॥ ੨੨ ॥"

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ, ਵਾਰ ੧,

੪. ਧਰਮ ਦੀ ਚੌਥੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਧਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੁਰਗ ਪੁਰੀ ਵਿਚ ਇੰਦਰ ਨੂੰ ਹੋਲ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਆਪਣੇ ਰਾਜ-ਭਾਗ ਵਲੋਂ, ਕਿ ਇਹ ਲੜਕਾ ਜਪੀ ਤਪੀ ਹੋ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸਾਂਭ ਲਏਗਾ। ਪਰ ਅੱਜ ਕਲ੍ਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕਾ ਜੰਮੇ ਤਾਂ ਤਮਾਕੂ ਦਾ ਪੱਤਾ ਕੰਬਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਿਰਫ ਤਮਾਕੂ ਪੀਣ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਜਪ ਤਪ ਕਰਨ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦਾ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਜਦ ਧਰਤੀ ਧੀਰਜ ਨੂੰ ਨਾ ਧਾਰਦੀ ਹੋਈ ਬਹੁਤ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਈ। ਯਥਾ–

ਦੋਹਰਾ ॥ "ਭਯੋ ਭਾਰ ਧਰ ਪਰ ਅਧਿਕ, ਧਰਮ ਧਰਤਿ ਨਹਿੰ ਧੀਰ।
ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਨਹਿੰ ਜਗਤ ਮੇਂ, ਬਿਕੁਲ ਭਈ ਭਯ ਭੀਰ ॥੧੫॥"

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੂਰਬਾਰਧ, ਧਿਆ ੩

ਤਾਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਧਰਤੀ ਨੇ ਗਊ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ 'ਛੀਰ ਨਿਧੀ ਭਗਵਾਨ' ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ :–

"ਪਰਮ ਪਾਪ ਤੇ ਭੂਮ ਡਰਾਨੀ ॥ ਡਗ-ਮਗਾਤ ਬਿਧ ਤੀਰ ਸਿਧਾਨੀ ॥੧॥
ਚੌਪਈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗਯੋ ਛੀਰ ਨਿਧ ਜਹਾਂ ॥ ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਇਸਥਿਤ ਥੇ ਤਹਾਂ ॥"

[ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ ੨੨੪

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹਾਂ, ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭਾਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਸਹਾਰਿਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਇਸ ਦੁੱਖ ਨਵਿਰਤੀ ਦਾ ਉਪਾਵ ਕੋਈ ਕਰੋ। ਯਥਾ–

ਮ: ੩ ॥ "ਕਲਮਲਿ ਹੋਈ ਮੇਦਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਸਚੈ ਸੁਣਿਆ ਕੰਨੁ ਦੇ ਧੀਰਕ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ [ਪੰਨਾ ੧੨੮੧

ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਤੇਰੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਨਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਆਦਮੀ ਭੇਜੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਭੀ ਨਾਮ ਜਪਾ ਕੇ ਤੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀ ਨਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਪੂਜਾ ਵਿਚ ਫਸ ਗਏ ਹਨ :–

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਬਾਚ–

"ਮਹਾਦੇਵ ਅਚੁਤ ਕਹਵਾਯੋ ॥ ਬਿਸਨ ਆਪ ਹੀ ਕੋ ਠਹਰਾਯੋ ॥
ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਪ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬਖਾਨਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨ ਕਿਨਹੂ ਜਾਨਾ ॥੮॥
ਤਬ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਭ ਅਸਟ ਬਨਾਏ ॥ ਸਾਖ ਨਮਿਤ ਦੇਬੇ ਠਹਿਰਾਏ ॥
ਤੇ ਕਹੈ, ਕਰੋ ਹਮਾਰੀ ਪੂਜਾ ॥ ਹਮ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਠਾਕੁਰੁ ਦੂਜਾ ॥੯॥
ਤਬ ਹਰਿ ਸਿੱਧ ਸਾਧ ਠਹਿਰਾਏ ॥ ਤਿਨ ਭੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਪਾਏ ॥
ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਤ ਭਯੋ ਜਗ ਸਿਆਨਾ ॥ ਤਿਨ ਤਿਨ ਅਪਨੋ ਪੰਥੁ ਚਲਾਨਾ ॥੧੪॥

ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਕਿਨਹੂੰ ਨਹ ਪਾਯੋ ॥ ਬੈਰ ਬਾਦ ਹੰਕਾਰ ਬਢਾਯੋ ॥
ਪੇਡ ਪਾਤ ਆਪਨ ਤੇ ਜਲੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਪੰਥ ਨ ਕੋਊ ਚਲੈ ॥੧੫॥
ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਤਨਕਿ ਸਿੱਧ ਕੋ ਪਾਯੋ ॥ ਤਿਨ ਤਿਨ ਅਪਨਾ ਰਾਹ ਚਲਾਯੋ ॥
ਪਰਮੇਸਰ ਨ ਕਿਨਹੂੰ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥ ਮਮ ਉਚਾਰਤੇ ਭਯੋ ਦਿਵਾਨਾ ॥੧੬॥
ਪਰਮਤੱਤ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਪਛਾਨਾ ॥ ਆਪ ਆਪ ਭੀਤਰਿ ਉਰਝਾਨਾ ॥
ਤਬ ਜੇ ਜੇ ਰਿਖਰਾਜ ਬਨਾਏ ॥ ਤਿਨ ਆਪਨ ਪੁਨਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਚਲਾਏ ॥੧੭॥
ਜੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਨ ਕੇ ਭਏ ਅਨੁਰਾਗੀ ॥ ਤਿਨਤਿਨ ਕ੍ਰਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਤਿਆਗੀ ॥
ਜਿਨ ਮਨੁ ਹਰਿ ਚਰਨਨ ਠਹਰਾਯੋ ॥ ਸੋ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਨ ਕੇ ਰਾਹ ਨ ਆਯੋ ॥੧੮॥
ਤਬ ਹਰਿ ਬਹੁਰਿ ਦੱਤ ਉਪਜਾਇਓ ॥ ਤਿਨ ਭੀ ਅਪਨਾ ਪੰਥੁ ਚਲਾਇਓ ॥
ਕਰ ਮੋ ਨਖ਼ ਸਿਖ ਜਟਾ ਸਵਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਕਛੂ ਨ ਬਿਚਾਰੀ ॥੨੩॥
ਪੁਨਿ ਹਰਿ ਗੋਰਖ ਕੋ ਉਪਰਾਜਾ ॥ ਸਿੱਖ ਕਰੇ ਤਿਨਹੂੰ ਬਡ ਰਾਜਾ ॥
ਸ੍ਰਵਨ ਫਾਰਿ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਦ੍ਵੈ ਡਾਰੀ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੀਤਿ ਨ ਬਿਚਾਰੀ ॥੨੪॥
ਪੁਨਿ ਹਰਿ ਰਾਮਾਨੰਦ ਕੋ ਕਰਾ ॥ ਭੇਸ ਬੈਰਾਗੀ ਕੋ ਜਿਨ ਧਰਾ ॥
ਕੰਠੀ ਕੰਠਿ ਕਾਠ ਕੀ ਡਾਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕ੍ਰਿਆ ਨ ਕਛੂ ਬਿਚਾਰੀ ॥੨੫॥
ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਉਪਜਾਏ ॥ ਤਿਨ ਤਿਨ ਅਪਨੇ ਰਾਹ ਚਲਾਏ ॥
ਮਹਾਂਦੀਨ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਉਪਰਾਜਾ ॥ ਅਰਬ ਦੇਸ ਕੋ ਕੀਨੋ ਰਾਜਾ ॥੨੬॥
ਤਿਨ ਭੀ ਏਕੁ ਪੰਥੁ ਉਪਰਾਜਾ ॥ ਲਿੰਗ ਬਿਨਾ ਕੀਨੇ ਸਭ ਰਾਜਾ ॥
ਸਭ ਤੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਯੋ ॥ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਾਹੂ ਨ ਦ੍ਰਿੜਾਯੋ ॥੨੭॥
ਸਭ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਉਰਝਾਨਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾਹੂ ਨ ਪਛਾਨਾ ॥
ਤਪ ਸਾਧਤ ਹਰਿ ਮੋਹਿ ਬੁਲਾਯੋ ॥ ਇਮ ਕਹਿ ਕੈ ਇਹ ਲੋਕ ਪਠਾਯੋ ॥੨੯॥"

[ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਬਚਿੱਤ੍ਰ ਨਾਟਕ, ਪੰਨਾ ੫੫

ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਦੂਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦਸ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਾਂਗਾ। ਅੱਠ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਖੰਡੇ ਨਾਲ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦਾ ਪਖੰਡ ਦੂਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਦੋ ਅਵਤਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਖੰਡਾ ਫੜ ਕੇ ਤੁਰਕਾਂ ਰੂਪੀ ਦੈਂਤਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਕਰਾਂਗਾ।

ਯਥਾ–"ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੁ, ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਗ ਮਾਹਿੰ ਪਠਾਯਾ।"

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਵਾਰ ੧ ਪੌੜੀ ੨੩

ਪੁਨਾ–ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, "ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਕਿਸ ਜਗ੍ਹਾ ਅਤੇ ਕਿਸਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਵੇਗਾ?"

ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਰਾਇ ਭੁਇ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਵਿਚ ਬਾਬਾ ਕਾਲੂ ਤੇ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਤੁਸੀਂ

ਵਰ ਮੰਗੋ। ਉਹਨਾਂ ਆਖਿਆ, ਆਪ ਜੈਸਾ ਪੁੱਤਰ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਕਿਹਾ, 'ਤਥਾ ਅਸਤੂ', ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਜੇਹਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮਾ-ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ਜਾਣਾ ਪੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੋਨੋਂ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ।

ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਮਗਰੋਂ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਾਲਕ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਰਾਇ ਭੁਇ ਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਪਿਤਾ ਕਾਲੂ ਮਾਤਾ ਤ੍ਰਿਪਤਾ ਦੀ ਗੋਦ ਨੂੰ ਭਾਗ ਲਾਇਆ ਭਾਵ ਸੰਮਤ ੧੫੨੬ ਕੱਤਕ ਸੁਦੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਿਆ।

ਯਥਾ--ਉਰਜਮਾਸ ਕੀ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ। ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਸੋ ਜੋਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀ ॥੭੦॥
ਸੰਬਤ ਨੌ ਖਟ ਸਹਸ ਛਬੀਸਾ। ਭੌ ਅਵਤਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਜਗਦੀਸ਼ਾ॥
ਭਯੋ ਅਚਾਨਕ ਸਭਿਨਿ ਉਛਾਹਾ। ਬਿਨ ਕਾਰਨ ਮਨ ਲਖ ਨ ਸਕਾਹਾ ॥੭੧॥

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੂਰਬਾਰਧ, ਧਿਆ ੩

ਤਥਾ--"ਕਾਰਤਕ ਮਾਸ ਰੁਤਿ ਸਰਦ ਪੂਰਨਮਾਸੀ, ਆਠ ਜਾਮ ਸਾਠਿ ਘਰੀ ਆਜ ਤੇਰੀ ਬਾਰੀ ਹੈ।
ਔਸਰ ਅਭੀਚ ਬਹੁ ਨਾਇਕ ਕੀ ਨਾਇਕਾ ਹੁਇ, ਰੂਪ ਗੁਨ ਜੋਬਨ ਸਿੰਗਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ।
ਚਾਤਿਰ ਚਤੁਰ ਪਾਠ ਸੇਵਕ ਸਹੇਲੀ ਸਾਠਿ, ਸੰਪਦਾ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੁਚਾਰੀ ਹੈ।
ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੁਭ ਲਗਨ ਸੰਜੋਗ ਭੋਗ, ਜੀਵਨ ਜਨਮ ਧੰਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰੀ ਹੈ॥੩੪੫॥"

[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ

ਅਵਤਾਰ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਇਤਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਘਰ ਵਿਖੇ ਅੱਠ ਦੀਵੇ ਜਗ ਰਹੇ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਫਿੱਕੀ ਪੈ ਗਈ।

ਯਥਾ--ਅਸ਼ਟ ਦੀਪ ਦੀਪਤਿ ਗ੍ਰਿਹ ਜਾਨੋ। ਛਬਿ ਘਟਿ ਗਈ ਬਾਲ ਰਵਿ ਮਾਨੋ ॥੭੪॥

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਧਿਆ ੩

ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਕਿਹਾ ਹੈ--

"ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਮਿਟੀ ਧੁੰਧੁ* ਜਗ ਚਾਨਣੁ ਹੋਆ।
ਜਿਉਂ ਕਰਿ ਸੂਰਜੁ ਨਿਕਲਿਆ ਤਾਰੇ ਛਪੇ** ਅੰਧੇਰ† ਪਲੋਆ।
ਸਿੰਘ ਬੁਕੇ ਮਿਰਗਾਵਲੀ‡ ਭੰਨੀ ਜਾਇ ਨ ਧੀਰਿ ਧਰੋਆ।
ਜਿਥੇ ਬਾਬਾ ਪੈਰ ਧਰੈ ਪੂਜਾ ਆਸਣੁ ਥਾਪਣਿ ਸੋਆ।
ਸਿਧ ਆਸਣਿ ਸਭਿ ਜਗਤ ਦੇ ਨਾਨਕ ਆਦਿ ਮਤੇ ਜੇ ਕੋਆ।

---

*ਕੁਚਾਲਤਾ, ਵਾ:--ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਧੁੰਦ ਮਿਟ ਗਈ।
**ਪਖੰਡੀਆਂ ਰੂਪੀ ਤਾਰੇ ਛਿਪ ਗਏ।
†ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਹਨੇਰਾ ਵੀ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ।
‡ਤੁਛ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਾਲੇ "ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ", ਹਮਜ਼ਾਗੌਸ਼, ਸ਼ਹੁ ਸੁਹਾਗਨ ਤੇ ਚੌਰਾਸੀ ਸਿੱਧ ਆਦਿਕ ਹਰਨਾਂ ਦੀ ਡਾਰ ਦੌੜ ਗਈ।

ਘਰਿ ਘਰਿ ਅੰਦਰਿ ਧਰਮਸਾਲ ਹੋਵੈ ਕੀਰਤਨੁ ਸਦਾ ਵਿਸੋਆ।
ਬਾਬੇ ਤਾਰੇ ਚਾਰਿ ਚਕਿ ਨਉ ਖੰਡਿ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਚਾ ਢੋਆ।
ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਲਿ ਵਿਚਿ ਪਰਗਟ ਹੋਆ ॥੨੭॥"
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਵਾਰ ੧

ਫਿਰ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ ਨੇ ਕੁਝ ਕੁ ਸਾਲ ਬਾਲ ਕੌਤਕਾਂ ਵਿਚ ਲੰਘਾਏ।

ਪੁਨਾ-ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਵਿਚ ਹੀ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਡਭਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ 'ਗੁਪਾਲ' ਪਾਂਧੇ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ—

"ਜਾਲਿ ਮੋਹੁ ਘਸਿ ਮਸੁ ਕਰਿ ਮਤਿ ਕਾਗਦੁ ਕਰਿ ਸਾਰੁ ॥
ਭਾਉ ਕਲਮ ਕਰਿ ਚਿਤੁ ਲੇਖਾਰੀ ਗੁਰ ਪੁਛਿ ਲਿਖੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥
ਲਿਖੁ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਲਿਖੁ, ਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥ ੧ ॥
ਬਾਬਾ ਏਹੁ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿ ਜਾਣੁ ॥
ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਹੋਇ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥" [ਪੰਨਾ ੧੬

ਫੇਰ ਮਸੀਤ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ 'ਕੁਤਬਦੀਨ ਖਾਂ' ਮੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ—

"ਯਕ ਅਰਜ ਗੁਫਤਮ ਪੇਸਿ ਤੋ, ਦਰ ਗੋਸ ਕੁਨ ਕਰਤਾਰ ॥"
[ਤਿਲੰਗ ਮਹਲਾ ੧, ਪੰਨਾ ੭੨੧

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ 'ਹਰਦਿਆਲ' ਪ੍ਰੋਹਤ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ—

"ਦਇਆ ਕਪਾਹ ਸੰਤੋਖੁ ਸੂਤੁ ਜਤੁ ਗੰਢੀ ਸਤੁ ਵਟੁ ॥
ਏਹੁ ਜਨੇਊ ਜੀਅ ਕਾ ਹਈ ਤ ਪਾਡੇ ਘਤੁ ॥"
[ਆਸਾ ਦੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੪੭੧

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ 'ਹਰਦਾਸ' ਵੈਦ ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ—

"ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੋਲੇ ਬਾਂਹ ॥" [ਮਲਾਰ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੧੨੭੯

ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੁਆਰਾ 'ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ' ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ—

"ਕੂੜੁ ਰਾਜਾ ਕੂੜੁ ਪਰਜਾ ਕੂੜੁ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥" [ਸਲੋਕੁ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੪੬੮

ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਜਾ ਕੇ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਚਲਾਇਆ, ਉਥੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੁਖੀਆਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਅਨੇਕਾਂ ਪਦਾਰਥ ਵੰਡਦੇ ਰਹੇ। ਪੁਨਾ ਇਕ ਦਿਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਵੇਈਂ ਨਦੀ ਵਿਚ ਵੜ ਕੇ ਚੁੱਭੀ ਮਾਰ ਕੇ ਸੱਚਖੰਡ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ (ਗੁਰਸਿੱਖੀ ਦੀ ਰਹੁ ਰੀਤੀ ਚਲਾਉਣ ਵਾਸਤੇ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਤੋਂ

"ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥"

ਮੰਤ੍ਰ ਲੈ ਕੇ ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਸੰਤ ਘਾਟ ਨਾਮੇ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ (ਜੋ ਬੇਰ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਡੇਢ ਮੀਲ ਦੇ ਫਾਸਲੇ ਪਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹੈ।)

'ਪੈੜਾ ਮੋਖਾ' ਨਾਮੇ ਦਾਸ ਪਾਸੋਂ ਕਪੜੇ ਲੈ ਕੇ ਪਾਏ। ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਜੋ ਭੀ ਚੀਜ਼ ਦੁਕਾਨ ਅੰਦਰ ਸੀ, ਉਹ ਸਭ ਲੁਟਾ ਕੇ ਭੈਣ ਨਾਨਕੀ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਸ਼ਮਸ਼ਾਨ ਭੂਮੀ ਵਿਚ ਆ ਗਏ। ਜਿਸ ਭੀ ਮਸਾਨ ਤੇ ਚਰਨ ਰੱਖਣ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨਰਕਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਕਲਿਆਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ।

ਇਉਂ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਪਾਪੀ ਤਾਰੇ, ਜੋ ਮਹਾਂ ਕਵੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ—

'ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਚਲੇ ਤਿਹ ਕਾਲ, ਬਿਸਾਲ ਮਸਾਨ ਜਾਂ ਥਾਨ ਛਯੋ।
ਛੋਰ ਪੁਰਾ ਸੁਲਤਾਨ ਤਬੈ, ਤਜਿ ਧੰਧਨ ਕੀ ਸੁਧਿ, ਪੰਧ ਲਯੋ।
ਠੌਰ ਭਯਾਨਕ ਗੋਰ ਮਰੀਨ, ਗਯੋ ਜਗਕੰਤ, ਇਕੰਤ ਭਯੋ॥ ੨੪॥
ਤਥਾ—ਜਾਂਹਿ ਮਸਾਨ ਪੈ ਪਾਇ ਪਰੈ, ਨਰ ਨਾਰਿਕ ਮੈਂ ਗਤਿ ਤਾਂਹਿ ਅਗਾਤਾ।
ਯਾ ਬਿਧਿ ਸੋਂ ਉਧਰੇ ਤਹਿਂ ਕੇਤਿਕ, ਬੈਸ ਗਏ ਬਹੁਰੋ ਸੁਖਦਾਤਾ।'

[ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਪੂਰ: ਧਿਆ ੨੯

ਇਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਹੀ ਸੱਸ ਤੇ ਸਹੁਰਾ ਆਏ, 'ਸਿਆਮੇ' ਪੰਡਿਤ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਕੀਤਾ, ਫੇਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਏਮਨਾਬਾਦ ਪਹੁੰਚ ਗਰੀਬ 'ਭਾਈ ਲਾਲੋ' ਨੂੰ ਤਾਰਿਆ।

ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਿਸ਼ਾਂਤਰਾਂ ਵਿਚ "ਸਤਿਨਾਮੁ" ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਪਰ ਚਲੇ ਗਏ। ਉਥੇ ਜਪੁਜੀ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕੀਤਾ।

ਸਿੱਧਾਂ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਕੇ ਕਾਗ ਭਸੁੰਡ, ਦੱਤਾਤਰੇ, ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ, ਧ੍ਰੂਅ ਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹੋਏ ਸੱਚਖੰਡ ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ, ਉਥੇ ਰਾਗ ਆਸਾ ਸੋਦਰ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਸੱਤਾਂ ਦੀਪਾਂ,ਨੌਖੰਡਾਂ, ਸੱਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਹੋ ਕੇ ਜ਼ਿਲਾ ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਦੇ ਸਤ–ਘਰੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ। ਉਥੇ ਇਕ ਮਿਰਾਸੀ ਨੇ ਆ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ਇਹ ਸਲੋਕ ਲਿਖਿਆ–

ਮਃ ੧॥ "ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰੇ ਮਨਾ ਸੁਣੀਐ ਸਿਖ ਸਹੀ॥
ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੇਸੀਆ ਬੈਠਾ ਕਢਿ ਵਹੀ॥
ਤਲਬਾ ਪਉਸਨਿ ਆਕੀਆ ਬਾਕੀ ਜਿਨਾ ਰਹੀ॥
ਅਜਰਾਈਲੁ ਫਰੇਸਤਾ ਹੋਸੀ ਆਇ ਤਈ॥
ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਫਹੀ॥
ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਓੜਕਿ ਸਚਿ ਰਹੀ॥ ੨॥"

[ਰਾਮਕਲੀ ਵਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੫੩

ਇਸ ਸਲੋਕ ਨੂੰ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਸੁਰ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੋਇਆ ਮਿਰਾਸੀ ਚਲਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਕ 'ਕ੍ਰੋੜੀਏ' ਖੱਤ੍ਰੀ ਨੇ ਇਸ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਡੂਮ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਇਹ ਕਿਸ ਦੀ ਕਲਾਮ ਹੈ?"

ਡੂਮ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਇਹ ਕਲਾਮ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਹੈ।"

ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਕ੍ਰੋੜੀਏ ਨੂੰ ਬੜਾ ਗੁੱਸਾ ਆਇਆ, ਆਖਣ ਲੱਗਾ–"ਓਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਜੋ ਛੱਤ੍ਰੀ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਜਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੰਡ ਦੇ ਲਾਇਕ ਹੈ।"

ਡੂਮ ਨੇ ਡਰਦਿਆਂ ਆਖ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਇਸ ਵੇਲੇ ਸਤ-ਘਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਾਰ ਬੈਠੇ ਹਨ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਕ੍ਰੋੜੀਆ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣ ਲੱਗਾ, ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਉਸ ਦੀ ਪੱਗ ਉਤਰ ਗਈ। ਔਰਤ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਸੁਆਮੀ ਜੀ! ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਤੇ ਨਾ ਭੁੱਲੋ, ਉਹ ਤਾਂ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰੱਥ ਹਨ।"

ਪਰ ਔਰਤ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਵੀ ਨਾ ਲੱਗਾ, ਜਦ ਘੋੜੇ ਉੱਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣ ਲੱਗਾ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪਿਆ। ਫਿਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ, "ਸ਼ਾਹ ਜੀ ! ਉਹ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਆਪ ਦੀ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ।"

ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਆਖੇ ਵੀ ਨਾ ਲੱਗਾ, ਪੈਦਲ ਤੁਰ ਪਿਆ, ਪੰਜ ਦਸ ਕਦਮ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਗਿਆ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵੱਲ ਤੁਰੇ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਘਰ ਵੱਲ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸੁਜਾਖਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਹਾਲਤ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਆਇਆ ਫੇਰ ਤਾਂ ਉਥੇ ਹੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਤੇ ਸੁਜਾਖਾ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਚਰਨੀਂ ਆ ਪਿਆ, ਅਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਮੇਰੇ ਔਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦਿਓ।

ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਆਖਿਆ, "ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤੇ।"

ਕ੍ਰੋੜੀਏ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਤਦ ਸਮਝਾਂਗਾ ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਔਗੁਣ ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਜੇ ਆਪ ਮੇਰੀ ਭੇਟਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ।"

ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਮੰਨਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਖਰ ਮੰਨ ਗਏ। ਕ੍ਰੋੜੀਏ ਦਾ ਜਿਤਨਾਂ ਸੰਕਲਪ ਸੀ ਉਸ ਨੇ ਘੋੜਾ ਫੇਰ ਕੇ ਉਤਨੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਤੇ ਇੱਟਾਂ ਸੁਟਵਾ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਕਾਰੀਗਰ ਸੱਦ ਲਏ, ਨੀਹਾਂ ਪੁਟਵਾ ਕੇ ਕ੍ਰੋੜੀਏ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ–"ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਜੀ! ਕਿਸ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਇੱਟ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ?"

ਹਜ਼ੂਰ ਨੇ ਫੁਰਮਾਇਆ–"ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਇੱਟ ਰੱਖ ਦਿਓ।"

ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਸਭ ਮ੍ਰਯਾਦਾ ਕਾਇਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਆਸਾ ਜੀ ਦੀ ਵਾਰ ਦਾ ਕੀਰਤਨ, ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸੋਦਰ ਅਤੇ ਮਧਿਆਨ ਕੀਰਤਨ ਸੋਹਿਲੇ ਦਾ ਪਾਠ। ਫੇਰ–ਖੇਤੀਆਂ ਕਰਾਉਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ, ਸ਼ਬਦ-ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਅੰਨ ਦਾ ਲੰਗਰ ਦੋ ਵੇਲੇ ਅਤੁਟ ਵਰਤਿਆ ਕਰੇ। ਬੜੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੂਰੋਂ ਦੂਰੋਂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਪਈਆਂ, "ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ" ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣਕੇ ਇਕ ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦੀ ਜਮਾਤ ਨੇ ਆ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ। ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਰ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਠੰਢ ਪੈ ਗਈ। ਉਸ

ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੇ ਭਾਈ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਨੂੰ ਸੱਦ ਕੇ ਕਿਹਾ, "ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਾਹੁਣ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੋਜਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਛਕਾਓ।"

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨ ਕੇ ਭਾਈ ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਨੇ ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਕਰ ਕੇ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਵ ਨਾਲ ਛਕਾਇਆ। ਲਹਿਣੇ ਜੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਮਹੰਤ ਨੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ :–

੧. ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਮਤ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ?
੨. ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ?
੩. ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ?
੪. ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਮਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ?

ਦੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਆਪ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।

ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ–ਸਾਡਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਮੱਤ ਹੈ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਮੱਤ ਦੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਭੇਦ ਵਾਦੀ, ਦੂਜਾ ਅਭੇਦ ਵਾਦੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ 'ਚੋਂ, ਸਾਡਾ ਅਭੇਦ ਵਾਦੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਮੱਤ ਹੈ।

ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦਾ ਮਹੰਤ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਭੀ ਏਹੀ ਅਭੇਦ ਵਾਦੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਮੱਤ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ–ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦਾ ਜਾਪ ਕਰਨਾ, ਇਹ ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ।

"ਮੰਤ੍ਰੰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮੰ ਧ੍ਯਾਨੰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨਹ ॥" [ਪੰਨਾ ੧੩੫੭

"ਜੇਤੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਦੇਖਹੁ ਰੇ ਨਰ, ਤੇਤੀ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਨੀ ॥
ਰਾਮਨਾਮ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਬਿਉਹਾਰਾ ਪਾਵਹਿ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥੧॥"

[ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੬੧੪

"ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਰਾਮ ਨਾਮੁ, ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੋ ॥"

[ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੦੦

"ਕਾਲੁ ਨਾਹੀ ਜੋਗੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਸਤ ਕਾ ਢਬੁ ॥
ਥਾਨਸਟ ਜਗ ਭਰਿਸਟ ਹੋਏ ਡੂਬਤਾ ਇਵ ਜਗੁ ॥੧॥
ਕਲ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ॥"

[ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧, ਪੰਨਾ ੬੬੨

ਤਥਾ–"ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਖੋਜਿ ਬੀਚਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਤਤੁ ਸਾਰਾ ॥"

[ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੬੧੧

"ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਸਰਣਾਈ ਰਾਮਨਾਮ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥੨॥੧੯॥"

[ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੮੨੫

ਉਪ੍ਰੰਤ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਮਹੰਤ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕਿ ਤੀਜੇ ਅਤੇ ਚੌਥੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕੱਲ੍ਹ ਦਿਆਂਗੇ।

ਓਧਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਚਲੀ ਆਉਂਦੀ ਸੀ, ਰਾਹ ਵਿਚ ਇਕ ਪੂਰਨ ਮਹਾਤਮਾ ਮਿਲੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, "ਆਪ ਕਿਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ?" ਤਾਂ ਸੰਗਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।"

ਮਹਾਤਮਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ–"ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦਾ ਕੀ ਫਲ ਹੈ?"

ਸੰਗਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਸਾਲ ਭਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।"

ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਿਆਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਗਈ ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਹੁਣ ਇਹ ਗੱਲ ਪੁੱਛ ਕੇ ਆਉਣਾ।"

ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੇ ਮਹਾਤਮਾ ਦੇ ਕਹੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰ ਆ ਕੇ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਲ ਭਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਕਿਹਾ, ਇਸ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕੱਲ੍ਹ ਦਿਆਂਗੇ, ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕ ਕੇ ਅਰਾਮ ਕਰੋ।

ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾ ਕੇ ਲੰਗਰ ਤੋਂ ਵੇਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਭਾਈ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ–

ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਜੀ! ਬੈਰਾਗੀਆਂ ਦੇ ਮਹੰਤ ਨੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੈਂ ਦੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਬਾਕੀ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਅਤੇ ਮਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਦੱਸੋ ਅਤੇ ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੇ ਭੀ ਆ ਕੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਕਿ ਆਪ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਿਆਂ ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਤਾਂ ਸਫਲਾ ਸੋ ਗਿਆ ਪਰ ਸਾਡੇ ਪੁੱਤਰ ਪੋਤਰਿਆਂ ਦਾ ਉਧਾਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸੋ।

ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ–ਹੇ ਪੁਰਖਾ! ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਮਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਅਸਾਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਬਣਾ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਤੂੰ ਪੁੱਛੇ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਦੱਸੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਸੁਣ ਲੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਸੀ ਕੋਈ ਅਦੇਯ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਲੁਕਾ ਕੇ ਰੱਖੀਏ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇਸ਼ਾਂਤਰਾਂ ਵਿਚ ਰਟਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਉਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ–ਹੇ ਬਾਲੇ! ਇਸ ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਦੇਹ ਨਾਲ ਤੂੰ ਇਥੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਇਆ ਹੈਂ?'

ਮੈਂ ਕਿਹਾ–ਆਪਣੇ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ*।

ਫੇਰ ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ–ਆਪ ਦਾ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਿਹੜਾ ਹੈ? ਅਸਾਂ ਕਿਹਾ–

"ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥"

---

*ਪ੍ਰਸ਼ਨ :—ਸਿਧ ਪੁੱਛਨ ਸੁਨ ਬਾਲਿਆ, ਕੌਣ ਸ਼ਕਤ ਤੁਹਿ ਏਥੇ ਲਿਆਈ।
ਉੱਤਰ :—'ਹਉਂ ਜਪਿਆ ਪਰਮੇਸ਼ਰੋ, ਭਾਉ ਭਗਤ ਸੰਗ ਤਾੜੀ ਲਾਈ।"
[ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ, ਵਾਰ ੧, ਪੌੜੀ ੨੯

ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਕੇ ਸਿੱਧਾਂ ਆਖਿਆ, ਵੇਦਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਅਸ਼ੁੱਧ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਦ ਵਿਚ 'ਓਂ' ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ 'ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ' ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਵੇਦ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਵਿਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਵੇਦ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਵੇਦਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। ਏਕਾ ਰੱਖਣ ਦੇ ਪੰਜ ਕਾਰਨ ਹਨ–

(੧) ਪਹਿਲਾ ਕਾਰਨ–ਏਕਾ ਅਸਾਂ ਨੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਡਾ ਇਕ ਅਦ੍ਵੈਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਫਿਰਕੇਦਾਰੀ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹਾਂ।

ਯਥਾ–"ਨਾਨਕ ਕਲਿ ਵਿਚਿ ਆਇਆ †ਰੱਬ ਫਕੀਰ ਇਕ ਪਹਿਚਾਨਾ।
ਧਰਤਿ ਅਕਾਸ਼ ਚਹੁ ਦਿਸ ਜਾਨਾ॥ ੩੫॥" [ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ, ਵਾਰ ੧

(੨) ਦੂਜਾ ਕਾਰਨ–ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੇ ਉਪਾਸ਼ਕ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਭੀ ਇਕ ਦਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਅਸਾਂ ਪੰਜਵਾਂ ਜਾਮਾਂ (ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ) ਰੂਪ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਬਣੌਣੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਚ ਇਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ; ਇਸ ਕਰਕੇ ਏਕਾ ਪਹਿਲੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਯਥਾ–"ਏਕੋ ਜਪਿ ਏਕੋ ਸਾਲਾਹਿ॥ ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੋ ਮਨਿ ਆਹਿ॥
ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਿ ਏਕ ਭਗਵੰਤ॥
ਏਕੋ ਏਕੁ ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ॥
ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ ਏਕ ਤੇ ਭਏ॥ ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ ਪਰਾਛਤ ਗਏ॥"
[ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ, ਪੰਨਾ ੨੮੯

ਤਥਾ–"ਖਸਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਡੂਬੇ ਸੇ ਵਣਜਾਰਿਆ॥" [ਪੰਨਾ ੪੭੦

(੩) ਤੀਜਾ ਕਾਰਨ–ਵੇਦ ਵਿਚ ਸੁਰਤੀ ਕਥਨ ਕੀਤੀ ਹੈ–

"ਏਕੋ ਹੰ ਬਹੁ ਸਜਾਮ ਪ੍ਰਜਾਯੇਯ॥"

'ਅਹੰ' ਕਹੀਏ ਮੈਂ ਇਕ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਰਜਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵਾਂ। ਏਸੇ ਸੁਰਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸਾਂ ਨੇ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਏਕਾ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਵੇਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

ਤੈਤ੍ਰੀਯ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਦੀ ਸਿਖਿਆਵਲੀ ਵਿਚ ਭੀ ਏਸੇ ਸੁਰਤੀ ਦਾ ਤਾਤਪਰਯ ਹੈ।

'ਤਦ ਈਖਯਸ਼ਤ ਬਹੁ ਸਜਾਮ ਪ੍ਰਜਾਯੇਯ।'

ਜਦ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਫਲ ਦੇਣ ਨੂੰ ਉਦਬੁਦ ਹੋਏ ਤਦ=ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਈਖਯਸ਼ਤ= ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਕ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰ=ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਯੇਯ=ਉਤਪੰਨ ਸਜਾਮ=ਹੋ ਜਾਵਾਂ।

(੪) ਚੌਥਾ ਕਾਰਨ–ਵੇਦ ਵਿਖੇ ਜੋ 'ਓਂ' ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ 'ਓਂ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਤਪਤੀ, ਪਾਲਣਾ, ਲੈਤਾ ਕਰਨਾ।

†ਕਿਥਾਈ ਪਾਠ 'ਰਦ' ਭੀ ਹੈ।

ਦੋਹਿਰਾ—ਅਕਾਰ ਉਕਾਰ ਮਕਾਰ ਪੁਨ ਅਰਧਬਿੰਦੂ ਪਹਿਚਾਨ।

ਚਾਰੋਂ ਕੋ ਸਮਦਾਇ ਜੋ ਓਅੰਕਾਰ (ੳ) ਅਰਥ ਪਹਿਚਾਨ।

'ਕਦਾਚਿਤ ਕੱਤ੍ਰੂ ਸਤੀ, ਅਨ ਵਜਾਵਰਤ ਕੱਤ੍ਰੂੰ, ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣਤ੍ਰੂੰ।'

ਵਸਤੂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਕਦੀ ਹੋਵੇ ਤੇ ਕਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਨ=ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਵਜਾਵਰਤ=ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਵੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਆਖਦੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਨੇ ਆ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, "ਮੈਂ ਅਮਕੀ ਧਰਮਸਾਲਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤੂੰ ਦੱਸ ਕਿੱਥੇ ਹੈ?" ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਉਹ ਜਿੱਥੇ 'ਕਾਂ' ਬੈਠਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਹੈ।" ਹੁਣ ਵਿਚਾਰੋ! ਕਾਂ ਧਰਮਸਾਲਾ ਨੂੰ ਦੱਸ ਤਾਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਧਰਮਸਾਲਾ ਦਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ। ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ ਸਮਝੋ ਕਿ 'ਕਾਂ' ਧਰਮਸਾਲਾ ਦਾ ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਹੈ। ਚੂਨੇ ਗਚ ਹੋਣਾ ਇਹ ਧਰਮਸਾਲਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 'ਓਂ' ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਹੈ।

"ਉਤਪਤਿ ਇਸਥਿਤ ਲੈ ਕਾਰਨਤ੍ਰੂੰ, ਈਸ਼੍ਵਰ ਅਸਹਿ ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣਤ੍ਰੂੰ"

ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਉਤਪਤੀ, ਪਾਲਣਾ, ਲੈਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹੈ, ਓਹੀ ਈਸ਼੍ਵਰ ਦਾ ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਹੈ। ਅਸਾਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਕਿ ਵੇਦ ਵਿਚ ਓ: ਸ਼ਬਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣ ਨਹੀਂ ਕਥਨ ਕੀਤਾ। ਤੇ ਅਸਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ੧ ਇਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ 'ਓਂ' ਇਹ ਅਸਾਂ ਨੇ ਤੱਟਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਵੇਦ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ।

'ਸ੍ਰੂਪ ਭੂਤੱਤ੍ਰੇ ਸਤੀ ਅਨ ਵਜਾਵਰਤ ਕੱਤ੍ਰੂੰ ਸ੍ਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣਤ੍ਰੂੰ।'

ਅਰਥ—ਜੋ ਵਸਤੂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਤਿਸਨੂੰ ਅਨ=ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਤੋਂ ਵਜਾਵਰਤ=ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਜਣਾਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰਫ਼ ਪਰਤਾਤਮਾ ਦਾ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣ ਇਹ ਹੈ—

"ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪਤ੍ਰੂੰ, ਈਸ਼੍ਵਰ ਅਸਹਿ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣਤ੍ਰੂੰ।"

ਸਤ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਏਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣ ਹੈ।

(੫) ਪੰਜਵਾਂ ਕਾਰਣ—ਵੇਦ ਮੱਤ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਸ਼ੂਦਰ ਜਾਤੀ ਨੂੰ ਵੇਦ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਸ਼ੂਦਰ ਜਾਤੀ ਦੇ ਉਧਾਰ ਲਈ ਇਸ ਏਕੇ ਨੂੰ ਅਸਾਂ ਨੇ ਪੜਦੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਏਕੇ ਨੂੰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰ ਲੈਣ ਤੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਵੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਸ਼ੂਦਰ ਜਾਤੀ ਦਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ—ਵੇਦ, ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇਂਦੇ।

ਨੂੰਹ ਦਾ ਸਹੁਰੇ ਨਾਲ ਬੋਲਣਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿਵੱਰਜਤ ਹੈ।

ਪਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੁਸੀਬਤ ਦਾ ਵਕਤ ਆ ਬਣੇ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪਾਸ ਪਤੀ ਭੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ

ਨਿਨਾਣ, ਦੇਵਰ ਆਦਿਕ ਭੀ ਕੋਈ ਨ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਘੁੰਡ ਕੱਢਕੇ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਨਾਲ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਕਰ ਲਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ। ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੇ ਏਕਾ ਉਚਾਰ ਕੇ ਫੇਰ ਸਤਿਨਾਮੁ ਮੰਤਰ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾਪ ਨਹੀਂ।

ਇਸ ਲਈ ਨਾਮ ਜਪਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈ।

ਯਥਾ—"ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦ ਵੈਸ ਉਪਦੇਸੁ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਸਾਝਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ, ਉਧਰੈ ਸੋ ਕਲਿ ਮਹਿ; ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਨਕ ਮਾਝਾ ॥ ੪ ॥"

[ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ੫, ਪੰਨਾ ੭੪੭

"ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦ ਵੈਸ ਸਭ ਏਕੈ ਨਾਮਿ ਤਰਾਨਥ ॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਤੁ ਹੈ ਜੋ ਸੁਨੈ ਸੋ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨਥ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

[ਮਾਰੂ ਮ: ੫, ਪੰਨਾ ੧੦੦੧

"ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਬੈਸੁ ਉਧਰੈ ਸਿਮਰਿ ਚੰਡਾਲ ॥"

[ਗਉੜੀ ਥਿਤੀ, ਪੰਨਾ ੩੦੦

"ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਸੂਦੁ ਵੈਸੁ ਕੋ ਜਾਪੈ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਜਪੈਨੀ ॥"

[ਬਿਲਾਵਲੁ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੮੦੦

ਮੰਤ੍ਰ ਨਿਰਣਯ

ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ—ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਮੰਤਰ ਕਿਤਨੇ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ?

(੧) ਸੱਤਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ?
(੨) ਦਸਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ?
(੩) ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ?
(੪) ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਨਾਮਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ?

ਗੁਰ ਉੱਤਰ—ਹੇ ਸਿੱਧੋ ! ਸਾਡਾ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ।

ਨਾਮਾਂ ਵਾਲੇ ਮੰਤਰ

ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਮੰਤਰ (ਸਤਿਨਾਮੁ) ਸੱਤਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭
ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ

ਦੂਜਾ, ਦਸਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤਰ ਹੈ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦
ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ

ਤੀਜਾ, ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤਰ ਹੈ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨
ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚੌਥਾ, ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤਰ ਹੈ ।

੧,੨,੩, ੪
ਓਅੰਕਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਚਾਰ ਨਾਮ ਲੈਣੇ

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯
ਅਕਾਰ ਉਕਾਰ ਮਕਾਰ ਅਰਧਬਿੰਦ ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ

੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫ ੧੬
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥*

(ਉਪਨਿਸ਼ਦਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਯ)

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮
*ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਨਾਮਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤਰ—ਹਰੇ ਰਾਮ ਹਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਹਰੇ ਹਰੇ ।

੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫ ੧੬
ਹਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਰੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਰੇ ਹਰੇ ।

[ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਯਜੁਰ ਵੇਦੀਯ ਕਲੀ ਸੰਤਰੇਣੋਪਨਿਸ਼ਦ)

ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲੇ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਯ

ਪੰਜਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ–

੧ ੨ ੩ ੪ ੫
੧ੳ ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ੦

ਸੱਤਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ–

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭
ਸ ਤਿ ਗੁ ਰ ਪ੍ਰ ਸਾ ਦਿ*

ਦਸਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ–

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦
੧ੳ ਸ ਤਿ ਗੁ ਰ ਪ ਰ ਸਾ ਦਿ†

ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ–

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨
੧ੳ ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ਗੁ ਰ ਪ ਰ ਸਾ ਦਿ‡

੦ਪੰਜਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ–ਓਂ ਨਮੋ ਸ਼ਿਵਾ। ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ–ਕਈ ਲੋਕ 'ਓਅੰ' ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਓਅੰਕਾਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਦੱਸੋ, ਕੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ–ਇਕ ਓਅੰਕਾਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਯਥਾ–"ਓਅੰਕਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਉਤਪਤਿ ॥ ਓਅੰਕਾਰੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਚਿਤਿ॥
ਓਅੰਕਾਰਿ ਸੈਲ ਜੁਗ ਭਏ ॥ ਓਅੰਕਾਰ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ ॥"
[ਦੱਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ, ਪੰਨਾ ੯੨੯

ਤਥਾ–ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ:–

"ਏਕਾ ਏਕੰਕਾਰ ਲਿਖ ਦਿਖਾਲਿਆ। ਊੜਾ ਓਅੰਕਾਰ ਪਾਸ ਬਹਾਲਿਆ।
ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰਭਉ ਭਾਲਿਆ। ਨਿਰਵੈਰਹੁ ਜੈਕਾਰ ਅਜੂਨਿ ਅਕਾਲਿਆ।
ਸੱਚੁ ਨੀਸਾਣ ਅਪਾਰ ਜੋਤ ਉਜਾਲਿਆ॥" [ਵਾਰ ੩, ਪੌੜੀ ੧੫

*ਸੱਤਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ–ਓਂ ਵਿਸ਼ਨਵੇ ਨਮ:। ਓਂ ਗੋਬਿੰਦਾਯ ਨਮ:।
ਓਂ ਉਪੇਂਦ੍ਰਾਯ ਨਮ:। ਓਂ ਅਚੁਤਾਯ ਨਮ:। ਓਂ ਕੇਸ਼ਵਾਯ ਨਮ:।
(ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਮਹਾਂ ਨਰਾਇਣ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ ਧਿਆਇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਨ, ਪੰਨਾ ੩੭੯)

†ਦਸਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ–ਓਂ ਜਾਨਕੀ ਵਲਭਾ ਨਮਹ।
ਵਾ–ਸ੍ਰੀ ਮਤੇ ਨਾਰਾਯਣਾਯ ਨਮ:।

‡ਬਾਰ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ–ਓਂ ਨਮੋ ਭਗਵਤੇ ਵਾਸੁਦੇਵਾਯ।

ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫ ੧੬

ੴ ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ਕ ਰ ਤਾ ਪੁ ਰ ਖੁ ਗੁ ਰ ਪ੍ਰ ਸਾ ਦਿ*

ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ

ਚਵੀ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪

ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ਕ ਰ ਤਾ ਪੁ ਰ ਖੁ ਨਿ ਰ ਭ ਉ

੧੫ ੧੬ ੧੭ ੧੮ ੧੯ ੨੦ ੨੧ ੨੨ ੨੩ ੨੪

ਨਿ ਰ ਵੈ ਰੁ ਅ ਕਾ ਲ ਮੂ ਰ ਤਿ †

ਦਸਮੇਸ਼ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਭੀ ਜਾਪੁ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਇਹ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ—

ਚਾਚਰੀ ਛੰਦ—"ਗੋਬਿੰਦੇ ॥ ਮੁਕੰਦੇ ॥ ਉਦਾਰੇ ॥ ਅਪਾਰੇ ॥੯੪॥
ਹਰੀਅੰ ॥ ਕਰੀਅੰ ॥ ਨ੍ਰਿਨਾਮੇ ॥ ਅਕਾਮੇ ॥੯੫॥ [ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ, ਪੰਨਾ ੬

ਪੰਝੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫

ੴ ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ਕ ਰ ਤਾ ਪੁ ਰ ਖੁ ਨਿ ਰ ਭ ਉ

੧੬ ੧੭ ੧੮ ੧੯ ੨੦ ੨੧ ੨੨ ੨੩ ੨੪ ੨੫

ਨਿ ਰ ਵੈ ਰੁ ਅ ਕਾ ਲ ਮੂ ਰ ਤਿ

---

*ਸੋਲ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ—ਓਂ ਨਮੋ ਭਗਵਤੇ ਰੁਕਮਣੀ ਵਲਭਾ ਸ੍ਵਾਹਾ।

†ਸਨਾਤਨ ਮਤ ਅਨੁਸਾਰ ੨੪ ਅੱਖਰਾਂ ਦੀ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਇਹ ਹੈ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫

ਓਂ ਭੂਰ ਭ੍ਵਾ ਸ੍ਵਾ ਤਤ ਸ੍ਵੀ ਤੂਰ ਵ੍ਰੇਣਜਮ ਭ੍ਰਗੋ ਦੇ ਵ ਸ ਜ

੧੬ ੧੭ ੧੮ ੧੯ ੨੦ ੨੧ ੨੨ ੨੩ ੨੪

ਧੀ ਮਹੀ ਧਯੋ ਯੁਨਾ ਪ੍ਰਚੋਦਜਾਤ੍

ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਖਤ੍ਰੀ, ਵੈਸ ਤਿੰਨ ਵਰਨਾ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੀ ਜਪ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰੁਦ੍ਰਾਖ ਦੀ ਮਾਲਾ ਲੈ ਕੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ੩੩ ਮਾਲਾ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਚਵੀ ਲੱਖ ਪਾਠ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਕਰੇ ਨੀਚੇ ਕੁਸ਼ਾ ਦਾ ਆਸਣ ਵਿਛਾਵੇ, ਅੱਗੇ ਜਲ ਦਾ ਗੜਵਾ, ਅਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਮੂੰਹ ਰੱਖੇ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪ ਨਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਸ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਨੂੰ ਸੂਦਰ ਆਦਿਕ ਨੀਚ ਜ਼ਾਤੀਆਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਪ ਸਕਦੇ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਜਗਤ ਦੀ ਕਲਿਆਣਤਾ ਲਈ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਨੀਚ ਊਚ ਆਦਿਕ ਹਰ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਜਪਣ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਤਮਾਮ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਨਾਸਕ ਹੈ।

ਤੀਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫

ੴ ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ਕ ਰ ਤਾ ਪੁ ਰ ਖੁ ਨਿ ਰ ਭ ਉ

੧੬ ੧੭ ੧੮ ੧੯ ੨੦ ੨੧ ੨੨ ੨੩ ੨੪ ੨੫ ੨੬ ੨੭ ੨੮ ੨੯ ੩੦

ਨਿ ਰ ਵੈ ਰੁ ਅ ਕਾ ਲ ਮੂ ਰ ਤਿ ਅ ਜੂ ਨੀ ਸੈ ਭੰ

ਚੌਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫ ੧੬ ੧੭ ੧੮

ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ਕ ਰ ਤਾ ਪੁ ਰ ਖੁ ਨਿ ਰ ਭ ਉ ਨਿ ਰ ਵੈ ਰੁ

੧੯ ੨੦ ੨੧ ੨੨ ੨੩ ੨੪ ੨੫ ੨੬ ੨੭ ੨੮ ੨੯ ੩੦ ੩੧ ੩੨ ੩੩ ੩੪

ਅ ਕਾ ਲ ਮੂ ਰ ਤਿ ਅ ਜੂ ਨੀ ਸੈ ਭੰ ਗੁ ਰ ਪ੍ਰ ਸਾ ਦਿ॥

ਛੱਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫ ੧੬ ੧੭ ੧੮ ੧੯

ੴ ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ਕ ਰ ਤਾ ਪੁ ਰ ਖੁ ਨਿ ਰ ਭ ਉ ਨਿ ਰ ਵੈ ਰੁ

੨੦ ੨੧ ੨੨ ੨੩ ੨੪ ੨੫ ੨੬ ੨੭ ੨੮ ੨੯ ੩੦ ੩੧ ੩੨ ੩੩ ੩੪ ੩੫ ੩੬

ਅ ਕਾ ਲ ਮੂ ਰ ਤਿ ਅ ਜੂ ਨੀ ਸੈ ਭੰ ਗੁ ਰ ਪ ਰ ਸਾ ਦਿ॥

ਅਠੱਤੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ—

੧ ੨ ੩ ੪ ੫ ੬ ੭ ੮ ੯ ੧੦ ੧੧ ੧੨ ੧੩ ੧੪ ੧੫ ੧੬ ੧੭ ੧੮ ੧੯

ੴ ਸ ਤਿ ਨਾ ਮੁ ਕ ਰ ਤਾ ਪੁ ਰ ਖੁ ਨਿ ਰ ਭ ਉ ਨਿ ਰ ਵੈ ਰੁ

੨੦ ੨੧ ੨੨ ੨੩ ੨੪ ੨੫ ੨੬ ੨੭ ੨੮ ੨੯ ੩੦ ੩੧ ੩੨ ੩੩ ੩੪ ੩੫ ੩੬ ੩੭ ੩੮

ਅ ਕਾ ਲ ਮੂ ਰ ਤਿ ਅ ਜੂ ਨੀ ਸੈ ਭੰ ਗੁ ਰ ਪ ਰ ਸਾਦਿ॥ ਜਪੁ॥

ਇਹ ਸਭ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਉਪਨਿਸ਼ਦਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਕੋਈ ਮੰਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਵਿਚ ਹੈ, ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਵਿਚ ਹੈ ਪਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸਾਰੇ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਰਖੇ ਹਨ।

ਨੋਟ--ਇਹ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਪੰਜ ਪਿਆਰਿਆਂ 'ਚੋਂ ਭਾਈ ਦਇਆ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਸੰਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਏ ਹਨ। ਸੋ ਕਵੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਪੰਜਵੀਂ ਰੁਤ ਵਿਚ ਸਭ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਭੇਦ ਨਿਰੂਪਣ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਪੁਨਾ ਸਿੱਧਾਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਤੁਹਾਡਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕ੍ਰਾਵਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ,

ਜਾਂ ਵੇਦਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ,

ਜਾਂ ਵਜਾਕਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ,

ਜਾਂ ਜੋਤਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ,

ਕਿ ਪਿੰਗਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ?

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ—ਸਾਡਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਰਿਆਂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

ਕਾਵ੍ਯ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਉਲੇਖਾ ਅਲੰਕਾਰ, ਬੀਪਸਾ ਅਲੰਕਾਰ, ਮੰਡੂਕ, ਪ੍ਰਲਤ, ਨਿਆ ਇਤਿਆਦੀ ਬਹੁਤ ਅਲੰਕਾਰ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ।

ਜੇਹੜੀ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਅਨੇਕ ਜਗ੍ਹਾ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਲੇਖਾ ਅਲੰਕਾਰ ਆਖਦੇ ਹਨ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ '੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ' ਇਤਿਆਦਿ ਮੰਗਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਬੰਨ੍ਹਣ ਵੇਲੇ ਸਭ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚ ਸੈਂਕੜੇ ਵੇਰੀ ਲਿਖਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾਵ੍ਯ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਰੀਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਬਹੁਤੇ ਅਲੰਕਾਰ 'ਗਰਬ ਗੰਜਨੀ ਟੀਕੇ' ਵਿਚ ਕਵੀ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖੇ ਹਨ।

ਵੇਦਾਂਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਵਿਚ ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਤੇ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣ ਕਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਵਿਖੇ—

'ਸਤਿ' ਓਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਤਿ ਹੈ, ਇਹ ਸਰੂਪ ਲਖਸ਼ਣ ਹੈ।

'ਨਾਮ ਕਰਤਾ' ਨਾਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹ ਤਟੱਸਥ ਲਖਸ਼ਣ ਹੈ ਇਸ ਰੀਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਵੇਦਾਂਤ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੀ ਹੈ। ਵ੍ਯਾਕਰਣ ਵਿਚ 'ਅਵ' ਰਖਨੇ ਧਾਤੂ ਕਰਕੇ 'ਓਂ' ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸਾਂ ਇਸ ਮੰਤਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ 'ਓਅੰ' ਸ਼ਬਦ ਰੱਖਿਆ ਹੈ।

'ਅਵ' ਰਖਨੇ ਧਾਤੂ ਦਾ ਅਰਥ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ 'ਓਅੰ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਭੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਵ੍ਯਾਕਰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।*

---

*ਦੂਜਾ ਵ੍ਯਾਕਰਨ ਵਿਚ ਵਿਭਗਤੀਆਂ ਭੀ ਹਨ—

'ਹੈ' ਪ੍ਰਿਥਮਾ 'ਨੂੰ' ਦੁਤੀਆ 'ਕਰਕੇ' ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਜਾਨ। 'ਤਾਹੀ' ਵਾਸਤੇ ਚਤੁਰਥੀ,

'ਤੇ ਸੇ' ਪੰਚਮ ਮਾਨ। 'ਕਾ ਕੀ ਕੇ' ਖਸ਼ਟੀ ਅਹੈ, 'ਵਿਖੇ' ਸਪਤਮੀ ਜਾਨ।

ਇਸ ਮੂਲ ਮੰਤ੍ਰ ਵਿਚ ਭੀ ਵਿਭਗਤੀਆਂ ਹਨ। 'ਸਤਿ' ਓਹ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਤ 'ਹੈ' ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਿਭਗਤੀ ਹੈ। 'ਨਾਮ' ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ 'ਕਾ' ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹ ਛੇਵੀਂ ਵਿਭਗਤੀ ਹੈ। 'ਪੁਰਖ' ਪ੍ਰੂ (ਨਰਕਾਂ) 'ਸੇ' ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ 'ਸੇ' ਇਹ ਪੰਜਵੀਂ ਵਿਭਗਤੀ ਹੈ। ਯਥਾ—

ਰਾਮਾ – ਰਾਮੰ – ਰਾਮੇਣ – ਰਾਮੇਤ – ਰਾਮਾਇ – ਰਾਮਸਿਆ – ਰਾਮਾਂ ਸ੍ਰੂ।

ਰਾਮ ਹੈ, ਰਾਮ ਨੂੰ, ਰਾਮ ਕਰਕੇ, ਰਾਮ ਤਾਈਂ, ਰਾਮ ਸੇ, ਰਾਮ ਕੀ, ਰਾਮ ਵਿਖੇ,

ਯਥਾ—"ਆਦਿ ਗੁਰ ਏ ਨਮਹ ॥" [ਪੰਨਾ ੨੬੨

ਆਦਿ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ (ਏ) ਤਾਈਂ ਨਮਸ਼ਕਾਰ ਹੋਵੇ। 'ਤਾਈਂ' ਇਹ ਚੌਥੀ ਵਿਭਗਤੀ ਹੈ। ਤਥਾ—

ਸਾਗਰੰ ਸੰਸਾਰਸ੍ਯ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਤਰਹਿ ਕੇ ॥" [ਪੰਨਾ ੧੩੫੩

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਤਰੀਦਾ ਹੈ। 'ਨੂੰ' ਇਹ ਦੂਜੀ ਵਿਭਗਤੀ ਹੈ।

ਜੋਤਸ਼ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਗਣਤ ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਹੈ, ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਦੂਜਾ ਜੋਤਸ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਦਰਸੀ ਹੋਈਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ 'ਏਕਾ' ਪਹਿਲੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਣਤੀ ਪਹਿਲੇ ਏਕੇ ਤੋਂ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਏਕਾ ਲਿਖਣ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਜੋਤਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

ਦੂਜਾ–ਵਿਧੀ ਸਹਿਤ ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਸਵਾ ਲੱਖ ਪਾਠ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗਿਆਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਭੀ ਇਹ ਜੋਤਸ਼ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਹੈ।

ਪਿੰਗਲ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ ਸੱਤ ਗਣ ਲਿਖੇ ਹਨ—ਅਗਣ, ਇਗਣ, ਸਗਣ, ਯਗਣ, ਉਗਣ, ਨਗਣ, ਭਗਣ।

ਸੱਤਾਂ ਗਣਾਂ ਦਾ ਫਲ:–੧. ਅਗਣ ਗਣ–ਭਾਗ ਸ਼ਾਲੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੨. ਇਗਣਗਣ–ਮਾਨ ਇੱਜ਼ਤ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ੩.ਸਗਣਗਣ–ਲਛਮੀ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ੪.ਯਗਣਗਣ–ਗ੍ਰੰਥ ਤੇ ਬੁੱਧੀ 'ਚ ਵਾਧਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੫. ਉਗਣਗਣ–ਹਰ ਇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੬. ਨਗਣਗਣ–ਉਮਰਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦਾ ਹੈ। ੭. ਭਗਣਗਣ–ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੇ ਜਸ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਇਕ ਅੱਖਰ ਦੀਰਘ ਹੋਵੇ ਉਪ੍ਰੰਤ ਦੋ ਅੱਖਰ ਲਘੂ ਹੋਣ ਉਸ ਨੂੰ ਭਗਣ ਗਣ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਓਂ ਦੀਰਘ ਹੈ ਸ-ਤਿ ਦੋ ਅੱਖਰ ਲਘੂ ਹਨ।
ਨਾ-ਦੀਰਘ ਹੈ। ਮੁ-ਕ ਦੋ ਅੱਖਰ ਲਘੂ ਹਨ।

ਇਕ 'ਭਗਣ' ਗਣ ਜਿਸ ਗ੍ਰੰਥ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿਚ ਹੋਵੇ ਉਸ ਦਾ ਅਦਬ ਸਤਿਕਾਰ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿਚ ਦੋ 'ਭਗਣ' ਗਣ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦਾ ਅਦਬ ਸਤਕਾਰ ਪੂਜਾ ਵਗੈਰਾ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਚੰਦੋਏ ਉੱਪਰ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਸੋਨੇ ਦੇ ਛੱਬੇ ਟੰਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਲਾਈਆਂ, ਗਲੀਚੇ ਵਗੈਰਾ ਵਿਛਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਰ੍ਹਾਣੇ ਅਤੇ ਬੇ-ਕੀਮਤੇ ਰੁਮਾਲ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ।

ਨੋਟ–'ਸਤਿ' ਵਾਲੇ ਤੱਤੇ ਦੀ ਸਿਹਾਰੀ ਪਰ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਸੰਕਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੱਤੇ ਵਾਲੀ ਜਿਹੜੀ ਸਿਹਾਰੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਖੀਸਾ, ਸੰਦੀ ਰੱਖੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕੁੜਤੇ ਦਾ ਖੀਸਾ, ਕੁੜਤੇ ਦੀ ਮਿਣਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਖੀਸੇ ਵਿਚ ਰੁਪਏ ਮੋਹਰਾਂ ਆਦਿ ਅਮੋਲਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਸਿਹਾਰੀ ਅਤੇ ਔਂਕੜ ਵਗੈਰਾ ਜੋ ਮਾਤਰਾਂ ਹਨ ਇਹ ਅਮੋਲਕ ਵਸਤੂ ਹੈ। ਤੱਤੇ ਨੂੰ ਸਿਹਾਰੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਸਤ ਨਿੰਬੂ ਦਾ, ਸਤ ਮੁਲੱਠੀ ਦਾ, ਸਤ ਸੰਗਤਰੇ ਦਾ, ਸਤ ਕੇਲੇ ਦਾ, ਇਤਿਆਦਿ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਸਤ ਦਾ ਅਰਥ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸਿਹਾਰੀ ਵਿਚ ਈੜੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਹੈ, ਈੜੀ ਈਸ੍ਵਰ ਦਾ ਵਾਚਕ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਇਹ ਅਰਥ ਸਿੱਧ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਈਸ੍ਵਰ 'ਸਤਿ' ਹੈ।

ਪੁਨਾ–ਸਿੱਧਾਂ ਨੇ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ—

੧. ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ?
੨. ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ ?
੩. ਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ?

ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਖਿਆ—ਸਭ ਮੰਤ੍ਰਾਂ 'ਚੋਂ ਇਹ ਸਰੋਮਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਗਜ਼ ਉਤੇ ਏਕਾ ਲਿਖ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਿਖ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਜੰਤ੍ਰ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਧਾਗਾ ਵੱਟਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਤੰਤ੍ਰ ਦਾ ਕੰਮ ਦੇਂਦਾ ਹੈ।

ਫੇਰ—ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ, ਨਿਸ਼ਕਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਫਲ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਕਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ?

ਗੁਰ ਉੱਤਰ—ਜੋ ਸ਼ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ਼ ਜਿਹੜੀ ਜਿਹੜੀ ਕਾਮਨਾਂ ਧਾਰਕੇ ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਪਾਠ ਪਵਿੱਤ੍ਰ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਭ ਕਾਮਨਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਅਤੇ ਕਾਮਨਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ=ਪੁਰਸ਼, ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ=ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਵਾਰਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰ ਜਪਣਾ ਕਰਤਾ=ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ—ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸ਼ਿਵਾਂ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਜੇਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਫਲ ਤਾਂ ਦੇਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ।

ਯਥਾ—'ਅਨ ਮਿਲ ਅੱਖਰ ਅਰਥ ਨ ਜਾਪੂ। ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਮਹੇਸ ਪ੍ਰਤਾਪੂ।'

ਤਿਵੇਂ ਆਪ ਜੀ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਭੀ ਨਿਰਾਰਥ ਹੋਵੇਗਾ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਓੜਕ ਹੀ ਨਹੀਂ।

* * ਸੂਚਨਾ * *

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਅਰਥ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ, ਇਹ
ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਕਿ ਸਮੂਹ ਬਾਣੀ ਵਿਖੇ ਮੰਗਲਾਂ ਦੇ
ਭੇਦ ਕਿਤਨੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਕਿਤਨੀ ਹੈ,
ਸੋ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਕੇ ਅੱਗੇ 'ਮੰਗਲ ਨਿਰਣਯ'
ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗੋਚਰ
ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮੰਗਲ ਨਿਰਣਯ

ਪੰਚਮ ਪਿਤਾ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਿਖੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਮੰਗਲ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ—

(੧) ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹ ਮੰਗਲ ੫੨੨ ਵਾਰੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ।

(੨) ੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹ ਮੰਗਲ ੨ ਵਾਰੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ।

੧. ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਵਣਜਾਰਾ [ਪੰਨਾ ੯੧ ਦੇਖੋ

੨. ਬਿਹਾਗੜਾ ਮਹਲਾ ੫ [ਪੰਨਾ ੫੪੪ ਦੇਖੋ

(੩) ੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹ ਮੰਗਲ ੯ ਵਾਰੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ।

(੪) ੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਪੁ ਨੀਸਾਣ ਵਾਲੇ ਮੰਗਲ ਸਮੇਤ, ਇਹ ਵੱਡਾ ਮੰਗਲ ੩੩ ਵਾਰੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ।

੫੨੨
੨
੯
੩੩

੫੬੬ ਕੁਲ ਮੰਗਲ ਹਨ

ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ੫੦੧ ਵਾਰ ਮੰਗਲ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ,
ਅਤੇ ੬੫ ਵਾਰ ਮੰਗਲ ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ।

ਜ਼ਰੂਰੀ ਨੋਟ—

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਈ ਜਗ੍ਹਾ ਮੰਗਲ ਨਹੀਂ ਭੀ ਲਿਖੇ । ਯਥਾ—

ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਅਤਿ ਅਗਲਾ ॥ [ਪੰਨਾ ੩੯

ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥ ਕਿਆ ਤੂ ਰਤਾ ਦੇਖਿਕੈ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਸੀਗਾਰ ॥ [ਪੰਨਾ ੪੨

ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੋਚੈ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤਾਈ ॥ [ਪੰਨਾ ੯੬
ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ॥ ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ [ਪੰਨਾ ੧੦੯
ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖੁ ਅਪਰੰਪਰ ਆਪੇ ॥ [ਪੰਨਾ ੧੨੯
ਮਾਝ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥ ਅੰਤਰਿ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ॥ [ਪੰਨਾ ੧੩੦
ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਥਾਲ ਵਿਚਿ ਤਿੰਨਿ ਵਸਤੂ ਪਈਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ ॥ [ਪੰਨਾ ੧੪੨੯

੯. ਵੇਰਾਂ ਆਏ ਮੰਗਲਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਜ

੩੩. ਵੇਰਾਂ ਆਏ ਮੰਗਲਾਂ ਦਾ ਨਿਰਣਜ

---0---

ਪੰਦ੍ਰੀਆ ਜੰਤ੍ਰ

ਇਹ ਪੰਦ੍ਰੀਆ ਜੰਤ੍ਰ ਲੋਕ ਲਿਖਕੇ ਦੁਕਾਨਾਂ ਪਰ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਰਤ ਕਮਾਈ ਵਾਸਤੇ। ☛

੬	੧	੮
੭	੫	੩
੨	੯	੪

ਇਹ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪੰਦ੍ਰੀਆ ਜੰਤ੍ਰ ਹੈ

ਇਸ ਦਾ ਜੰਤ੍ਰ ਇਹ ਹੈ--

ਅਸ਼ਟ ਭੁਜੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰੀ, ਇਕ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ।
ਖਟ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਸਿਮਰੀਏ, ਤੀਨ ਭਏ ਕੁਰਬਾਨ।
ਪੰਜ ਭੇਦ ਵਸ ਮੇਂ ਕਰੋ, ਸਾਤ ਧਰਮ ਕੀ ਆਣ।
ਚਾਰ ਭੇਦ ਨੌ ਖੰਡ ਮੇ, ਦੋ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਆਣ।

੮	੧	੬
੩	੫	੭
੪	੯	੨

ਇਸ ਤਰਫ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਖੇ

ਪੰਦ੍ਰੀਆ ਜੰਤ੍ਰ ਇਹ ਹੈ- ☛

ਗੁ	੧ੳ	ਵਾ
ਤਿ	ਮੁ	ਹਿ
ਨਾ	ਰੂ	ਸ

ਚੌਂਤੀਆ ਜੰਤ੍ਰ ਇਹ ਹੈ

੭	੧੨	੧	੧੪
੨	੧੩	੮	੧੧
੧੬	੩	੧੦	੫
੯	੬	੧੫	੪

੮	੩	੪
੧	੫	੯
੬	੭	੨

ਇਸ ਦੀ ਸਿਧੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਚੰਦੇ ਐਤਵਾਰ ਲਿਖ ਕੇ ਰੋਗੀ ਦੇ ਗਲ ਵਿਚ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਚੌਥੇ ਦਾ ਤਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰੇ।

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਖਵਾਲਾ ਹੋਆ ॥ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਆ ਹਰਿ ਗੋਵਿਦੁ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਾਪੁ ਗਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਟਾਇਆ। ਜਨ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਾਈ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਈ ॥ ੧॥ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੋਵੈ ਸਵਾਰੇ ਹਮਰਾ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ਅਟਲ ਬਚਨੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇਰਾ ਸਫਲ ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਆ ॥੨॥੨੧॥੪੯॥

[ਪੰਨਾ ੬੨੦

ਅਕਡਮ ਚੱਕਰ

ਸਿੱਧ	ਸਾਧਜ	ਸ੍ਵੈਸਿਧ	ਅਰੀ
੧–੫–੯	੨–੬–੧੦	੩–੭–੧੧	੪–੮–੧੨

ਸਿੱਧ ਸਾਧਜ ਸ੍ਵੈ ਸਿਧ ਅਰਿ ਸ੍ਵੈ ਅਨ ਕਰਮਨਾ ਲੇਹੁ ।
ਆਦ ਬਰਣ ਸਭ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਿਥਮ ਗਿਣ ਸਮਝੇਹੁ ।
ਪਹਿਲੇ ਪੰਜ ਨੌ ਧਰਤੀ ਤਤ੍ਵ ਹੋਈ । ਰੁਤ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਹਿ ਫਲ ਸੋਈ ।
ਦੋ ਛੇ ਦਸ ਵਾਯੂ ਤਤ ਹੋਈ । ਕਰੇ ਜਤਨ ਹੈ ਹੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ।
ਤਿੰਨ ਸਤ ਯਾਰਾਂ ਜਲ ਤਤ ਹੋਇ । ਫਲ ਅਫਲ ਛੇਤੀ ਦੇ ਸੋਇ ।
ਚਾਰ ਅਠ ਬਾਰਾਂ ਡਵ ਨਭ ਹੋਈ । ਹਾਨੀ ਕਾਰਕ ਸਿਧ ਨਹਿ ਹੋਈ ।
[ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਮਾਲਾ ਖੰਡ ੯ ਧਿਆ ੩੨ ਪੰਨਾ ੮੮

ਇਸ ਚੱਕਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸ਼ੀਘਰ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਅਰਥਾਤ ਮਨੋ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ।

ਜਪੁ ਨੀਸਾਣੁ

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ
ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

੧ ਓ

ਉਹ ਇੱਕ ਅਦੁੱਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ।

"ਏਕ ਮੇਵਾ ਦੁਤੀਅੰ ਬ੍ਰਹਮ ॥" [ਸੁਰਤੀ

ਪੁਨਾ—ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਉਤਪਤੀ, ਪਾਲਣਾ, ਲੈਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਗਲ ਸਰੂਪ ਹੈ।

ਸਤਿਨਾਮੁ

ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸਤਿ ਹੈ।

ਸ਼ੰਕਾ—ਨਾਮ ਰੂਪ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਥਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਆਪ ਨੇ ਸੱਚਾ ਕਿਵੇਂ ਆਖਿਆ ? ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਆਖੇ "ਮਮ ਮਾਤਾ ਬੰਝਿਆ" ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਜੇ ਤੇਰੀ ਮਾਂ ਬੰਝਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੰਮ ਪਿਆ ?

ਨਾਮ ਰੂਪ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਛ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ਕਰਨਾ—

ਉਹ ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਆਬਾਧ ਭਾਵ ਭੂਤ, ਭਵਿੱਖ, ਵਰਤਮਾਨ ਤਿੰਨਾਂ ਕਾਲਾਂ ਵਿਚ ਸਤਿ ਹੈ।

ਯਥਾ—"ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ਜੀਉ ॥੩॥"

[ਆਸਾ ਮ: ੪, ਪੰਨਾ ੪੪੮

੧. ਅਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦਾ ਕਰਤਾ=ਰਚਨਹਾਰਾ ਹੈ। ੨. ਨਾਮੁ=ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ, ੩. ਆਮ ਖਾਸ ਪ੍ਰਪੰਚ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ੪. ਆਮੁ=ਰੋਗ ਜਿਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਸ ਦਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸਭ ਮੰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ।